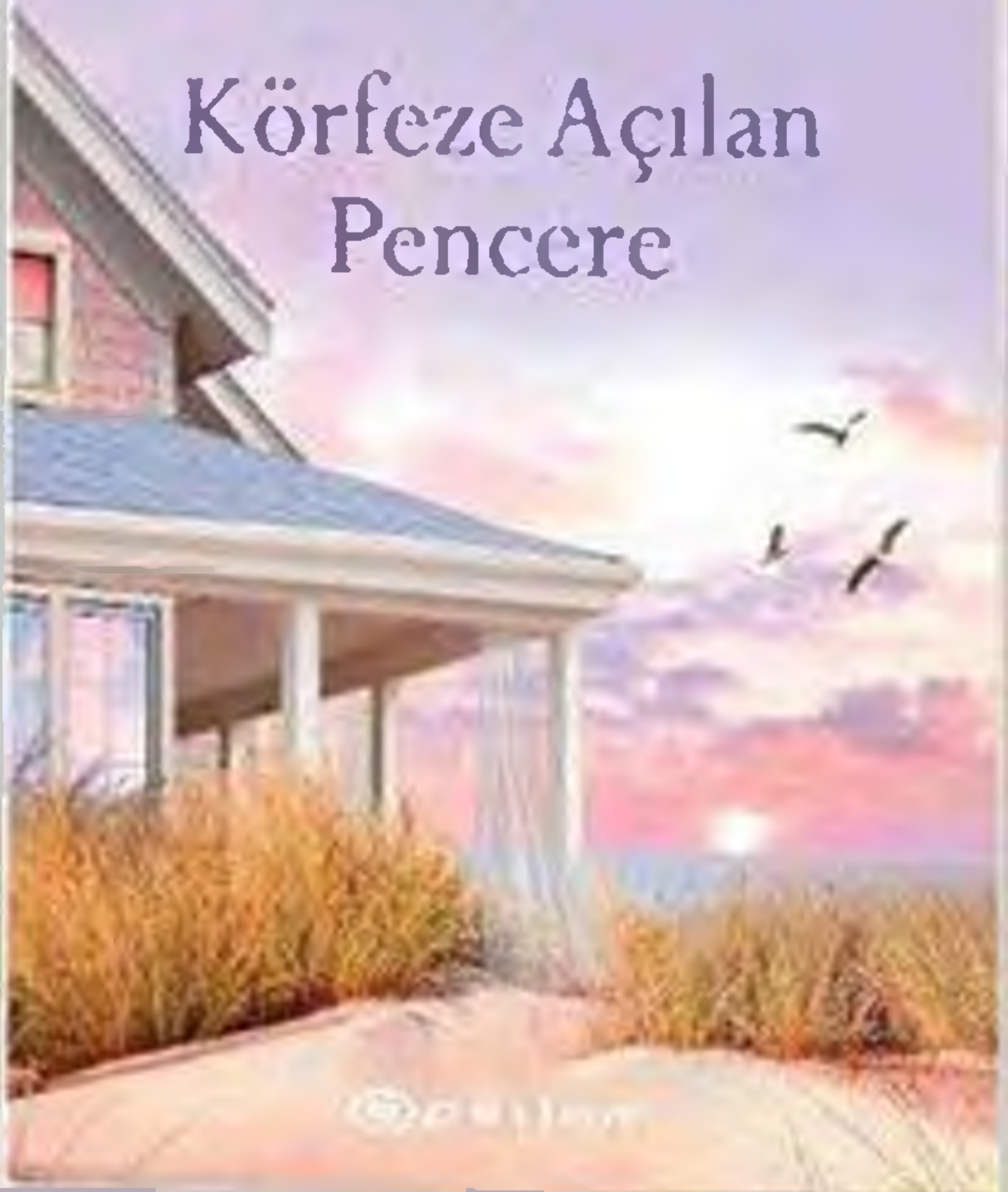

WILSON JEFFERSON

DEBBIE MACOMBER

Körfeze Açılan Pencere

© 1997

***New York Times*'ın çoksatan yazarı Debbie Macomber'in bu sımsıcak romanında, bekâr bir anne, kendini ve tutkularını yeniden keşfetmek için kanatlarını açıyor.**

Jenna Boltz'un hayatı dönüm noktasının eşiğindedir. Neredeyse yirmi yıl önce cerrah kocasından olaylı bir şekilde boşandıktan sonra iki çocuğunu tek başına büyütmüş ve Seattle'da yoğun bakım hemşiresi olarak çok sevdiği işiyle annelik arasında koşturup durmuştur. Paul ve Allie üniversiteye gidecek kadar büyüdüklerinde Jenna geleceğinin ne getireceğini merak etmekten kendini alamaz.

En iyi arkadaşı Maureen, Jenna'nın yeni keşfettiği bağımsızlığı için heyecanlıdır. Şimdi, üniversite günlerinden beri hayalini kurdukları Paris seyahatini nihayet gerçekleştirmek için mükemmel bir zamandır. Ancak konu hayatın diğer büyük macerası olan aşka yeniden yelken açma konusuna geldiğinde Jenna hâlâ aşka izin vermeye hazır olduğundan emin değildir... Ta ki beklenmedik bir karşılaşma fikrini değiştirene kadar.

Jenna'nın yaşlı annesi kalçasını kırdığında, Dr. Rowan Lancaster günü kurtarır. Sessiz, soğukkanlı dış görünüşüne rağmen Rowan, Jenna'ya hemen vurulur. Jenna başka bir cerrahla ilişki kurma konusunda tereddüt etse de bu adama çekildiğini itiraf etmek zorundadır. Ancak Jenna'nın çocukları ona şok edici haberlerle yaklaştığında, her zaman hayalini kurduğu hayat elinden kayıp gitmeden önce aşka inanması ve beklenmeyeni tüm kalbiyle kucaklaması gerektiğini fark eder.

KDV'den
muafır.

DEBBIE MACOMBER

Körfeze Açılan Pencere

Çeviri

Şebnem Tansu

Düzenleme
Ny.ozlem

©psilon'

GİRİŞ

*

Jenna

Her şeyin başladığı yer

“Konuşmamız gerek,” dedi Maureen, Washington Üniversitesi’nin ana kampüsündeki avluda yürürken. Kiraz ağaçları çiçek açmış, kokusu havayı doldurmuştu.

Maureen ve ben üniversitenin ilk senesinde Fransızca dersinde tanışmıştık. Derste partner olarak çalışmaya başlamış ve kısa sürede sıkı dost olmuştuk. İkinci sınıfın sonunda mezuniyetin ardından Paris’e gitme hedefi koymuştuk.

Paris. Paris’i görmek için can atıyorduk. Daha ergenlik yıllarımda *Casablanca*’yı ilk izlediğimde şehre âşık olmuştum. Humphrey Bogart, Ingrid Bergman’ın gözlerinin içine bakıp, “Paris her zaman bizimle olacak,” dediğinde büyülenmişim.

Âşıklar Şehri beni çağırıyordu. Dördü lisede ve ikisi şimdi üniversitede olmak üzere altı yıl boyunca Fran-

sızca dersi almamın tek nedeni buydu. Paris'i görmek için sabırsızlanıyordum. Ay ışığında Seine Nehri kenarında yürümek, Louvre Müzesi'ni gezmek ve Eyfel Kulesi'nden şehre bakmak istiyordum.

Son iki yıldır seyahatimizi planlamak için sonsuz saatler harcamış ve ikimiz de bunu karşılamak için yarı zamanlı işlerde çalışmıştık. Hafta sonu eğlencelerini feda edip her kuruşumuzu biriktirmiştik. Nihayet son yılımızdaydık ve hayalimiz gerçekleşmek üzereydi.

“Bir sorun mu var?” diye sordum, kalın hemşirelik kitabımı göğsüme bastırarak. Bu dönem kliniğe gidip gelirken Paris'in yaz başında nasıl olacağına dair hayaller kurmuştum. Nehir kenarında yürüdüğümü, uzaktaki bir akordeondan bir aşk şarkısının tatlı notaları yükselirken ressamların tuvallerine resimler yaptığını hayal etmişim.

“Paris'e gidemem,” dedi Maureen bir anda.

“Ne?”

Söyledikleri nefesimi kesti. Yanlış duyduğumdan emindim.

“Planladığımız gibi Paris'e gidemeyeceğim.”

Beynimden vurulmuş gibi durup ona baktım. Uçak biletlerimiz alınmış, otel rezervasyonlarımız yapılmış, seyahat rehberimiz telefonlarımıza kaydedilmiş, her bir detay tamamlanmıştı.

Maureen bakışlarını kaçırdı. “Hamileyim. Peter ve ben mezun olur olmaz evlenmeye karar verdik.”

Maureen'in Peter Zelinski ile çok sık görüşüğünü biliyordum ama ilişkilerinin bu denli ciddi olduğuna dair bir fikrim yoktu. Maureen, Paris seyahatimiz için fazladan para biriktirmek adına özel ders veriyordu. Peter onun yüksek matematik öğrencilerinden biriydi.

Benim de görüştüğüm biri vardı. Kyle Boltz birinci sınıf tıp öğrencisiydi ve birlikte bir geleceğimiz olduğuna dair umutlanmaya başlamıştım. Kyle'ın önünde uzun okul yılları vardı ve ben yakında hemşirelik diplomamı alacaktım. Bir partide tanışmış ve birbirimizden hoşlanmıştık.

“Bir şey söyle,” diye yalvardı Maureen.

Sorun buydu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Her şeyin, tüm planlarımızın, hazırlıklarımızın ve beklentilerimizin bir anda değişmesini tam olarak anlayamıyordum. Dahası en yakın arkadaşım *hamileydi*. Bu her şeyi değiştiriyordu.

“Sen yine de gitmelisin,” diye ekledi Maureen.

“Sen olmadan gitmem.” Bu fikri düşünmeyi reddettim. En yakın dostum olmadan aynı olmazdı.

“Her şeyi mahvettim,” dedi Maureen alt dudağını ısırarak.

Ona sıkıca sarılıp rahatlatmak için elimden geleni yaptım. “Hiçbir şeyi mahvetmedin. Bir bebek Paris seyahatinden çok daha önemli. Başka zaman gideriz.”

Maureen gülmek için çabalarken dudağı titredi.

“Ayrıca düğününde olmam gerek.”

“Başnedime olarak,” dedi Maureen. “Başkasını istemem.”

“Anlaştık.”

Evet, hayal kırıklığına uğramıştım ama önümüzde koca bir hayat vardı. Paris'in beklemesi gerekecekti.

BÖLÜM 1

*

Jenna

Bunu çok uzun süredir bekliyordum.

Üst kattaki yatak odamda minderli pencere çıkıntısına oturup dışarı baktım. Elliot Körfezi manzarası önümde uzanıyordu. Bu yeri seviyordum, düşünme alanımdı. Sırtımı duvara yasladım, dizlerimi yukarı çekip manzarayı izledim. Günün erken saatlerinde gri gökyüzü yağmurun habercisiydi. Bilinenin aksine Seattle yılın on iki ayı yağmur alan bir şehir değildi. Hava nasıl olursa olsun körfeze açılan pencerem beni daima teselli ederdi. Üstelik eylül ayının bitmesine yakın günlerindeki bu öğleden sonra gökyüzü mavi ve parlak, Puget Boğazı'nın suları ise zümrüt bir çimenlik kadar yeşildi. Seattle'ın sahil bölgesi turistlerle doluydu, sokaklar Alaska seyahat gemileriyle gidip gelenlerden dolayı kalabalıklaşmıştı.

Hayatımda gerçekleşecek değişiklikler zihnimde dönüp duruyordu. Önceki gün Allie'nin, benim de mezun olduğum Washington Üniversitesi'nin yurdu-na yerleşmesine yardım etmişim. Kızım tıpkı yıllar

önce benim yaptığım gibi üniversiteye doğru kanatlarım açmak üzereydi. Bugünü dört gözle beklemiş olmama rağmen endişeliydim. Allie ağabeyi Paul gibi değildi. Oğlum, özellikle de babası bizi terk ettikten sonra evin erkeği olmuştu ve yaşıtlarına kıyasla daha olgundu. Allie bazen çok duygusal olabiliyordu, bu yüzden itiraf etmeliyim ki onu bencil ve mantıksız olacağı bir noktaya kadar olmasa da biraz şımartmıştım. Üniversitenin ilk birkaç senesi evden gidip gelmesini istemiştım ama o yurttta kalmak konusunda ısrarcıydı. Sonunda ailemin kendi ayaklarım üzerinde durmam için bana da bu fırsatı verdiğini hatırlayıp pes etmiştim.

Bu taşınma Allie kadar benim için de büyük bir adımdı.

Yuvam artık boştu.

Sessiz ev daha önce hiç bu kadar gürültülü gelmemişti. Beni saran boşluğun sesini duyuyor gibiydim. Bunu sabırsızlıkla beklemiş olmama rağmen kendi başıma ne yapacağımı bilmiyordum. Son on altı yılı bekâr bir anne olarak geçirmiş, hayatımı, imkânlarımı, her şeyimi iki çocuğuma adanmış ve tüm bu süre boyunca tam zamanlı çalışmıştım. Hem anne hem baba olmak kolay olmamıştı ama erkeklerin alanında bile onlardan daha akıllı ve daha becerikliydim. Sızıntı yapan bir boruyu tamir edebilir, olukları temizleyebilir ve yabancı dilde yazılmış talimatlara bakarak bir şifonyeri monte edebilirdim. Ben bir *kadındım* ve herhangi bir erkek kadar kendimle övünebilirdim.

Şimdi yıllarca yüzme yarışlarının yanı sıra futbol, beyzbol ve basketbol karşılaşmaları gibi spor etkinliklerine katıldıktan sonra nihayet kendime ayıracak

zaman bulmuştum. Tüm o müzik derslerini, düzenlediğim Kız İzci Grubu Kurabiye gezilerini ve hem Paul hem de Allie'nin ilkokul yıllarında nasıl sınıf anneliği yaptığımı düşündüm. Paul ortaokul son sınıftayken okul aile birliği başkanlığı yapmıştı. Çocuklarımın dişleri düzgündü, ayakları yere sağlam basıyordu ve notları ortalamanın üzerindeydi.

Penceremden dışarı bakarken Allie'yi üniversite kampüsüne bıraktığımda beni neredeyse tüketecek olan endişe ve şüphelerime karışan gururu hatırladım. Washington eyaletinin yeşil beyaz feribotunun Bainbridge Adası'na doğru yola çıkmasını izledim.

Endişelerimin bu özel anı benden almasına izin vermeyi reddettim. Rahatlatıcı manzaranın sinirlerimi yatıştırmasına izin verip bu yeni hayatımın benim için ne anlama geldiğini anlamaya odaklandım.

Çocuklarımı büyütmüş, onlar için fedakârlıklar yapmış, onların ihtiyaçlarına odaklanmışım ama şimdi geleceğe bakıp kendim için planlar yapabilirdim. Babalarının aksine bir ebeveyn olarak sorumluluklarımı ciddiye almıştım. Kyle bir eş, daha da önemlisi bir baba olarak hayal kırıklığı olduğunu kanıtlamıştı.

Gelecek birkaç yılda başarmayı umduğum şeylerle ilgili koca bir listem vardı. Uzun süredir kendimi ifade etmenin yaratıcı yolunu bulmak istiyordum. Zumba dersleri ve resim. Kısa ve uzun dönem hedeflerimi kaydettiğim bir tür günlük oluşturma fikrim vardı. Olasılıklar sonsuzdu. Bir de geziler. Seyahat etmeyi, dünyayı görmeyi, yeni kültürleri tanımayı, yerel mutfaqları tatmayı arzuluyordum. Elbette Fransa, özellikle Paris listenin en tepesindeydi. Hastanedeki çalışma programım ve çocuklarımın aktiviteleri arasında bunların hiçbiri için zaman bulamamıştım.

Ama artık yapabiliyordim.

Paris. Bunu ne kadar düşünürsem o yolculuğu mümkün kılmayı o kadar çok istiyordum. Maureen ve ben bu hayali çok uzun süre ertelemiştik. Benim gibi Maureen de boşanmıştı. Bunca yıldır ikimiz de bekâr annelerdik ve kendi destek grubumuzu oluşturmuştuk. İkimizin evliliği de başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve Paris “bir gün” dediğimiz denen kara deliğin içine tıklılmıştı. Şimdi o “bir gün” nihayet erişilebilecek bir mesafedeydi.

Bacaklarımı indirip telefonuma uzandım ve Maureen’i arayıp film izlerken birlikte vakit geçirmeye çağırdım. Allie’nin üniversiteye taşınmasının nasıl gittiğini duymak için sabırsızlandığından hemen kabul etti.

O gelmeden mısır patlattım ve uzun zaman önceki hayalimizi hatırlatmasını umarak *Casablanca*’yı internetten indirdim.

Zil çaldı, uzaktan kumandayı bırakıp kapıyı açtım.

Maureen bir market torbası sallayarak içeri girdi. “İçinde ne olduğunu görünce bayılacaksınız!” Kıvrak zekâsını gösteren koyu kahve gözleri olan minyon, esmer bir kadındı. Saçları gözleriyle aynı tondaydı. Omuz hizasındaki saçlarının gürlüğünü kısıkanıyordum.

Yıllar geçtikçe Maureen’i daha çok takdir etmeye başlamıştım. Sık sık konuşuyor ve hayatın önümüze çıkardığı her zorlukta birbirimize destek oluyorduk. Kyle beni terk ettiğinde, Allie kolunu kırdığında da ilk aradığım kişi oydu. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim.

Torbadan bir kutu çıkardı, en sevdiğim dondurmaydı; tuzlu karamelli dondurmaya karşı koyanıyordum.

“Mükemmel bir güne mükemmel bir ilave.” Kutuyu ondan alıp dondurucuya koymak için mutfağa yöneldim.

Maureen peşimden geldi. “Randevun nasıl geçti?”

Sigorta uzmanıyla yediğim akşam yemeğini hatırlayınca elim dondurucunun kapısında kaldı. Unutmak istediğim için aklımdan çıkıp gitmişti. “Hayal kırıklığı.”

“Sarı ışık mı?”

Maureen ile erkekler ve randevu konusunda kendi derecelendirme sistemimizi oluşturmuştuk. Yeşil ışık gerçek bir potansiyel olduğu anlamındaydı. Sarı ışık daha fazla tanımak için bekleyeceğimiz ve yavaşça ilerleyeceğiz anlamına geliyordu. Kırmızı ışık doğrudan bir hayırdı, soru yok, asla. Mümkün değil. Asla.

“Kırmızı ışık mı?”

Hüzünle başımı salladım.

“İlk buluşmada mı?”

Verdiğim uzun nefes dışlerimin arasından bir ısıklık gibi çıktı. Erkeklerin nesi vardı? “Ucuz bir Meksika restoranındaki yemeğin ona benimle bir gece geçirmek için bedava bilet vereceğini düşünmüş.”

“Daha neler,” dedi Maureen başını iki yana sallayarak.

Boşandığımdan beri ara sıra randevuya çıkıyordum. Çocuklarım hep birinci önceliğimdi. Yine de akıl sağlığım için yetişkin bir erkeğin arkadaşlığına ihtiyaç duyduğum zamanlar oluyordu. Ancak Kyle ile ayrıldığımızdan beri geçen onca yıl içinde yeşil ışığı hak eden bir erkekle tanışmamıştım. Birkaçı başta umut verici gibi görünse de birbirimizi tanıdıkça temelde bir şeylerin eksik olduğu her zaman ortaya

çıkıyordu. “Eksikliğin” bende olduğunu, standartları çok yükseğe koyduğumu düşünmeye başlamıştım.

Kyle ile evliliğimin de pek yardımı dokunmuyordu. Bu birliktelikten güven sorunları ve başka hatalar yapma korkusuyla çıkmıştım. Artık çocuklarımın ikisi de üniversiteye başladığından erkeklerle ilişkilerime daha ciddi bakmayı umuyordum.

“Ne sinir bozucu,” dedi Maureen. Mutfak tezgâhındaki patlamış mısırları görünce kâseleri alıp oturma odasına yöneldi.

Elliot Körfezi’ne bakan bir tepede yer alan koloni mimarisi tarzındaki evimi çok seviyordum. Çocuklarım hariç evliliğimden bana kalan en iyi şey buydu. Mutfağın yanındaki oturma odası, televizyon seyretmek ve soğuk ya da yağmurlu bir Seattle gününde şömine yanındaki o çok sevdiğim büyük ve rahat deri koltuklarda oturmak için toplandığımız bir yerdi. Bir Noel gününde babam şömineye bir gaz hattı taktırmıştı, bu yüzden bir daha odunla ateş yakmaya çalışmak zorunda kalmamıştım. Kış boyunca yaktığım ateş Paul ve Allie büyük koltuklarda ödevlerini yaparken soğuk gecelere biraz sıcaklık katardı.

Önceden ayarladığım *Casablanca* izlenmeye hazırды.

Akşam yemeği niyetine patlamış mısır, tatlı olarak dondurma vardı. İşte bu özgürlüktü.

Uzaktan kumandayı aldım. Maureen ayakkabılarını çıkardı, patlamış mısırlarını yerken pufun üstünde ayak bileklerini çaprazladı. “Film seçtin mi?”

“Evet ve bayılacaksın.” Kumandaya dokunmamla *Casablanca*’nın müziği çalmaya başladı.

Maureen’in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Bu düşündüğüm şey mi?”

Gülümsememi saklayamıyordum. “Evet ve bu sana aklındaki ne olduğunu söylemeli.”

“Paris,” diye bağırdı Maureen. “Paris gezimizi planlamaya başlamak istiyorsun.” Gözleri heyecanla parlıyordu.

“Sonunda bizim *bir günümüz* geldi.” İçimde şimdiden kabaran heyecanı hissedebiliyordum. Yıllar içinde Paris gezimizden bahsetmeyi hiç bırakmamıştık ama asla doğru zamanı bulamamıştık. “Gelecek bahar gidebiliriz diye düşünüyorum.”

“Bahar,” deyip başını sallayarak onayladı Maureen. Lonely Planet’in* insan formundaki gezi planlayıcısıydı. Konu araştırma olduğunda bu kadın bir av köpeği oluyordu. Tıpkı bazı insanların dünyanın en büyük alışveriş merkezi olan Mall of America’da harita olmadan yollarını bulabildiği gibi Maureen de internette aradığını bulabiliyordu. Şüphesiz kütüphaneci olmasının bunda faydası vardı. Maureen kütüphanecilik alanında eğitim almıştı, bu kariyer ona çok uygundu. Son yirmi yıldır Seattle Halk Kütüphanesi’nde çalışıyordu.

Gelecek bahar Paris’e gitmek için mükemmel bir zaman olacaktı. Paul üniversiteye devam ederken aynı zamanda yıl boyunca Pullman’da garson olarak çalışıyordu, Allie altı aylığına Japonya’ya gideceği bir öğrenci değişim programına katılmayı planlıyordu ve bu da gelecek yılki programımı bu gezi için tamamen açık bırakıyordu. Elbette, tatil günlerimi önceden ayarlayıp hastaneden izin almam gerekecekti. Sorun çıkmaması için birkaç ay öncesinden haber vermek yeterli olacaktı.

* Bir seyahat rehberi. (ç.n.)

“Üniversitedeyken yaptığımız gezi planlarına bakayım,” dedi Maureen coşkusunu göstererek.

“Onları sakladın mı?” Bu beni şaşırtmamalıydı. Maureen daima bir organizasyon dehası olmuştu. Hayatını düzenlemeyi seviyordu. Her şeyin bir yeri vardı ve her şey yerindeydi. Tertemiz bir ev sahibiydi. Tozlar evinde görünmeye cesaret edemezdi.

“Tabii sakladım. Neden saklamayayım? Louvre hâlâ bizi bekliyor.”

“Ve Sainte Şapel.” Şapelin vitray pencerelerini gösteren nefes kesici fotoğraflara sayısız kez bakmış, onları bizzat görebileceğim günün hayalini kurmuş-tum.

“Rue de Rivoli’de alışveriş,” diye ekledi Maureen rüyada gibi.

“Beşinci günde miydi?” diye sordum. Doğru hatırlıyorsam rehbersiz yapacağımız gezide alışverişi sona saklamıştık.

“Altıncı gün.”

Doğal olarak Maureen tüm detayları hatırlıyordu. Kadın zehir gibi bir zekâya sahipti. Orijinal planımızın ayrıntılarını hatırlamak için o notlara ihtiyacı olacağından şüphe ediyordum. Sorsam muhtemelen uçuş ve koltuk numaralarımızı bile söylerdi. Maureen böyle biriydi.

Peter’dan ayrıldıktan sonra bir daha evlenmemişti. Çok sık olmamakla birlikte o da benim gibi randevulara çıkıyordu. Evliliği sadece beş yıl sürmüştü. Peter ile Maureen asla iyi bir çift olmamıştı ve ikisi de bunu biliyordu. Ancak kızları Victoria, kısaca Tori’nin hatırına ellerinden geldiği kadar dayanmışlardı. Boşandıktan birkaç yıl sonra Peter yeniden evlenmiş, iki

çocuğu olmuştu, ikisi de erkekti. Eski kocamın Paul ve Allie'ye yaptığıının aksine Tori'ye babalık etmeye devam etmiş, hayatının ayrılmaz bir parçası olarak kalmıştı.

Maureen'in başka bir erkekle mutluluğu bulmasını ummuştum. Bunu hak ediyordu ama korkarım başarısız evliliğinde kendinden bir şeyler kaybetmişti. Ben de bir şeyleri kaybetmiş olmaktan korktuğumdan onu anlıyordum.

Kanepede arkama yaslamp ayaklarımı altına aldım ve film başlarken patlamış mısır kâsesini kucağıma koydum. Üniversitede Maureen ile birlikte *Casablanca*'yı ilk seyredişimizi hiç unutmamıştım. Film onda bir ergenken izlediğimde bende bıraktığı etkinin aynısını bırakmıştı. Birlikte ağlayıp bunun şimdiye kadar yapılmış en romantik film olduğuna karar vermiştik.

"Filmin açılışına bayılıyorum," dedi Maureen iç çekerek. "Müzik harika."

Maureen Zelinski'nin hayret uyandıracak şekilde romantik bir kalbi vardı. Bu gerçeği kütüphanedeki arkadaşlarımdan sakladığından şüpheleniyordum. Sadece en yakınları bu kadarını biliyor olabilirdi.

Kendimi filme bırakırken gevşeyerek patlamış mısırlarımı yemeye başladım.

"Allie gitmeden önce babasıyla konuşabildi mi?" diye sordu Maureen.

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. "Hayır." Babasının Allie'yi yine hayal kırıklığına uğratmış olması beni üzmüştü. Eski kocam hakkında aşağılayıcı bir tabir kullanmamak için çabalamam gerekiyordu. Daha boşanma evrakındaki mürekkep kurumadan Kyle beni ve çocuklarını terk etmişti. Benim hemşi-

re, kendisinin cerrah olarak çalıştığı Seattle Central Hastanesi'nden ayrılmış, hemen başka bir eyalete taşınmıştı. Çok geçmeden onun yeniden evlendiğini öğrendim, şok edici olansa evlendiği kişinin ilişki yaşadığı kadın olmamasıydı. O zamandan bu yana iki kez daha boşanıp evlenmişti. Paul ve Allie'den başka çocuğu yoktu. Dürüst olmak gerekirse Kyle nafakalarım düzenli ödemişti ve sorumluluğunun bu kısmını yerine getirdiği için minnettardım. Fermuarını kapalı tutamadığı gerçeğinin dışında en acı verici olan çocuklarımıza bir hiç muamelesi yapmasıydı. Onlara doğum günlerinde kart –tabii hatırlarsa– ve Noel'de bir çek gönderirdi. Bu kadardı.

Geçen yıl Allie babasıyla ilişkisini yeniden kurmaya çalışmıştı. Üniversite seçimiyle ilgili tavsiye almak için onu aramıştı. Allie'yi vazgeçirmeye çalışmamış, Kyle'ın kızımızla ilgilenmesini ummuştum. Neyse ki Kyle cevap vermişti ve bu da kızımı çok heyecanlandırmıştı. Ancak Allie'nin gösterdiği bu çaba tek taraflı olmaya devam etmişti. Üniversiteye gitmek için evden ayrılmadan hemen önce onu tekrar aradığında müsait olmadığı söylenmişti. Onun bir kez daha hayal kırıklığına uğradığını görmekten nefret etmiştim.

“Konu babası olduğunda Allie'nin ciddi beklentileri yok,” dedim bunun ne kadar doğru olduğuna üzülerek.

Telefonum çaldı, uzanıp sehpanın üstünden aldım. Numarayı tanımadığım için açmadım.

Telefon çalmaya devam edince, “Cevap vermeyecek misin?” diye sordu Maureen.

“Hayır. Çok fazla pazarlama telefonu alıyorum.” Ekranda görünen numaralar genellikle kişisel bir ara-

mayı kaçırdığımı düşündüren yerel numaralar oluyordu. Bu numaraya çok sık kanıyordum.

“Ben de o telefonları çok alıyorum,” diyen Maureen, robot aramaların verdiği rahatsızlığa benim kadar sinirlenmiş görünüyordu. Arkasına yaslanıp patlamış mısır yemeye devam etti.

Beş sinir bozucu zil sesinin ardından çağrı sesli mesaja düştü ancak arayan her kimse mesaj bırakmadı. Biliyordum. Başka bir ticari aramaydı. O gamsız Elizabeth’ten bir telefon daha alırsam çılgılık atacaktım.

Bir avuç dolusu mısır almak üzereydim ki telefon bir kez daha çaldı.

Aynı numaraydı.

Maureen önce telefona, sonra bana baktı. “Belki de açmalısın.”

“Galiba açmalıyım.” Filmi durdurdum ve telefona uzanıp beşinci çalışta sesli mesaja düşmeden açtım.

“Ben Jenna Boltz,” dedim düz bir sesle.

“Jenna, ah Jenna,” diyen yaşlı bir kadının nefes nefese sesini duydum “Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm... numaranı annen verdi.”

Hemen doğrulup patlamış mısır kâsesini kenara koydum. “Bayan Torres? Siz misiniz?” Arayan annemin komşusu olan duldu.

“Evet hayatım, benim.”

Özellikle babamın ölümünden sonra Bayan Torres anneme iyi bir arkadaş olmuştu. Babamın ölümünün ardından iki yıldan fazla bir süre geçmişti ve o zamandan beri iki dul birbirleriyle ilgileniyorlardı. Bayan Torres’in bir gözünün annemin üstünde olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu ve Bayan Torres’in çocukla-

rının, annemin de aynısını kapı komşusu ve arkadaşı için yapmasına minnettar olduklarını biliyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Jenna, annen kötü bir kaza geçirdi. Korkarım yaralandı.”

Ayağa fırladım, güm güm atan kalbimin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. “Ne kadar kötü yaralanmış? Kırılan bir yeri var mı?”

“Ben... ben bilmiyorum. Kalçası kırılmış olabilir. Dokuz yüz on biri arayarak doğru şeyi yaptığımı sanıyorum. Sağlık ekipleri geldi bile. Ama annen seninle konuşmadan hastaneye götürmelerini istemedi.”

“Ne?” diye sordum inanamayarak. *Annem ihtiyaç duyduğu tıbbi bakımı almak için benim onayımı mı bekliyor?*

“Sağlık ekipleri şu an onunla konuşuyor,” diye devam etti Bayan Torres. “Hayati belirtilerini kontrol ediyorlar, bu yüzden benim bir adım geri çekilmemi istediler. Carol seninle konuşmak istiyor ama sağlıkçıların kontrollerini bitirmeleri için birkaç dakika beklemen gerek.”

“Tabii.” Bunun olduğuna inanamıyordum. Zavalı annem. Babamın ölümüyle zaten çok zor zamanlar geçirmişti. Onun yaralandığı ve acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Yüzümdeki endişeyi ve ayağa sıçradığımı gören Maureen bana telaşla baktı. Hemşire olarak hemen nöbet moduna geçmiştim. “Nerede düştü?” diye sordum. Bayan Torres’ten olabildiğince fazla bilgi almak istiyordum.

“Dışarıda, arka basamaklarda. Bahçesinde çalışıyordu, sonra eve yöneldi. Ayağı takılmış olmalı.” Bayan Torres annemin duymasını istemediğinden sesini alçalttı. “Bahçedeki yürüyüş yoluna sert düştü.”

Annemin sert zemine düştüğünü duyunca nefesim kesildi.

“Birkaç dakika öncesinde sohbet ediyorduk,” diye açıkladı yaşlı dul. “Olay olduğunda ben yıldız çiçeği topluyordum.”

“Şükürler olsun ki ordaymışsınız.”

“Hemen yanma gelip ona kımıldamamasını söyledim. Carol başta önemli bir şey olmadığım düşündü. Çok acısı olmasına rağmen ısrarla iyi olduğunu söyledi.”

Tam anneme göreydi. Kimsenin yaygara çıkarmasını istemezdi.

“Birkaç dakika sonra ayağa kalkmasına yardım etmemi istedi. Ama onun incindiğini ve öyle basit bir düşüş olmadığını görebiliyordum.”

Gözlerimi kapattım. “Lütfen bana onu kıpırdatmadığınızı söyleyin!”

“Hayır... ah hayır. Ona yardım çağırana kadar hareket etmemesini söyledim. Zaten istesem de onu kaldıracak gücü bulamazdım.”

Arkadan annemin sesini duydum.

“Jenna’yla konuşayım.”

“Ben onunla konuşurken,” dedim Bayan Torres’e, “siz de paramediklere annemi Seattle Central Hastanesi’ne götürmesini söyleyebilir misiniz lütfen.”

“Tamam canım. Endişelenme. Anneni veriyorum.”

“Anne?”

“Özür dilerim, Jenna.”

“Özür dileme, anne. Bir kazaydı. Bayan Torres yardım çağırmakla doğru olanı yaptı. Ambulansın seni hastaneye getirmesine izin ver. Ben de hemen çıkıyorum, orada buluşuruz.”

“Tamam.” Annem korkunç acılar içindeymiş gibi nefes nefeseydi, sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. Göğsüm sıkıştı.

Annem çok iyi ve dürüst bir insandı. Hayatı boyunca beni seven ve destek olan bir aileyle kutsanmışım. Kyle ile boşandıktan sonra onların sevgisi ve desteği olmasaydı kendi başıma başaramazdım. Babamı kalp krizinden kaybetmek ailemizi sendeleten bir darbe olmuştu. Üzerinden iki yıl geçmiş olmasına rağmen annem bir dul olduğu gerçeğine alışamamıştı. Keder onu yaşlandırmıştı. Yetmişlerinin ortasındaydı, sağlık durumu iyiydi ama babamı çok özliyordu ve bir zamanlar keyif aldıkları çoğu şeyden vazgeçmişti.

Geçen yıl dışarıda geçirdiği uzun saatleri şimdi evde kalıp bahçesiyle ilgilenerek ve yapboz yaparak geçiriyordu. Maureen annemi kütüphanedeki bir okuma grubuna katılması için ikna etmeyi denemişti ama annem ilgilenmemişti. En azından kilisedeki bir grup kadınla briç oynamaya devam ettiği için mutluydum.

Bayan Torres telefonu geri aldı. “Şu an Carol’ı ambulansa koyuyorlar.”

“Teşekkürler, Bayan Torres.”

“Keşke daha fazlasını yapabilseydim, Jenna. Ben de sarsıldım. Düşmek en büyük korkum. Lütfen yapabileceğim başka bir şey olursa haber ver.”

“Elbette, bir kez daha teşekkürler.” Zavallı kadın. Bunun annemin başına geldiğini görmek onun için tatsız bir deneyim olmalıydı. Annem düştüğünde dışarıda olduğu için sonsuza dek minnettar kalacaktım. Bayan Torres olmasaydı biri onu bulana kadar annemin orada ne kadar yatacağını düşünmek dahi istemiyordum.

Telefonu kapatır kapatmaz Maureen hemen sordu. “Ne olmuş?”

Telefonu ve şarjımı çantama atarken durumu açıkladım.

“Seninle geliyorum,” dedi Maureen.

“Beni kendi arabamla takip et.” Sırf tek araba gittik diye Maureen’in hastanede kalmasını istemiyordum. Annemin durumuna göre hastanede uzun süre kalabileceğimi biliyordum.

Arabayla giderken zihnim son hız çalışıyor, bana verilen azıcık bilgiyi değerlendiriyordu. Annem düşmüştü ama Bayan Torres’in söylediğine göre başını çarpmamıştı ve sırf bu bile iyi bir şeydi. Ne kadar yüksekten düştüğünü de bilmiyordum. Düştüğünde birinci basamakta mı, yoksa ikinci basamakta mıydı?

Hastaneye hızla vardım, ardından personel kartım sayesinde otoparkın en uzak noktasında olmasına rağmen kolaylıkla arabamı park ettim. Maureen’in hastane garajında ya da sokakta yer bulacağını umdum.

Seattle Central’ın yoğun bakım ünitesinde yirmi yıl çalıştıktan sonra buradaki tıp uzmanlarının çoğuyla tanışmıştım, ancak birkaç doktor ve hemşirenin adını öğrenmiş olsam da acil servis çalışanlarına fazla aşina değildim.

Annemin götürüldüğü bölmeye yönlendirildim. Beni görür görmez yüzünde bir rahatlama belirdi. Ben sedrenin yanına doğru giderken kolunu uzatıp elimi tuttu.

“Her şey düzelecek, anne,” dedim eğilip nazikçe sarılırken.

Annem gözlerini kapatıp sanki hiç bırakmak istemiyormuşçasına sarıldı.

Muayene için doktorun gelmesini çok beklemedik. Daha önce adını hep iyi şekilde duymuş olsam da Dr. Spencer'ı tanımıyordum. Kısa konuşmamızın ardından annemin röntgene götürülmesini istedi.

Hastabakıcı çabucak geldi, yanında olursam kendini daha iyi hissedeceğini bildiğimden ona eşlik etmek istedim. Ancak danışmadaki kadın yanıma gelip birkaç evrakı doldurmamı istedi. Annem endişeyle bana baktı.

“Geri geldiğinde burada olacağım,” diye söz verip koridorda asansöre kadar yanında yürüdüm.

Moralim bozuk hâlde dosyayı alıp bekleme odasına gittim ve olanları haber vermek için kardeşim Tom'u aradım. Tom ve karısı Louanne üç saat uzakta Oregon'da yaşıyorlardı. Çocukları artık evden ayrılmışlardı. Ona daha fazla bilgi edinene kadar beklemesini söyledim. Maureen'i acil servis danışma masasının önünde bir aşağı bir yukarı yürürken buldum.

“Nasıl?”

“Soluk ve belli ki çok acısı var. Tansiyonu bu yüzden yükselmiş, kalp atışı hızlı ama düzenli.” Yatağın ayak ucundaki çizelgeye gizlice göz atmış, paramediklerin bıraktığı notları okumuştum.

Maureen benimle birlikte bölmeye geri döndü. Annem nispeten kısa sürede geri döndü ve on dakika sonra Dr. Spencer yanımıza geldi. Hiçbir şey demeden röntgeni bilgisayar ekranında açtı ve oldukça belirgin olan ve şüphelendiğim şeyi gösterdi: annemin kalçası kırılmıştı. Kırık kötüydü, hemen ameliyat edilmesi gerektiğini biliyordum.

“Dr. Lancaster'ı aradım,” dedi Dr. Spencer. “Eyaletteki en iyi ortopedi cerrahıdır.”

Dr. Lancaster'ın cerrah olarak harika itibarını duymuştum. Hiç birlikte çalışmamıştık, bu yüzden hastalara karşı tutumunu bilmiyordum. Elimden gelen tek şey anneme karşı sabırlı ve şefkatli olmasını ummaktı. Tanıştığım ve birlikte çalıştığım cerrahların büyük kısmının insan ilişkileri minimum düzeydeydi. Genellikle çok zeki oluyorlardı, yine de insanlarla ilişki kurmakta zorlanıyorlardı. Çoğu, hastayla birebir temas en az olduğundan bu tıp alanını seçiyordu. Ameliyatın ardından hastalar onları bir daha görmüyorlardı. İçeri gir, hallet ve git. Yine de Dr. Lancaster'ın bölgedeki en iyi ortopedi cerrahı olduğunu biliyordum ve insani ilişkileri nasıl olursa olsun annem ameliyat sırasında iyi ellerde olacağı için minnettardım.

Annem elimi sımsıkı tuttu. "Her şey yoluna girecek, Jenna. Endişelenme."

Annem nasıl da beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Evet, girecek," dedim ama gözlerim dolmaya başlamıştı. Annemle yakındık, onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum, özellikle babamı daha yeni kaybetmişken.

BÖLÜM 2

Jenna

Maureen hastane kafeteryasından aldığı kahveyi verdi. Seattle'ın en iyi kahvesi değildi. Burada yirmi yıl çalıştıktan sonra bunu öğrenmiştim. Hastanedeki kahve hakkımı azaltmışım. Starbucks'ın rakibi yoktu.

“Teşekkürler,” dedim sıcak buz kesen ellerimi ısıtmasına izin verirken. Ameliyathane bekleme odası neredeyse boştu. Yaşlıca bir beyefendi ve kızı gibi görünen kadın dışında kimse kalmamıştı. Onlara baskarken genç kadının yaşlı adama cesaret verip rahatlattığını gördüm.

Bekleme odasındaki gönüllü görevli her birimize ameliyatlar bittikten sonra cerrahların bizimle özel olarak konuşacaklarını söyledikten sonra gitmişti. Duvardaki saate bakıp annemin üç saattir ameliyatta olduğunu fark ederek iç çektim. Endişelenmeden edemiyordum. Annem zaten çok şey yaşamıştı. Ameliyatsa sadece başlangıçtı, önünde onu bekleyen uzun bir tedavi süreci vardı. Hastane onu üç günden fazla

tutmayacak, sonra fizik tedavi rehabilitasyon merkezine gönderecekti. Eve dönmesinin bir ay ya da daha fazla süreceğini tahmin ediyordum.

“Sana bir şey alayım mı?” diye sordu Maureen. Bu süre boyunca yanımdan ayrılmamıştı. Pek fazla konuşmamış, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Annemi ve Bayan Torres’a minnettar olduğumu düşünüyordum. Beklerken hem ona hem de kardeşime haber vermiş ve ameliyattan çıkar çıkmaz arayacağıma söz vermiştim.

“Bir şeye ihtiyacım yok, teşekkürler.” Ciddi olduğumu vurgulamak için başımı da iki yana salladım. Akşam yemeği vaktinin çoktan geçtiğini o zaman fark ettim. Maureen açlıktan ölüyor olmalıydı. Telefon gelmeden önce yediğimiz tek şey bir avuç patlamış mısırdı. Bu da saatler önceydi.

“Sana bir sandviç getireyim,” diye önerdi Maureen.

Yine itiraz ettim. Açlık hissedemeyecek kadar endişeliydim. Ayrıca gecenin bu saatinde kafeteryada fazla seçenek olmazdı.

“Sen git,” dedim en yakın arkadaşıma. “Ameliyattan çıkması çok sürebilir.”

Maureen başını salladı. “Seni yalnız bırakmayacağım.”

“Ben iyiyim,” dedim, elimden geldiğince gülümseyerek onu rahatlattım. “Gerçekten iyiyim.” Maureen sabah işte olmalıydı. Neyse ki ben pazartesi izinliydim. Üç gün on iki saat çalışıp sonraki üç gün izin almıştım.

Sonunda iyi olduğuma onu ikna etmeyi başardım. Kapıya kadar ona eşlik ettim, hastaneden çıkmadan birbirimize sarıldık.

Maureen'in gitmesinin üstünden yirmi dakika geçmemişti ki bekleme alanına bir cerrah geldi. Odadaki diğer iki kişiyle kısaca konuştu ve birkaç dakika sonra onlar da gitti.

Yalnız kaldım.

Yetişkin hayatımın büyük kısmını yalnız geçirmiştim, bu yüzden rahatsız değildim. Güçlü ve bağımsızdım, beni buna şartlar zorlamıştı. Babam öldükten sonra yalnız kalmak annem için o kadar kolay olmamıştı. Onun yanında hep babam vardı, dolayısıyla dul kalmanın çalkantılı sularında gezinmek onu bir hayli zorlamıştı. Daha önce arabaya benzin doldurmak, çöpü dışarı çıkarmak ya da babamın onun yerine yaptığı binlerce diğer işle ilgilenmek zorunda kalmamıştı. Başka basit işler bile onun için göz korkutucuydu. Tek başına dışarı çıkmak istememesinin bir nedeninin self-servis benzin istasyonunda benzini kendi doldurmak zorunda kalma konusundaki endişesi olduğuna inanıyordum.

Elimden geldiğince yanında olmaya çalışsam da onun koltuk değneği olamazdım. Tıpkı daha önce benim yapmak zorunda kaldığım gibi annemin de kendi manevi gücünü bulmaya ihtiyacı vardı. Bunu yapabileceğine inanıyordum. Ancak bu kalça kırığı ameliyatının annemin kendine olan güvenini daha da azaltacağından endişeliydim.

Dakikalar ağır ağır geçti. Odadaki hemen her dergiye baktım, odanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa dolandım. Tanıdığım birkaç personel sohbet etmek ve üzüntülerini dile getirmek için yanıma uğradı. Annem için endişelenip durumuyla ilgili bilgi almak için beklerken ters gidebilecek her şeyi düşünüp sonucun iyi olması ve biricik annemin hızla iyileşmesi için dua ettim.

Dr. Rowan Lancaster nihayet bekleme odasına geldiğinde ameliyat başlayalı neredeyse dört saat olmuştu. Üstünde bilindik mavi ameliyat önlüğü vardı. Başlığı ameliyathanede geçen saatler sonrasında sırlı-sıklamdı.

Bekleme alanında başka kimse olmadığından gözleri anında benimkilerle buluştu. Başını sallayarak beni selamladı. Sanırım aynı yaşlardaydık, benden birkaç yaş büyük olabilirdi. Görebildiğim kadarıyla saçları kırışmıştı, hatta beyazlar daha fazlaydı. Koyu kahve gözleri bana ameliyatta neler olduğuna dair hiçbir şey söylemiyordu. Benden birkaç santim daha uzun olduğunu fark ettim, geniş ve kaslı bir göğsü vardı. Ortopedi cerrahları ameliyathanedeki zorlu fiziksel çalışma şartları nedeniyle güçlü bir gövdeye ihtiyaç duyuyorlardı. Yakışıklı denemezdi ama keskin ve net yüz hatlarına sahipti.

Farkına bile varmadan ayağa kalktım. Ağzım zımpara kâğıdı gibi kurumuştu. Panik beni ele geçirmişti, söyleyeceklerinden korkarak ellerimi yumruk yaptım. Aklıma ilk gelen bir şeylerin ters gittiği idi. Annemin yüksek tansiyon için ilaç kullandığını biliyordum ve kalbinin bu uzunlukta bir ameliyata ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

Doktor bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Her şey yolunda gitti mi?” diye sordum.

“Beklendiği gibiydi. Kırık karmaşıktı. Kalçayı vidalarla güçlendirmem gerekti. Annen dinleniyor. İyi olacak.”

Bu azıcık bilgi benim için yeterli değildi. Hayal kırıklığımı sezmiş gibi bir sandalyeye oturup benim de karşısına geçmemi işaret etti.

“‘Karmaşık’ derken ne kastettiniz? Ben bir hemşireyim, Dr. Lancaster. Hasarın boyutunu, tedavi ayrıntılarını ve iyileşme sürecinin ne kadar süreceğini bilmek istiyorum. Annem dul ve babam öldükten sonra yalnızlığa uyum sağlamakta zorlandı.”

Dr. Lancaster bana bakmaya devam etti ama bir yorum yapmadı.

Cevap vermemiş olması beni şaşırttı. Sonuç olarak daha çok konuşmaya başladım. “Annem ve babam elli yılı aşkın süredir evlilerdi ve babam öldükten sonra annem kaybolmuş gibi hissetti. Şimdi de bu. Birkaç hafta hareketsiz yatmaya nasıl katlanacak bilmiyorum.”

Konuşmayı kesemiyor gibiydim. Sanki kelimeler içimde sıkışıp kalmış ve onları yeterince hızlı çıkaramıyormuş gibi hissediyordum.

“Annemin eve gitmek isteyeceğini biliyorum ama gidemez. Rehabilitasyon merkezine gönderilecek. Evine geri dönebilmesi haftalar, belki aylar sürecektir. Bir bahçesi var, domatesleri konserve yapamayacağı için üzülecek ama o yalnız yaşıyor, yani otuz kilo domatesi neden konserve yapması gerektiğini anlamıyorum.”

Saçma sapan konuşmaya devam ediyordum ki bu hiç de bana göre değildi. Ne yaptığımın farkında olsam da kendimi durduramıyordum.

“Annem bahçesini seviyor. Elli kabak veren bir kabak bitkisi var. Çılgın bir şey. Artık kimse istemediğinden annem onları turşu yapıyor. Hiç kabak turşusu yediniz mi? Hiç denemeyin, tadı güzel değil.”

Dr. Lancaster hâlâ sessizdi. Denese bile bir şey söyleyecek fırsat bulamazdı.

“Ben...” Bir anda sustum, yüzümün yandığını hissettim. Kendimi şimdikinden daha fazla utandır-

mazdım. Gerginlikle ellerimi birbirine doladım. Ben yeniden konuşmaya başlayana kadar odayı sessizlik doldurdu. “Ben üzgünüm... Tüm bunlar nereden çıktı bilmiyorum, ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim.”

“Dediğim gibi annenin ameliyatı iyi geçti.” Hak-kım vereyim tüm sorularıma sabırla yanıt verdi ve kalbinin ameliyattan sonra öncesindeki kadar güçlü olduğunu söyleyerek beni rahatlattı. Ne kadar çabala-sam da tamamen odaklanamıyordum. Düşüncele-rim on farklı yöne gidiyor, kendimi onun karşısında nasıl rezil ettiğimi aklımdan çıkaramıyordum.

Onun sustuğunu birkaç saniye fark edemedim. Bir şey söylememi beklediğini, yüzünde sorgulayıcı bir ifade olduğunu o an fark ettim. Kendimi daha fazla aptal yerine koyabilir miydim?

“Teşekkür ederim,” demeyi başardım, “her şey için.”

Bana dikkatle bakmaya devam etti. “Geçen yıl Noel etkinliğinde hastanedeydin,” dedi.

“Öyle mi?” Söyledikleri alakasızdı. “Evet, sanırım oradaydım.”

“Burada yoğun bakım ünitesinde çalışıyorsun, doğru mu?”

“Evet.”

Sanki gereken her şeyi söylemiş gibi ayağa kalktı.

Aynı anda kalktım, elini tutup uzun ve zorlu bir pazarlığı tamamlamışsınız gibi birkaç kere salladım. “Tekrar teşekkürler.”

Başını salladı, arkasını dönüp odadan çıktı. Ra-hatlamıştım, dizlerimdeki titremeyi durdurmak için oturdum.

Doktor çıktıktan birkaç dakika sonra genç bir hemşire geldi. “Jenna?”

Başımı kaldırdım. “Evet?”

“Ben Katie. Dr. Lancaster’ın ameliyat ekibindenim. Eve gitmeden önce anneni görmek isteyebileceğini düşünmüş.”

Katie ile yoğun bakım ünitesinde nöbet yaparken tanıştığımızı hatırladım. Genç, sıcak ve ilgili biriydi, ondan hemen hoşlanmıştım. “Seni hatırlıyorum, Katie.”

“Ben de seni hatırlıyorum. Seni annene götürmemi ister misin?”

“Lütfen,” dedim elimden geldiğince nazıkçe.

“Beni takip et.”

Ameliyathaneye açılan çift kanatlı geniş kapıya doğru koridorda sessizce onu takip ettim. Annemi görür görmez baş ucuna gidip yavaşça elini tuttum.

Gözlerim yaşardı. Duygularımı kolayca gösterebilen bir kadın değildim. Ancak annemi bu hâlde görmek beni etkilemişti. Elini kaldırıp kalbime bastırdım.

“Seni seviyorum, anne,” diye fısıldadım. “Doktor çok iyi olduğunu söyledi. Sen gerçek bir savaşçısın.”

Beni duyduğundan emin değildim. İşin aslı bunları duymaya benim ihtiyacım vardı. Annem uzun bir iyileşme sürecinin başındaydı ve bu yolun ne kadar süreceğine dair bir fikrim yoktu.

Hastaneden ayrıldığımda saat gece yarısını geçmişti. Annem uyanana ve ameliyathane katındaki odasına götürülene kadar beklemiştim. Dakikalar içinde yeniden uykuya dalmıştı. Sessizce sabah erkenden gelip nasıl olduğunu kontrol edeceğime dair söz vermiştim.

Çıkmadan önce kardeşim ve Bayan Torres'i arayıp onlara ameliyatın iyi geçtiğini bildirdim. Hem Paul hem de Allie gece kuşuydu, bu yüzden onları arayıp büyükannelerinin durumunu haber vermek için eve dönene kadar bekledim. Endişeleneceklerini bildiğimden annem ameliyattan sağ salim çıkana kadar çocuklarımı aramayı ertelemiştim.

Önce Paul'ü aradım. O büyük çocuğumdu ve bu gibi zamanlarda beni sakinleştirirdi. Allie üzülecekti, kendim de duygusal açıdan bir enkaz olduğumdan kız kardeşinden önce Paul'ü aramak en mantıklısıydı.

“Anne geç oldu. Her şey yolunda mı?”

Annemin iyileşme sürecini ve bu durumun onun için ne anlama geleceğini ekleyerek neler olduğunu anlattım.

“İyi olacak, değil mi?” Paul baba figürü olarak gördüğü büyükbabasıyla yakındı.

“Evet, iyi olacak, büyükannen bu türden kazaların kolaylıkla başına gelebileceği bir yaşta.”

“Büyükannemin iyi olacağını duyduğuma sevindim. Peki, *sen* iyi misin?”

Gülümsedim. Paul hep anlayışlı bir çocuk olmuştu. “Sanırım. Ama düşündüğümde daha çok sarsıldım.” Ona kendimi bir cerrahın önünde aptal durumuna düşürdüğümde bahsetmedim.

“Allie'yi aradın mı?” diye sordu Paul.

“Hayır, önce seninle konuşmak istedim.”

“Çılgına döneceğini biliyorsun.”

Biliyordum. “Neden önce seni aradım sanıyorsun?” Paul ile konuşmak beni hep sakinleştiriyordu. Daha şimdiden boynumdaki kaslarımın gevşediğini hissedebiliyordum.

“Onu benim aramamı ister misin?” diye sordu Paul.

“Hayır. Sen arasan da benimle konuşmak isteyecektir.”

Vedalaşıp telefonu kapadık. Artık kızımın konuşmaya hazır hissediyordum. Derin bir nefes alıp onu aradım.

Konuşmaya başlayalı otuz saniye olmuştu ki Allie ağlamaya başladı. “Büyükanne ölecek!”

“Tatlım, büyükanne ameliyatı bir uzman gibi atlattı. O iyi olacak.” Uzun iyileşme sürecinden ona bahsetmedim. Allie’nin korkularını arttırmaya gerek yoktu.

“Hemen hastaneye gidiyorum.”

“Allie, hayır,” dedim elimden geldiğince sertçe. “Büyükanne derin uykuda ve rahat. Dinlenmesi gerek.”

“O zaman sabah ilk iş gideceğim.”

“Allie,” dedim yalvarırcasına, “zaten yapacak bir sürü işin var. Büyükanne seni gördüğüne sevinir ama senin birinci sınıf oryantasyon etkinliklerini kaçırmamı istemem, anladın mı?”

“Ama büyükanne bana ihtiyacı var,” diye itiraz etti Allie.

“Ben orada olacağım,” dedim. “Onu gün içinde düzenli olarak kontrol edeceğim. Büyükanne hastanede onunla oturacağına üniversitede yeni arkadaşlar edinmeni tercih eder. Sabah onu ararsın, bu ölüm döşüğündeymiş gibi hastaneye koşmandan daha iyi olur.”

“Anne,” dedi Allie. “Bunu söyleme bile.”

Kelime tercihim hatalıydı. “Büyükanne iyi olacak. Seni sürekli haberdar edeceğim, yarın akşam sen

de kendin görebilirsin. Böylece rahatlarsın ama şimdi uyuduğu için olmaz.”

Hattın diğer ucundaki sessizlikten Allie’nin düşündüğünü anlayabiliyordum. “Pekâlâ,” dedi sonunda. Kısa bir tereddüdün ardından ekledi. “Nihayet bugün babamla konuştum. Kitaplarım için para isteyeceğimi sanmış.”

Bir şey demeyip tavrımı göstermedim. Kyle sadece boşanma evrakının mecbur tuttuklarını yapıyor, bir kuruş fazlasına karışmıyordu. Allie on yaşında dış teline ihtiyaç duyduğunda Kyle boşanma anlaşmamızdaki maddeleri söyledi. O zamandan sonra o adamdan hiçbir şey istemedim, o da gönüllü olmadı. Bir şekilde sıkı bütçemizde çocuklarımın ikisine de dış teli taktıracak miktarı bulabilmişim.

“Ona hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını söyledim,” diye devam etti Allie. “Tek istediğim hangi dersleri aldığımı söylemekti. Bana ne dedi biliyor musun? Kulağa oldukça basit dersler gibi geliyormuş ve beni daha zeki sanıyormuş.”

“Sen daha birinci sınıfsın, Allie. Bunlar gerekli dersler. Babanın cesaretini kırmasına izin verme.”

“Açıklayacaktım ama konuşmak için bekleyenler olduğundan kapatması gerektiğini söyledi.”

Başka insanların kendi kızından önemli olduğu açıktı. Allie’yi babasıyla ilişki kurmaktan vazgeçirmek istemiyordum, kabul edilmeye ihtiyacı var gibi görünüyordu. Allie’nin incindiğini görmeye tahammül edemiyordum ancak babasının onu önemsemediğini, hatta bana kalırsa kendinden başka kimseyi önemsemediğini anladığında olacaklardan kokuyordum.

“Aradığına sevindim, anne,” dedi Allie, beni düşünçelerimden sıyrarak.

“Yarın yeni insanlarla tanışma konusunda iyi eğlenceler ve ziyarete gittiğinde büyükannene onu çok sevdiğini söylemeyi unutma.”

BÖLÜM 3

*

Maureen

Logan yine kütüphanedeydi. Onu görür görmez gelmesini beklediğimi fark ettim, hem de zihnimde onu kırmızı ışık olarak tanımlamama rağmen. Tamam, belki sarı ışık ama çok açık bir sarı. Onu olası bir sevgili olarak düşünmem bile saçmaydı. Adam muazzam sinir bozucuydu. Dahası asla benimle çıkmak istediğine dair bir izlenim yaratmamıştı, zaten sorsaydı da reddederdim.

Pazartesi günleri gelmeye ilk başladığında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Üzerine şantiye alanındaki işi için giydiği inşaat giysileriyle normal kütüphane müdavimlerine hiç benzemiyordu. Doğrudan masama gelmiş ve insanların bu aralar ne okuduğunu sormuştu. Bu çok kapsamlı bir soruydu. Ona kurgu mu, yoksa kurgusal olmayan şeyleri mi sevdiğini sormuştum. İkisi de demişti. Her şey böyle başlamıştı.

“İyi günler, Marian the Librarian.”*

* *The Music Man* (Müzik Taciri) isimli müzikalden bir şarkı. Kütüphaneci Marian. (ç.n.)

Gülümsemek için çabaladım. Bu eski bir takma isimdi ve yıllar içinde bunu duymaktan bıkmıştım. “Adım Maureen,” dedim, isim rozetimi göstererek. Bunu gülümseyerek söylemek zordu. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ah, bu ne resmiyet. Hadi ama ben bir müdavimim. En azından beni gördüğüne sevinmiş gibi yapabilirsin.”

İstemedenden de olsa ziyaretini dört gözle beklediğimi kendime itiraf etmiş olmama rağmen bunu yapacak değildim. Keşke onda beni çekenin ne olduğunu bilseydim. Normalde masama uğrayan müdavimlere karşı dostça davranırdım. Belki de bunun sebebi ilk tanışmamızda ve sonrasındaki her seferde bana gösterdiği samimiyetti. Sanki hayatımız boyunca birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranıyordu. Bareti ve iş kıyafetiyle dikkatleri üzerine çektiğinden habersizdi. Öz güveni beni hazırlıksız yakalamıştı. Çok yakın arkadaş olduğumuzu düşündüren konuşma şekli kütüphanede bazı söylentilere yol açmıştı. Birden fazla kez iş arkadaşına Logan’la aramızda romantik bir şey olmadığını söylemek zorunda kalmıştım.

Aynı yaşlarda olduğumuzu tahmin ediyordum. Konu erkekler olduğunda bunu söylemek zordu. Benim sevdiğimden daha uzun tuttuğu koyu renk saçlarında gri çizgiler vardı. Ensesinde küçük bir at kuyruğu olarak toplanmıştı. Uzun ya da kaslı değildi, ortalama bir görünüşü olduğunu söyleyebilirdim. Ancak mavi gözlerinden etkilenmiştim. Renkleri bana ardıc kuşlarının yumurtalarını hatırlatıyordu.

“Michael Connely kitabım bitirdim,” dedi Logan, kitabı masama koyarken. “Dediğin kadar güzeldi. Şimdi ne önereceksin?”

Ona geri getirilen kitapların nereye bırakılacağını söylemekten vazgeçmiştim. “Ne tür bir şey istiyorsun?” diye sordum, aklımdan son birkaç haftada okuduğu kitapları geçirirken. “Çok fazla kurgu okudun, belki de bu hafta kurgusal olmayan bir tane denemelisin.”

“Elbette, neyi seveceğimi düşünüyorsan olur. Bugüne kadar seçtiklerin hep güzeldi.”

Söylediği hoş bir iltifattı. Ne kadar memnun olduğumu anlamasına izin vermeyerek kurgusal olmayanlar bölümüne doğru yürüdüm.

“*Hillbilly Elegy* sevilen bir alternatif,” diye önerdim kitabı ona uzatırken. Kitap sergideydi ve kütüphanenin kitap kulübünün listesindeydi. Kitabı yakın zaman önce ben de okumuştum ve Logan’ın bu öğretici kitaptan hoşlanacağını hissediyordum.

Logan kapağına baktı, arkasını çevirip hızla değerlendirmeleri inceledi. “Cahil gibi görünmek istemem. *Elegy* ne demek söyleyebilir misin?”

“Şiir, konuşma ya da yorum,” dedim.

“Sen okudun mu?”

“Okudum,” dedim. “Bu yüzden öneriyorum.”

Kapakta yazan açıklamayı okumaya başladı. “Krizdeki bir kültürün analizi...” Sesi zayıfladı ardından yine yükseldi. “...toplumsal, bölgesel ve sınıfsal gerileme.” Fazla heyecanlı görünmüyordu. “Sen beğendin mi?”

“Çok. Ama beğenmeme ihtimaline karşın bir de masamda duran, yeni bitirdiğim heyecanlı casus kitabını ekleyeceğim.”

“Pekâlâ, madem iyi olduklarını söylüyorsun bir bakayım. Şimdiye kadar beni yanlış yönlendirmedin. Teşekkürler, Marian.”

“Maureen.”

Sırıttı, mavi gözleri güçlükle bastırđı muziplikle parlıyordu. “Biliyorum. Seni kızdırmak için Marian demeyi seviyorum.”

“Artık eskidi.”

“Ah ama her seferinde yemi yutuyorsun.” Kitabı alıp bana gülümsedi. “Haftaya g r      .” Bunu söyledikten sonra hemen kayıt masasına gitti, ardından ana kapıdan  ıktı.

Geri gelene kadar huzurlu geçireceğim bir haftam vardı. Yine de onu bekliyor, hatta pazartesi günleri saati bile kontrol ediyordum. B     ihtimalle   le molasında kütüphanenin yanındaki inşaat alanından geliyordu. Proje bittiğinde onun yeni bir inşaat ve yeni bir kütüphaneye gideceğinden ve pazartesilerin eskisi gibi olacağından emindim. Bunu d      nce anında            hissettim.

Logan gittikten be  dakika sonra kendimi ona gelecek hafta   nermek için yeni gelenleri incelerken buldum. Hemen Logan’ı d         bırakıp saatime baktım. Benim   le yemeği vaktim gelmişti.

Haftada en az bir kez   le yemeğinde bir mühendislik firmasında idari asistan olarak çalışan kızım Victoria ile bulu uyordum. Ofisi kütüphaneden iki blok ötedeydi.   niversite a kı Jonathan ile evlenmi ti ve mutluydu. Kocas  bir mühendisti ve devlet için çalışıyordu. Haftalık   le yemeklerimiz bağlantıyı koparmamak için iyi bir yoldu. Tori ve ben hep yakın olmu tuk. Kızım benim her  eyimdi. Bir yıldan biraz uzun bir süre önce d         birlikte yas tutmu tuk. Bebeğini kaybettiği için ikimiz de çok           .

Ben vardığımda Tori gelmişti. Pencere kenarında bir masaya oturmuş, menüye bakıyordu. Her hafta aynı salatayı sipariş verdiğimden benim menüye bakmama gerek yoktu.

Karşısına oturduğumda bana da bir bardak buzlu çay söylediğini gördüm. Yaz ve sonbaharda soğuk çay, kış ve ilkbaharda sıcak çay. Hiç değilse tutarlıydım.

“Jenna’nın annesini duydum.”

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki Tori hemen ekledi. “Allie Facebook’ta büyükannesinin kalçasını kıldığını paylaşmış. Herkesten dua etmesini istemiş.”

Bu durumu açıklıyordu.

“Telefon geldiğinde Jenna ile birlikteydim,” dedim, haberi aldığı anda arkadaşımın nasıl sarsıldığını hatırlayarak. Sabah kısa bir konuşma yapmıştık ve Jenna bana son bilgileri vermişti.

“Carol iyi olacak mı?”

“Sanırım. Ameliyat başarılı geçmiş ama bir süre rehabilitasyon merkezinde kalması gerekecek.”

Jenna’nın sesinden onun yorgun olduğunu anlamıştım. Onun için uzun bir gece olmuştu. Sabah erken saatte konuşmuş olmamıza rağmen Jenna annesini kontrol etmek için hastanedeydi. Carol hâlâ anestezinin etkilerinden çıkma sürecindeydi. Ameliyat uzun sürdüğünden Carol’ın iyice kendine gelmesi birkaç gün sürebilirdi.

Garson masaya yaklaştı, bana bakıp, “Her zaman-
kinden mi?” diye sordu.

“Lütfen.”

“Peki siz?” dedi Tori’ye dönerek.

“Ben bir kâse domates çorbası alacağım.”

“Bu kadar mı?” diye sordum Tori’ye. Kızım genellikle iştahlı biriydi. Harika bir metabolizması olduğundan kilosuna dikkat etmesi gerekmezdi, bana göre fazlasıyla da zayıftı.

“Bu kadar. Midem bulanıyor.”

Kızımı soru yağmuruna tutmadan önce garsonun uzaklaşmasını bekledim. “Miden mi kötü? Bir doktora gittin mi?”

Kızım sırtıp başını iki yana salladı. “Önemli bir şey yok anne, muhtemelen dün gece yediğim bir şey dokundu.”

Yolun karşısındaki şantiye alanından yere bir şey çarpmış gibi büyük bir gümbürtü geldi. Ne olduğunu görmek için pencereden dışarı baktım. Logan’a benzeyen birinin diğer işçilerden oluşan bir çemberin arasında oturduğunu görünce şaşırdım. Diğerleriyle sohbet ediyordu ve yemek kutusu açıktı. Bir keresinden bana sendikalı tesisatçısı olduğundan bahsetmişti.

“O neydi?” diye sordu Tori.

Omuz silktim ama bakışlarımı kaçırmadım. Logan’ı iş arkadaşlarıyla sohbet edip onlarla beraber kahkaha atarken görmek beni gülümsetmişti.

“Tanıdığın birini mi gördün?” diye sordu Tori.

Düşüncelerimi uzaklaştırmak için başımı salladım. “Özel biri değil. Sadece tanıdığım bir kütüphane müdavimi.”

“Yolun karşısında mı?”

“Evet. Baretli adamı görüyor musun?”

“Anne,” dedi Tori gülerek. “Hepsinde baret var.”

Haklıydı. “Sarı baretli... Grubun ortasındaki adam.”

Ona döndüğümde Tori meraklı gözlerle bana bakıyordu.

“Ne?” diye sordum, Logan’ı izlemeye devam ederek. Onu bir kere kütüphanede kahkaha atarken duymuştum ve yürekten gülmesi hoşuma gitmişti. İçten gelen, yüksek sesli, canlı bir gülüştü. Aslında ondan sessiz olmasını istemeliydim. Yapmadım çünkü onu dinlemekten keyif almıştım. Beni de güldürmüştü.

“O adam kütüphaneye mi geliyor?” Tori’nin ses tonu bana inanmıyormuş gibiydi.

“Her pazartesi. Tavsiye almak için bana geliyor ve ben de onun beğenebileceğine inandığım kitapları seçiyorum.”

Tori düzgün kaşlarını kaldırıp ayrıntı vermem için bana baktı.

“Bana Marian the Librarian diyor ve bu da beni sinir ediyor... Zaten yapmasının nedeni de bu.” Başımı sallayıp isteksizce bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Logan’ı kendi ortamında görmek çok hoştu. Sevildiği ve ekibinin ona saygı duyduğu hemen anlaşıyordu.

“Anne,” dedi Tori ciddi bir ses tonuyla. “Bu adamdan hoşlanıyor musun?”

“Logan’dan mı?” Hemen başımı sallayıp böyle bir olasılığı hızla reddettim. Tori’nin hislerimi bu kadar çabuk anlaması beni utandırmıştı. Eğer o yapabildiyse Logan da yapabilirdi.

“Neden olmasın?” diye sordu.

“Tori lütfen, mantıklı ol. Öyle bir şey yok. Yani evli ve bir düzine çocuk sahibi bile olabilir.” Logan alyans takmıyordu. Tamam, bakmıştım ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. İnşaatta çalışan çoğu erkeğin güvenlik nedenleriyle takı takmadığını biliyordum.

“Ona sorabilirsin.”

“Elbette sorabilirim ama sormayacağım.”

“Neden? Sen çekici ve zeki bir kadınsın.”

Kızımın beni böyle görmesi sevindiriciydi. “Teşekkür ederim bir tanem ama böyle bir soru ona yanlış bir izlenim verebilir.”

“En son ne zaman bir randevuya çıktın?” Kızım bu işin peşini kolay bırakacak gibi görünmüyordu.

“İki hafta önce. Tanımadığım biriyle ilk buluşmaydı, kabul etmemem gerektiğini bilmeliydim. Başkasının aracı olduğu randevular hep kötü bitiyor.”

“Kırmızı ışık mı?”

“Kırmızı ışık,” diyerek onayladım. “Yemeğin başında karısıyla ayrı ama hâlâ evli olduğunu öğrendim.” Jenna gibi ben de boşanmış erkelerden payıma düşeni almıştım. Ben de boşanmış olduğumdan başkasının başarısız evliliğini yüzüne vuramazdım. Ama esnetmek istemediğim katı ve kesin bir kuralım vardı; boşanma sonuçlanmadan kimseyle çıkamazdım.

Yıllar içinde hayatımda bir erkeğe ihtiyacım olmadığını öğrenmiştim. Bu, ilişkilere tamamen kapalı olduğum anlamına gelmiyordu. Jenna’nın da benim gibi düşündüğünü biliyordum, zaten aksi hâlde hiç denemezdik.

Söz konusu ilişkiler olduğunda sorunlarımdan biri kariyer tercihimdi. Kütüphanede bir erkekle tanışma fırsatı çok azdı. Birçok insan beni çevrimiçi randevu uygulamalarını denemem için teşvik etmişti. Ama bana hiç çekici gelmiyordu ama düşünmeye değer olmadığı anlamını da taşııyordu. Belki de deneyebilirdim.

“Birkaç kötü tecrübenin seni etkilemesine izin verme,” dedi kızım.

Birkaç tecrübeden fazlaydı ama bir şey demedim. Bahsetmeye değmeyecek kadar çok kırmızı ışık deneyimim olmuştu. Hayatımın bu noktası zordu ama sebep hayal kırıklıklarına teslim olmam değildi. Diğer yandan tam da bir arayış içinde değildim. Hâlimden memnundum, kendi kendime yetiyordum. Ara sıra arkadaşlarla çıkmak bana yetiyordu.

“Ben iyiyim, Tori. Birkaç kötü deneyim beni mahvetmedi.”

“Anne, senin yaşındaki kadınları bekâr erkeklerle tanıştıran bir sürü internet sitesi var.”

Öğle yemeği buluşmamızı nasıl olup da benim aşk hayatıma ya da onu yokluğuna saptırdığımızı anlamıyordum. Bu tartışmanın içine çekilmeyi istemeyerek ona baktım.

“Gelecek bahar Jenna ile Paris’e gitmeye karar verdiğimizizi söylemiş miydin?” Konuyu değiştirmek için bariz bir çabaydı.

“Anne, ben ciddiylim,” dedi Tori.

“Ben de. Şimdi konuyu değiştirelim.” Salatamm geldiğini görünce sevindim.

“Babam seni sonsuza dek korkutacak mı?” diye sordu Tori kaşlarını çatarak.

Belli ki kızım mesajı almamıştı. “Tanrı aşkına, hayır. Baban ve ben ne yaptığımızı bilemeyecek kadar gençtik. Hiç evlenmemeliydik. Boşandığımıza memnunum. Şimdiki karısıyla benden daha uyumlu. O mutlu. Bunu biliyorsun.”

“Peki, *sen* mutlu musun?” diye bastırdı Tori.

“Elbette mutluyum.” Bilinçsizce bir kez daha yolun karşısındaki şantiye alanına baktım. Logan yemeğini bitirmişti ve çelik termosunun ağzını sıkıca kapatıyordu. Bakışlarımı hissetmiş olacak ki başını kaldırıp

doğruca bana baktı. Anında gülümseyip başını sallayarak beni gördüğünü belli etti. Utanıp bakışlarımı kaçırdım, ona bakarken yakalandığım için huzursuz olmuştum.

Tori çorbasını incelemekle meşgul olduğundan Logan'la bakışmamızı fark etmemişti.

“Belki de haklısın,” diye fısıldadım kendimi bile şaşırtarak.

“Yani o internet sitelerine bakacak mısın?” dedi Tori heyecanını saklamaya çalışmadan. “İstersen sana birkaç tavsiye ve bağlantı gönderirim.”

Bunu düşünürken çatalımı alıp bir avokado dilimini kenara ittim. “Jenna ile konuşup çevrimiçi flörte hazır olup olmadığını soracağım.”

“Jenna olsun olmasın bunu yapmalısın. Onun en yakın arkadaşın olduğunu biliyorum, anne. Ama bunu kendin için yap.”

Tam olarak neyi ya da neden kabul ettiğimi bilmeden başımı salladım. İçimden bir ses bunun bir hata olduğunu söyledi ama o sesi dinlemedim. Bunu yerine benden çok randevu tecrübesi olan yirmi üç yaşındaki kızımın aklım dinledim.

İşten eve döner dönmez annesinin durumunu öğrenmek için Jenna'yı aradım.

“Çocuklar haberi nasıl karşıladı?”

“Paul iyiydi ama tahmin ettiğim gibi Allie üzüldü, hemen hastaneye gitmek istedi. Onu durdurmak zorundan kaldım.”

“Sen nasılsın?”

“İyiyim. Ameliyat için endişeliydim ama her şey iyi gitmiş gibi görünüyor.”

Jenna'nın arabasının kapısını kapadığını duydum.

“Dinle, hastaneye geldim. Sana sonra mesaj atarım.”

“Annene sevgilerimi ilet ve en kısa zamanda ziyaretine geleceğimi söyle.”

“Tamam.”

“Jenna,” dedim aceleyle onu fazla oylamak istemeden, “bugün Tori ile öğle yemeği yedim. Uygun olduğunda sana anlatmak istediğim bir fikri var.”

“Şimdi söyle,” dedi Jenna. “Merak ettim.”

Konuyu açtığıma pişman olmuşum. “Tori şu çevrimiçi randevulaşma sitelerinden birine bakmamı önerdi. Ona düşüneceğimi söyledim. Var mısın?”

Jenna hiç tereddüt etmedi. “Hayır. Boş bir evim var ve onu bir erkekle doldurmak istemiyorum. İstersem evde çıplak dolaşabilirim. Akşam yemeğinde dondurma yiyebilirim. Allie'nin erkek arkadaşlarından biri gelir mi diye düşünmeden pijamalarım ile dolaşabilirim. Sen de ciddi değilsin, değil mi?”

“Pek sayılmaz,” dedim rahatlayarak. Jenna gibi benim de hayatımı karıştıracak bir erkeğe ne ihtiyacım vardı ne de bunu istiyordum. “Karar verilmiştir.”

BÖLÜM 4

Jenna

Sabah annemi kontrol etmek için erken saatte ziyaretine gitmiş, yarım saat yanında kalmıştım. Ben oradayken gayet huzurlu uyuyordu. Hastaneye geri döndüğümde akşam üstünü geçmişti ve tüm gün maraton koşmuş gibi hissediyordum.

Günümü annemin evden isteyebileceği sabahlık gibi kişisel eşyalarını toplayarak geçirmiştım. Bay Kemik isimli gri beyaz yabani kedisi arka kapıda kahvaltısını bekliyordu. Ben mama kabını doldururken nankör bir öfkeyle bana tısladı. Gazetelerini ve postalarını internetten iptal ettim.

Hastaneye geri geldiğimde beklediğimden geç olmuştu ve sinirlerim bozulmuştu. Akşam yemeğinde ona katılabileceğimi sanmıştım ama saat altıyı geçiyordu ve hastane gönüllüleri yemek tepsilerini toplamaya başlamıştı.

Annemin odasına girdiğimde onu uyanık görünce rahatlardım. Başını çevirip boş gözlerle bana baktı.

Kim olduğumu bilmiyor gibiydi.

“Anne?” diye fısıldadım, onun için getirdiklerimi kenara bırakırken. Nazikçe elini tuttum.

“Jenna?” Bana bakarken gözleri sorularla doluydu. “Bana ne oldu?”

“Düştün, hatırlamıyor musun?”

“Evet, evet... Ah tatlım. Basamaklarda dengemi kaybettim, sonra bir dünya insan geldi ve... sonrasında her şey bulanık.”

“Kalçanı kırdın ve ameliyata alındın. Kafan karışık olduğu için endişelenme, ameliyat sonrası normal.”

“Öyle mi?”

Hemşire olduğumdan anestezinin herkesi, özellikle de ileri yaşta olanları çok etkilediğini biliyordum. Annemin kafası karışmıştı ancak bu şartlarda, bilhassa ameliyat uzun sürdüğünden beklenen bir şeydi. Anestezi altında ne kadar uzun süre kalınırsa zihnin temizlenmesi o kadar uzun sürerdi.

“Ağrın var mı?” Zihin bulanıklığıyla uğraşmak zorunda olmasa daha hızlı iyileşeceğini biliyordum.

“Yorgunum,” deyip soruma cevap vermedi. Sesi bir fısıltının azıcık üstündeydi. “Beni sürekli yataktan kaldırmak istiyorlar... hiç anlamıyorum. Çok karmaşık.” Gözleri kapandı.

“Dinlen,” diye fısıldadım, keşke onu rahatlatmak için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı. Uyku en çok ihtiyacı olan şeydi. Elini okşadım ve tepsisindeki hiçbir şeyi yemediğini görünce iç çektim.

Derin bir nefes alıp yatağın yanındaki sandalyeye oturdum ve telefonumu alıp kardeşimle çocuklarımdan gelen mesajlara cevap yazdım. Annemin şu anki durumu hakkında bilgi verip e-postaları yanıtladım. Daha bitiremeden Allie mesaj attı.

Büyükannemi görmeye gittiğimde beni sen sandı.

Anestezini etkisi yüzünden. Birkaç güne toparlar. Endişelenme.

Oğlumdan gelen mesaj kısa ve özdü.

Gelişmeleri bildirirsin. Büyükanneme sevgilerimi ilet.

Annem uyurken kafeteryaya inip bir *latte* ve elma aldım. Başka hiçbir şey iştah açıcı görünmemiştii. *Latte* hastane kahvesinin acı tadını baskıladı, elma da atıştırmalık bir şey olacaktı.

Annemin odasına geri döndüğümde saat neredeyse yedi olmuştu. Hâlâ uyuyordu ve daha fazla kalmam sorun olur mu bilmiyordum. Onu sabah yoğun bakım mesaim başlamadan önce kontrol edecektim. Sakin bir gün olmasını umuyordum. Son mesaimde aynı aileden üç kurban trafik kazası sonucu birime getirilmişti. Personel vardiya boyunca koşturmuştu. Koca ölmüştü, karısı güçlkle dayanıyordu. On yaşındaki çocuk da kötü yaralanmıştı ama atlatacak gibi görünüyordu.

“İyi uykular anne,” dedim usulca elini tutarak. “Küçükken bana, yatak böceklerinin seni ısırmasına izin verme tekerlemesini söyledin, hatırlıyor musun?”

“Yatak böceklerin mi vardı?” Dr. Lancaster’ın kapı eşiğinden gelen sesiyle irkildim. Yüzüme bir tebessüm yerleştirene kadar sabredip sonra ona döndüm.

Üzerinde dizlerine gelen beyaz önlüğü, boynunda stetoskopu vardı. Her hâliyle tam bir cerrahtı. Daha önce de dikkatimi çektiği gibi fazla yakışıklı değildi

ama ameliyat sonrası dürüst ve doğrudan yaklaşımı için minnettardım. Durumu allayıp pullamayan bir doktoru takdir ederdim.

“Hemşire Jenna,” dedi başını sallayıp beni selamlayarak.

“Dr. Lancaster,” dedim.

“Annenin huzurla dinlendiğini görüyorum.”

“Sersemlemiş ve kafası karışık,” dedim.

“Zihni açılacak.”

“Evet, biliyorum ama... ama o benim annem.” Kardeşime ve çocuklarıma her şeyin iyi olduğu konusunda güvence vermiştim. Annemi aciz hâlde, bu durumda görmenin moralimi bu kadar bozmasınaysa şaşırmıştım. Beni, kendi kızını zar zor tanımıştı.

Doktor pencerenin yakınına monte edilmiş bilgisayarın başına gitti, şifresini girdi ve personelin gün içinde girdiği notları okudu. “İyi... ayağa kalktı, yürüdü, iyi iş çıkardı. Hastalarımın mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkmasını seviyorum.”

“Keşke burada olup yardım edebilseydim,” dedim pişmanlıkla. Gün buhar olup uçmuştu.

Dr. Lancaster bilgisayar ekranını okumaya devam etti. “Annenin sağlığı yaşına göre iyi durumda. Kalbi iyi ve kemik sağlığı on yaş genç bir kadınıninki gibi.”

“Her gün yürür... ya da babam ölmeden önce yürürdü. Bu onu geriletecek.” Annemin rehabilitasyon merkezinde ne kadar kalacağını bilmiyordum. Evden uzak olmaktan ve alışık olduğu şeylerin elinin altında olmamasından nefret edecekti.

“Annenin güçlü bir iradesi var. Kendini toparlaması uzun sürmeyecek.”

Kendinden emin çıkan sesi bunu nasıl bildiğini düşündürdü. Neden bahsettiğini biliyor gibiydi ama o

bir fizik tedavi uzmanı değil, bir cerrahı. Sanki zihnimi okuyormuş gibi endişelerimi gidermeye çalıştı. “İlk ayağa kalktığında buradaydım. Annen metanetli bir kadın. Boş yere endişeleniyorsun.”

Annemin ilk ayağa kalktığında yanında olması beklenmedik bir şeydi. Ameliyattan sonra kesiği kontrol etmek dışında bir şey yapan tek bir cerrah tanıımıyordum. Dr. Rowan Lancaster burada annemleydi ama ben yoktum. Kendimi suçlu hissettiğim için açıklama yapma gereği duydum.

“Burada olmak isterdim, gerçekten... ama Bay Kemik’in beslenmesi gerekiyordu ve...”

“Bay Kemik kim?”

“Annemin kedisi. Teknik olarak kimsenin kedisi değil. O sokak kedisi ve annemin onu beslemesine izin veriyor. Ona Bay Kemik ismini veren de annem. Onu bulduğunda bir deri bir kemikmiş. Bir düzine değil de sadece bir kedi besliyor olması bile şaşırtıcı. Hayvanlara karşı zaafı var.”

Rowan Lancaster gülümsedi ve bir an için gülümsemesinden büyüledim. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Tüm ifadesi değişmiş, gözleri şefkatle parlamıştı, bu adamda düşündüğümünden fazlası olduğunu anlamıştım. Hiçbir şekilde gözlerimi kaçıramadım, o da kaçırmadı. Dilimin tutkal sürülmüş gibi damağıma yapıştığını hissettim. Gözlerini ilk kaçıran Rowan—ne zaman onu Dr. Lancaster değil de Rowan olarak düşünmeye başlamıştım?— oldu. Anında yeniden nefes almaya başladım.

Annemin evinden getirdiğim sabahlık ve terliklere bakarken huzursuz bir sessizlik oldu. “Eve gittiğinde annenin domateslerini de suladın mı?”

“Domateslerini mi?”

“Evet, kısa süre önce otuz kilo konserve yaptığından bahsetti.”

Annem bahçesini seviyordu. Onun gurur ve neşe kaynağıydı. Bahçeyi sulamayıp otları temizlemediği bir gün bile yoktu, babamın ölümünden sonra kendini böyle oyalıyordu.

Annem hastanedeyken domates ve kabak bahçesiyle benim ilgilenmem gerekecekti. Tüm o mahsulleri ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Kabak sever misin?” dedim birden.

“Anlayamadım?” diyen Dr. Lancaster düşüncelerimi böldü.

“Annemin bahçesi kabak dolu ve onlara bir ev bulmam gerekecek.”

O tuhaf, şaşkın ifadesi geri dönmüştü. “Annenin evsiz kabak bitkileri mi var?”

“Bitki değil sebze,” diye açıkladım sorusuna gülererek. “Düzinelerce kabak var. Hepsiyle ne yaparım bilmiyorum. Eminim annem de birkaç tanesini almanı isterdi.” Bu abartılı olmuştu ama birazından kurtulmak için gerekli bir girişimdi.

“Ben yemek pişirmiyorum. Kabak çiğ yenir mi?”

Hatırladığım kadarıyla ben hiç yememiştim ama yenilebileceğinden emindim.

“Elbette, herkes yiyor.” Bu da bir abartıydı ama konu elindeki fazladan kabaklardan kurtulmak olunca gereken yapılmalıydı.

“Bu durumda evsiz kabaklara takılacakları bir yer verebilirim.”

“Teşekkür ederim.”

“Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Aklıma başka bir şey gelmedi. “Sanırım yok.” Hayal kırıklığına uğramıştım.

“Üzölmüş gibisin.”

“Öyleyim,” diye itiraf ettim çantamı alıp araba anahtarlarım ararken.

“Konu kabaklar mı?”

“Hayır,” dedim, “bu sefer domatesler.”

“Domatesler mi?”

“Evet, bana bahçeyi sulamam gerektiğini hatırlattın. Otuz kilo domates de verebilirim. Şüphesiz onları da çiğ yiyebilirsin.”

Ona baktığımda Rowan Lancaster’ın gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaptığını gördüm.

BÖLÜM 5

*

Maureen

Çevrimiçi randevulaşma fikrini çabucak göz ardı etmiş olsam da o gece kendimi bunu düşünürken buldum. Aslına bakılırsa kaybedecek neyim vardı? Tamam, yıllar içinde kırmızı ışık erkeklerden payıma düşeni almıştım ama birkaç tane de yeşil ışığa yakın olan vardı. Erkeklerin çoğu iyiydi fakat tanıştığım ve randevuya çıktığım erkeklerin büyük bir bölümünü sinir bozucu bulmuştum. Ben daha fazlasını arıyordum; hayatımı güzelleştirecek biri, tabii ben de karşılığında onunkini güzelleştirecektim.

Evliliğim korkunç değildi. Peter berbat bir insan, kötü bir koca ya da baba değildi. Sadece uyuşmamıştık. Tek ortak noktamız kızımızdı. Geriye dönüp baktığımda yeminlerimizi ederken ikimiz de kendimizi neyin içine soktuğumuzu bilemeyecek kadar gençtik.

O zaman Tori'ye hamile olduğumdan evlenmek yapılacak en doğru şey gibi gelmişti ve evlenmiştik. İkimizin ailesi de memnun değildi ama bunu doğmamış çocuğumuzun hatırına yapmıştık.

Boşanmaktan çok bir erkekle sağlam bir ilişki kurma yeteneğim olmadığına inanmak beni yıkmıştı. Başarısız evliliğimde kendi rolümü kabullenmiştim. Kocama gerektiği gibi açılamamıştım. Mizacım daima bağımsız ve kendime dönüktü. Henüz hayatın başındayken tamamen güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğumu öğrenmiştim.

Tori'nin öğle yemeğinde söylediği tüm gece zihnimde yankılanmış, doğru düzgün uyuyamamış, benim neyim olduğunu düşünüp yatakta dönüp durmuştum. Derken aklıma çocukluğum gelmişti. Ergenlik yıllarımda kaza eseri babamın bir ilişkisi olduğunu öğrenmiştim. Annem de biliyordu. Biliyor olmasına rağmen kocasının başka bir kadınla ilişkisi yokmuş gibi davranmayı seçmişti. Her ikisine de bağırarak, onlarla yüzleşmek, onları birbirlerine karşı dürüst olmaya ve evliliklerindeki sorun her neyse onu düzeltmeye zorlamak istemiştim. Evlilikleri bir felaketken herkese karşı mutluyuz, "her şey harika" rollerini bırakmalarını istemiştim.

Belki de uzun süreli ilişki kuramamamın sebebi buydu. Bir erkeğin bana karşı dürüst olduğuna inanabileceğimi sanmıyordum. Tüm bu derin düşüncelerimin sonunda hayatın beni istediği yere götürmesine karar verdim. Bir ilişki arayışında değildim. Eğer biriyle tanışır ve onunla anlaşırsam harikaydı. Ama olmazsa da sorun değildi.

Salı günü mesai bitiminde kütüphaneden çıktığımda her zamanki gibi otobüs durağına yürümek niyetindeydim, Jenna'nın annesini hastanede ziyaret etmeyi planlıyordum.

Ancak yolu uzattım.

Neden diye sormayın. Açıklayamam. Ben alışkanlıkları olan disiplinli bir kadındım ve nadiren rutinimi bozardım. Ancak her iş günü kullandığım aynı yolu kullanmak yerine bir gün önce Tori ile öğle yemeği yediğimiz yoldan gitmeye karar verdim.

Tamam, doğruyu söyleyeyim. İlgilendiğim restoran değil şantiye alanıydı. Logan'ı arıyor, onu görebilmeyi umuyordum. Gerçekleri kabul etmek zordu, bu yüzden Tori'yi suçluyordum. Bunu yapmak kolaydı. Beni Logan konusunda kışkırtan, pazartesi günkü kütüphaneye ziyaretlerine gereğinden fazla anlam yükleyen oydu.

Tori beni çok iyi tanıyordu. Açıkça itiraf etmemiş olsam da bu tesisatçıya ilgi duyduğumu anlamıştı. Randevuya çıkmaktan bahsettiğinde aklıma ilk gelen Logan olmuştu. Kabullenmesi zor olsa da çevrimiçi randevu olayını düşünürken tüm gece aklımda o vardı ve kayıt olsam onun gibi biriyle tanışabilir miyim merak ediyordum.

Bu çok aptalcaydı, ben çok aptaldım. Logan benimle ilgilendiğine dair hiçbir işaret göndermemişti. Bana takılmayı seviyor, kitap tavsiyesi almak istiyor ve farklı türlerle ilgili fikrimi soruyordu. Hepsi buydu. Şantiye alanının önünden geçerken kendi kendime ne başarmayı umduğumu sordum. Bu cevaplaması zor ve benim de cevap vermek istemediğim bir soruydu.

Adımlarımı hızlandırıp restoranı geçtiğim sırada birinin bana seslendiğini duydum.

“Hey, Maureen!”

Herhangi biri değildi. Logan'dı. O an bir depremle kaldırım ikiye yarılsa seve seve yarığın beni yutmasına izin verirdim.

“Bekle!” diye bağırdı.

Adımlarım istemsizce yavaşladı. İnşaat alanına doğru bakarken kalbim sağlıklı bir biçimde hızlanmıştı. Logan karşıdan karşıya koşarak geçmeden önce yolun iki tarafına da baktı.

Dikkatli ol diye bağırmamak için dilimi ısırđım. Donup kalmıştım, bu yoldan özellikle onu görme umuduyla yürüdüğümü anlamış olmasından korkuyordum. Bu kötüydü. Çok kötüydü. Kırklarında bir kadındım ve tanrının bir kaza verdiği akla bile sahip olmayan bir ergen gibi davranıyordum. Omurgamı dikleştirip kütüphane görevlisi ifademi takındım ve şaşırmış gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

“Logan,” dedim nazik ve sahte bir sakinlik takınarak. Oysa bütün vücudum telefon direği gibi kaskatı kesilmişti.

“Seni görmeyi umuyordum,” dedi Logan.

Sessizce bekledim, konuşmaya cesaret edemeyecek kadar utanmıştım. Aslında acelem varmış gibi görünmek için dikkat çekecek biçimde saatime baktım.

“Tavsiye ettiğın kitabı okumaya başladım.”

“*Hillbilly Elegy* mi?”

“Evet, Güzelmiş. Hoşuma gitti.”

Yine başımı salladım, sertçe ama kibarca. “Beğeneceğini düşünmüştüm, bu yüzden önerdim.” Yine saatime baktım. “Müsaade edersen bir yere yetişmem gerek.”

“Tabii.”

Ben yürümeye başladım, geniş adımlarını benim kısa adımlarıma uydurarak bana eşlik etmeye başlayınca şaşırdım.

“Ben de o tarafa gidiyorum,” diye açıkladı, yüzümde meraklı bir ifadeyle ona bakınca. “Kamyonu-

mu buradan birkaç blok öteye park ettim. Sen de bu tarafa mı park ettin?” diye sordu sohbet başlatmaya çalışarak.

Nasıl bir resim oluşturduğumuzu ancak hayal edebiliyordum. Logan’ın başında baret vardı, elinde sefertasını ve çelik termosunu tutuyordu. Benim üzerimdeyse kalem eteğim, lacivert kaşmir kazağım, ayağымda siyah topuklu ayakkabılarım vardı. Birbirine tezat iki kişi varsa o da bizdik.

“Otobüse bineceğim,” diye açıkladım. “Daha kullanışlı.”

“Araba kullanıyor musun?”

“Elbette kullanıyorum.” Sesimin savunmacı çıkmasını istememiş, böyle çıkmış olmasından korkmuştum.

“Sadece sordum,” dedi yanımda yürümeye devam ederek.

Yarım blok boyunca sessizce yürüdükten sonra, “Bira sever misin?” diye sordu.

“Bira mı?” diye tekrarladım ilk seferinde açıkça duymuş olmama rağmen. “Pek sevmem.”

“Peki ya şarap?”

İçki tercihimin herhangi bir şeyle ne alakası var anlamamıştım. “Neden soruyorsun?”

Omuz silkip elini hafifçe salladı. “Bilmem. Belki bir akşam işten sonra bir kadeh şarap içeriz diye düşündüm. Kitaplardan falan konuşuruz.”

Davet adımlarımı tökezletmeye yetmişti. Kaldırımın ortasında durdum, insanlar hızlı akan bir nehrin ortasındaki bir kayaymışız gibi etrafımızdan geçiyordu. “Biz derken seninle ben mi? Demek istediğim... benimle içki mi içmek istiyorsun?”

Soruyu sorduğum anda inlemek istedim. Tori beni duysa tiksindirirdi. Yıllar boyu erkeklerden düzinelerce kez çıkma teklifi almıştım. Bu adamın beni bu derece heyecanlandırması beni şaşırtmıştı.

“İşin aslı neden sorduğumu bilmiyorum. Pekâlâ, senden hoşlanıyorum... önerdiğin kitapları beğeniyorum. İlk gün kütüphaneye gelmem şans gibi bir şeydi.”

Gözlerime bakıp cevap vermemi bekledi. “Neden?” diye sordum teklifini düşünürken.

Sırıttı. “Boş vaktim vardı, kendi kendime *neden olmasın* diye düşündüm. Okumaktan hep çok keyif almışımdır ama bir rutine takılıp kalmıştım. Yıllardır denizcilik tarihi romanları okuyordum ve ufkumu genişletmek istiyordum. Kütüphaneye gitmeye o zaman karar verdim... O zaman da seninle tanıştım.”

Kütüphaneden içeri ilk adım attığı anı çok net hatırlıyordum. Yıkım için giyinen Chip Gaines* gibi görünüyordu. Durup birinin yolu göstermesini bekler gibi etrafına bakınmıştı. Sonra bana doğru gelmişti. Ona birkaç soru sormuş ve son zamanlarda keyif aldığım bir kitaba yönlendirmiştim. O kadar hızlı okumuştuk ki iki gün sonra gelip başka bir kitap için tavsiyemi istediğinde şoke olmuşum. O günden beri müdavim olmuştu, her pazartesi bazen daha sık geliyordu.

“O kadar zor bir soru olmamalı. Eğer gelmemeyi tercih edersen sorun yok.” Sanki bir önemi yokmuş gibi omuz silkti.

Reddedilmek önemli değilmiş gibi davranırsa da önemli olduğunu anlayabiliyordum. Erkekler ve kırıl-gan egoları. Bunu ses tonundan anlayabilecek kadar uzun süre evli kalmıştım. Gözünü karartarak bana

* Dekorasyon ve tasarım işi yapıyor, ülkemizde Hayalimdeki Ev programıyla tanınmıştır. (ç.n.)

sormuştu ve cevabımı erteleyerek onu uçurumun kenarında asılı bırakmıştım.

Aman Tanrım! Neden tereddüt ettiğimi bilmiyordum. Nihayetinde Logan evlenme teklif etmemişti. Birlikte de yaşamayacaktık. Yine de nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden donup kalmıştım.

“Dediğim gibi, baskı yok,” diye ekledi. “Ciddiyim.”

Yanaklarıma yayılan sıcaklık, birdenbire ateşim hızla yükselmiş ve tüm vücudumu sarmış gibi hissetmeme neden oldu. Dilim sanki iki kat büyümüştü. Bu zor bir karar olmamalıydı ama henüz anlamadığım bir nedenden ötürü öyleydi. Sanki tüm geleceğim bu basit karara bağlıymış gibi hissediyordum.

“Cevabımı yarın versem büyük kabalık etmiş olur muyum?” diye sordum.

“Kabalık mı evet, büyük mü hayır,” dedi ve sonra kahkaha atarak ekledi: “Şaka yapıyorum. Yarın harika olur. Ben mi kütüphaneye geleyim yoksa sen bugün yaptığın gibi iş çıkışı benimle buluşmayı mı tercih edersin?”

“Ne?” Karşılaşmamızın tesadüf olmadığından bahsetmemesi için dua etmiştim. Ona bakınmış, onu görmeyi ummuştum. Beni bir yol tabelası gibi kolayca okuyor olmalıydı.

Logan benim yerime karar verdi. “Yarın öğle aramda kütüphaneye uğrarım.”

“Tamam, tabii. Uyar.”

Köşeyi döndük. Otobüs durağını yolun ilerisinde olduğunu gösterdim.

“Yolun kalanında sana eşlik edeceğim,” dedi.

“Tamam.” Kalbim deli gibi çarpıyordu. Buna gerek olmadığını söylemek istiyordum ama dilim düğüm olmuştu. En iyisi bir şey söylememek diye düşündüm.

Otobüs durağına vardığımızda Logan ve bana dikkatle bakan tanıdıklardan uzak durdum. Otobüse biner binmez sorguya çekileceğimi biliyordum çünkü çoğu işe gidip gelirken arkadaş olduğum insanlardı.

Logan sıırttı. “Seni görmek güzeldi, Marian. Yarın görüşürüz.”

Zayıfça gülümsedim, tek yapabildiğim buydu. Logan ilgi çektiğimizi fark etmiş gibiydi ve durumu daha da içinden çıkılmaz hâle getirmek için bana göz kırptı.

“Görüşürüz, minik çöreğim.”

Minik çörek mi?

Başta sinirlensem de sonunda kendimi çevremdekiler gibi gülümserken buldum. Jenna’nın annesini görmek için yaptığım kısa yolculukta otobüs arkadaşlarımdan sadece bir kişi Logan’ı sorduğu için minnettardım.

Seattle Central’a girdiğimde danışma masasındaki gönüllü Jenna’nın annesinin kaldığı odanın numarasını söyledi. Ameliyathane katına gitmek için asansöre bindim ve doğru odayı bulana kadar koridorda ilerledim. Jenna annesiyle birlikteydi, bugün çalıştığını bildiğimden akşam yemeği molasında olacağını düşünmüştüm.

Ben içeri girince Jenna döndü ve beni görünce gülümsedi. Son birkaç gün onu duygusal ve fiziksel olarak tüketmişti. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Aşırı stresli bir işi olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Jenna gibi ölümle yaşam arasında bir mücadele vermeyi hayal dahi edemezdim.

“Carol nasıl?” diye fısıldadım annesi uyuduğu için.

Arkadaşım kısa bir an gözlerini kapadı, neler olduğunu açıklamanın en iyi yolunu arıyor gibiydi.

“Fiziksel açıdan annem gayet iyi. Ameliyatın üstünden iki gün geçti, kalktı, yürüdü. Birkaç gün içinde muhtemelen rehabilitasyon merkezine sevk edilecek, Dr. Lancaster’a göre şehirdeki en iyilerden biriymiş.”

“Bu iyiye işaret, değil mi?” Hastaların hastaneye bu kadar çabuk girip çıkmasına şaşırmıştım. Carol pazar günü bahçesinde çalışıyordu. Şimdiyse büyük bir ameliyat geçirmişti ve rehabilitasyona gönderilecekti.

“Evet ama annem hâlâ tam olarak kendine gelemedi.”

“Ameliyat sonrası bu normal değil mi?” diye sordum.

“Bazen böyle olabiliyor. Dr. Lancaster hiç endişeli görünmüyordu. Ama daha ilk gündü ve annem bir sürü şey atlatmıştı. Sonra bugün yine aynı şey oldu. Annem beni tanımıyor gibiydi,” dedi Jenna uzun uzun iç çekerek. “Annemi bilirsin, cin gibidir, uyanıktır. *New York Times* pazar bulmacasını tükenmez kalemle çözen başka birini tanımıyorum.”

Ben de tanımıyordum.

“Pekâlâ, annem hakkında bu kadar yeter,” dedi Jenna. “*Sen* nasılsın?”

Bu soruyu beklemem gerekirdi. Jenna beni bir roman gibi okuyabilirdi. “Neden sordun?”

“Yanakların kırmızı. Ya dört katı koşarak çıktın ya da benden sakladığın bir şey var.” Jenna başını yana eğdi. “Bana şu randevulaşma sitelerinden birine girdiğini söyleme.”

“Bu fıkri bir süre düşündüm ama hayır.” Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdikten sonra öne eğildim. “Aslına bakarsan biriyle tanıştım sayılır.”

“Nasıl biriyle tanıştın ‘sayılır’?”

“Şu adam, inşaat işçisi –tesisatçı– kütüphaneye geliyor... İsmi Logan. Bir müdavim.”

“Ve?”

“Ve... beni içki içmeye davet etti.”

Jenna’nın gülümsemesi o kadar genişti ki ağzı acımış olmalıydı. “Kabul *edeceksin*, değil mi?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Maureen, elbette kabul edeceksin,” dedi. “Neden reddededesin ki?”

Aklımda oluşturduğum sebep listesi kolumdan uzundu.

Jenna cevap vermemi beklemeden devam etti. “Gitmelisin. Seni tutan ne?”

“Ama...”

“Ne zararı olur ki?” diye devam etti. “Kapı açık. Geç o kapıdan. Bu kadar incelemeyi bırak.”

Jenna haklıydı. Genel olarak her şeyi fazla düşünüyordum.

“Basitmiş gibi söylüyorsun.”

“Çünkü *basit* zaten. Tek yapman gereken evet demek. Logan seni içki içmeye davet ettiyse seninle ilgileniyor demektir. Kütüphane kartı ve düzenli bir işi var. Daha ne istiyorsun?”

“Peki,” dedim tartışmadan bıkarak. “Logan’ın davetini kabul edeceğim.”

“Güzel. Artık bizim zamanımız. Ne istersek yapabiliriz. İkimizin de sahalara geri dönmesi gerek.”

Jenna haklıydı.

“Senin görüşüğün biri var mı?” diye sordum.

“Yok ve bir süre de olmayacak. Annem bu durumdayken olmaz. Biriyle yeniden çıkmayı düşünebilmem için biraz zaman gerekiyor.”

“Annenin yedi yirmi dört sana ihtiyacı olmayacak. Az önce onun rehabilitasyon merkezine gideceğini söylemedin mi?”

“Evet ama...”

“Senin çocukların da benimki gibi yuvadan uçtu. Dedğin gibi artık zamanımız bize ait. Dışarı çık, Jenna. Biraz eğlen.”

“İyi,” diye homurdandı. “Peki kiminle çıkmamı önerirsin?”

Birinin odaya girmesiyle irkildik. Bir doktordu, Carol’m ameliyatını yapan cerrah olduğunu sanıyordum.

“Özür dilerim, hanımlar ama konuşmanıza kulak misafiri oldum.”

Mağazada hırsızlık yaparken yakalanmışız gibi Jenna’yla birbirimize baktık. Doktor, Jenna’dan bana çevirdiği bakışlarını yeniden Jenna’ya yöneltti.

Gülümseyerek arkadaşıma odaklandı. “Jenna biriyle çıkmaya ihtiyacın varsa memnuniyetle gönüllü olabilirim.”

BÖLÜM 6

*

Jenna

“Ne?” Rowan Lancaster’ı doğru duyduğumdan emin değildim. Bana çıkma teklif etmiş gibiydi. Bu bir şaka olmalıydı.

Rowan içeri girip odayı varlığıyla doldurdu. Kaşlarını kaldırdı, cevabımı bekliyor gibiydi. Hayatım buna bağlı olsaydı bile tek kelime edemezdim. Orada ödüllü bir levrek gibi ağzım açık öylece durdum.

“Eğer biriyle çıkmaya ihtiyacın varsa gönüllü olurum dedim.”

Maureen’e baktım. Bu onun hatasıydı. En iyi arkadaşım olabilirdi ama o an onun boğazını sıkabilirdim. “Teklifin için minnettarım ama biriyle çıkmaya ihtiyacım yok,” dedim.

“Bağışla, yanlış anlamış olmalıyım,” diye yanıt verdi Dr. Lancaster.

“Yapamam...”

“Neden yapamazsın?” dedi Maureen telaşlı bakışımı görmezden gelerek. “Hele de çıkma teklifini yakışıklı bir doktor yapmışken?”

“Evet, neden?” diyerek destekledi Dr. Lancaster.

Açıklama yapmama yetecek kadar kendimi toplama umuduyla derin bir nefes aldım. Rowan’ın onurunu kırmak istemiyordum. “Teklif için minnettarım ama...”

“Gururu okşandı,” diye tercüme etti Maureen başını doktora doğru sallayarak.

Bunun bir intikam olduğunu anladım. Logan’ın teklifini kabul etmenin kolay olduğu konusunda ısrar etmiştim. Sadece bir içkiydi. Önemli bir şey değildi. Şimdi Maureen de bana flört işinin ne kadar huzursuz edici olduğunu hatırlatıyordu.

“Evet,” dedim, “gururum okşandı.” Ağzım kuru. Yine de açıklama yapmam gerekiyordu ve kırıcı bir şey söylememeyi umdum. “Şunu açıklamak...”

Devam etme fırsatı bulamadan hoparlörden onun adının söylendiği duyuldu. Rowan cevabımı beklemek yerine elini kaldırıp beni susturdu. “Gitmem gerek. Daha fazla açıklamaya gerek yok.” Arkasını döndü ve başka bir şey demeden odadan çıktı.

Kalbim sızladı. Rowan annemin ameliyatı konusunda son derece ilgili ve profesyonel davranmıştı. Onu gücendirmiş olmaktan korkuyordum ve bu yapmak istediğim son şeydi. O sandığım gibi biri değildi. Son derece saygı gören biri olmasına rağmen hastane-deki dedikodular onun mesafeli ve soğuk olduğunu söylüyordu, bense bunun sessiz ve dikkatli kişiliğinden kaynaklandığını düşünüyordum. Onun hakkında duyduklarımın doğru olup olmadığını merak etmeye başladım.

“Jenna,” dedi annem, yorgun sesiyle azarlar gibi. “Bu kadar kaba olduğuna inanamıyorum.” Anlaşılan

konuşma esnasında uyanmış ve iyi doktorun teklifini reddetmeye çalışırken bocaladığımı duymuştu.

“Anne, Dr. Lancaster’la çıkamam,” dedim mazereti kabul edip konuyu kapatmasını umarak. Annemi iyi tanıdığımdan bunun olmayacağını bilmeliydim.

“Onun adı Rowan,” dedi annem dudaklarını büzererek. “Benden ilk ismini kullanmamı istedi ve eğer ben ilk adıyla hitap ediyorsam sen de öyle yapmalısın.” Bunu ters bir bakış takip etti. Bu bakışı onu kızdırdığım çocukluk dönemimden iyi hatırlıyordum.

“Evet, biliyorum...”

“Kabalık ettin.”

Aynı fikirdeydim. Rowan anneme karşı harika davranmış cerrahlarla ilgili yargılarımı yıkmıştı.

“Senden *hoşlanıyor*, tatlım,” diye devam etti annem ses tonunu yumuşatarak.

Adamı daha doğru dürüst tanımadığım için bundan şüpheliydim. Anneme baktım, ameliyattan bu yana zekice bir sohbeti sürdürecektik kadar zihni beraklaştığı için mutluydum.

“Şimdi bana sorun ne söyle,” dedi annem ısrarla.

“Evet,” dedi Maureen, “sorun ne?”

Düşünmeye bile gerek yoktu, birçok sebebim vardı. “Öncelikle o bir cerrah.”

“Bu onu seri katil yapmaz,” dedi Maureen.

Normalde çocuklarıma sakladığım bir bakış attım ve bunun az önce annemin bana attığı bakışın kopyası olduğunu tahmin ettim.

“İkincisi aynı hastanede çalışıyoruz,” diye ekledim. Elbette, annem ve yakın arkadaşım buradaki sorunu görecektik kadar akıllıydılar.

“Kyle’ı düşünüyorsun, değil mi?” Annem bunu bir sorundan ziyade bir açıklama gibi söylemişti.

“Pekâlâ, bunlar sadece bahane. Rowan eski kocana benzemiyor.”

“Belki,” diyerek kabullendim, “ama bunların önemi yok.”

“Haklısın,” diyerek hemen onayladı Maureen. “Daha on dakika önce bir kapı açıldığında o kapıdan girmelisin diyen sen değil miydin?”

“Evet ama...” “Tamam, şimdi o kapı senin için açıldı, düşündüğün kadar kolay değilmiş, değil mi?”

Yanılmışım, güvensizliklerim gözümü kör etmişti. Evliydim. Kocamı başka bir kadın yüzünden kaybetmişim. Birçok kadın. Kyle’dan boşandıktan sonra çocuklarıma odaklanmaya ve onlar evden ayrılana kadar kendi ihtiyaçlarımı bir kenara koymaya karar vermişim. Küçük, sıkı çemberimize üvey baba ya da üvey kardeş getirmek istemiyordum. Bu şahsi bir karardı, farklı düşünen ve evlenip karma aileler oluşturan bir sürü arkadaşım vardı.

Bu, hayatımın geri kalanında inzivaya çekilip bir münzevi gibi yaşayacağım anlamına gelmiyordu. Birçok kez randevuya çıkmışım ama bir ilişkinin çocuklarımla arama girmesine asla izin vermemişim. Tüm enerjimi ve dikkatimi onları büyütmek için kullanmışım.

Paul ile Allie artık büyümüşlerdi ve kendi yetişkin hayatlarına başlıyorlardı. İkisi de üniversitedeydi ve aslında kendi başlarına yaşıyorlardı. Beni engelleyen bir şey olmamalıydı. Ama *vardı*, şu anda uzun güven sorunları listemin üstünden geçiyordum. Kendi hayatımı yaşamaya başlayacağımı söylemekte acele etmiş, bunun kalbimin etrafına ördüğüm duvarları kaldırmam anlamına geleceğini fark etmişim.

Çocukların evden ayrılma vaktini dört gözle beklemiştim. Ergenlik yıllarında hormonlar pinpon topu misali duvarlarda sekerken bekâr bir ebeveyn olmanın yükünden kurtulacağım günlerin özlemini çekmiştim. Artık zaman gelmişti ama şimdi de kendimi hayatımın bir sonraki aşamasına açılan kapıya uzanmaya korkarken bulmuştum. Elbette, yıllardır ertelediğim şeyleri yapmak için can atıyordum; eliş dersleri, kitap kulübü üyeliği, sosyal yardımlar için kilisede daha çok bulunmak. Ancak hayatımı paylaşmak isteyeceğim o özel kişiyi bulmayı ve bunun ne anlama geleceğini düşünmemiştim.

“Dalgın görünüyorsun,” dedi annem düşüncelerimi bölerek.

Açıklamak istedim ama o sırada saati fark ettim. Molam bitmişti, hatta geç kalmıştım. İşe dönmem gerekiyordu. Kapıya doğru geri geri yürürken ellerimi sallayarak konuşmaya başladım. “Haklısınız, çok haklısınız.” Maureen’i işaret edip ekledim. “Bunu konuşalım.”

Arkadaşım gülümseyerek başını salladı. Daha ben açıklamadan aklımdakinin ne olduğunu anlamıştı. Bu, Rowan’ın teklifini kabul edeceğim anlamına gelmiyordu. Annem benden hoşlandığını iddia etse de bunun bir acıma daveti olduğuna inanıyordum.

Mesaimin geri kalanı koşturmayla geçti. On iki saat ayakta durduktan sonra eve gelir gelmez yaptığım ilk şey küveti sıcak suyla doldurmak oldu. Yoğun bakımdaki hastaların ölüm kalım mücadelesiyle ilgilendikten sonra böyle rahatlıyordum. Kalp ameliyatı sonrası altmış yaşındaki bir adamı kaybetmiştim. Her

gün ölümle burun buruna olmama rağmen asla alışamıyordum.

Üniformamı çıkardıktan sonra küvete girip arkama yaslandım ve başımı derin küvetin kenarına yasladım. Gözlerimi kapatıp tüm gün bastırdığım gerginliği atarak gevşemeye çalıştım.

Ama yapamadım.

Aklıma Rowan Lancaster ve teklifi konusunda tereddüt ettiğimde yüzünde oluşan ifade geldi. Onu okuyamamıştım. Kabalık etmek istememiştim. Yine de etmiş olmaktan korkuyordum. Kyle'dan sonra doktorlarla romantik bir ilişkiden uzak durma konusunda katı bir kural koymuştum. Cerrahlar otomatik olarak kırmızı ışıktı.

Başka bir cerrahla çıkmak. Asla. Katiyen mümkün değildi.

Bu, sağlık alanında olan biriyle ilişkiye açık olmadığım anlamına gelmiyordu, itiraf etmeliyim ki biraz zihinsel uyuma ihtiyacım vardı. Hayatıma birini sokacaksam bu gerçekten hoşlandığım ve saygı duyduğum biri olmalıydı. Her gün âşık olabileceğim bir adam. Mesele şu ki yıllar boyunca ilişki kurmamıştım ve açıkçası ihtiyacım da yoktu. Hayatım iş, çocuklar ve ailemle dolup taşmış, başka bir şey koymaya doğru düzgün yer kalmamıştı. Paul futbol oynuyordu, onunla sayısız maça katılmış, antrenmanlara götürmüş, takım direktörü olmuştum. Allie dansın her türlüsünü seviyordu, bale ve step dansı favorileriydi. On yaşında ilgisi piyanoya kaydı. Bu üç yıl sürdü. Ardından lise yüzme takımına katılmasıyla beni eyaletin diğer ucuna götüren antrenmanlar ve müsabakalar yine başladı.

Küvetteki son sular da giderden dönerek boşalırken telefonum çaldı. Zil sesinden arayanın kızım olduğunu anladım. Büyükannesinin nasıl olduğunu sormak için aradığını biliyordum.

“Allie!” Üniversitenin ilk günlerinin nasıl geçtiğini merak ediyordum.

“Seni küvette yakalamadım değil mi?”

Allie rutinimi biliyordu. “Hayır, giyiniyordum.”

“İyi. Dün büyükannemi görmeye gidemedim diye çok üzüldüm. O nasıl? Bana kızmadı değil mi?”

“Gayet iyi. Seni sordu ama sonra ikinci günün olduğunu hatırladı. Derslerinden herhangi birini kaçırsaydın üzülürdü.” Ona kafasının karışık olduğundan bahsetmedim çünkü Rowan odasına girdiğinde sihirli bir biçimde kendine gelmiş gibiydi. “Yarın rehabilitasyona sevk edilebilir.”

“Büyükannem rehabilitasyona mı girecek?” Allie’nin nefesi kesilmişti.

Güldüm. “Tam zamanlı bakım alacağı bir rehabilitasyon merkezi. Eve dönmeden önce fizik terapiye ve ergoterapiye ihtiyacı olacak.”

“Ah.” Allie hattın diğer ucunda rahat bir soluk aldı.

“Senin günün nasıl geçti?” diye sordum, olup biten her şeyin baş döndürücü olduğunun farkındaydım.

“Harika gerçi oda arkadaşımдан pek emin değilim.”

Bu kulağa pek iyi gelmemişti. Allie ile kampüse gidip yurt odasına eşyalarını götürdüğümüzde arkadaşları henüz gelmemişti. Allie ve Kristen yaz boyunca iletişim hâlinde olmuşlar, sürekli mesajlaşmışlardı. İyi bir eşleşme olmuş gibi görünüyordu.

“Sorun ne?” diye sordum.

Allie iç çekti. “Kristen’in erkek arkadaşı var. Tüm yaz onu dinlemiştim. Mark şöyle, Mark böyle.”

“Ve?”

“Dün ayrıldılar,” dedi Allie bıkkın bir iç çekişle. “Kristen, bir arkadaşının Mark’ı başka bir kızı öperken gördüğünü duyunca çılgına döndü. Bütün gün ve gece telefon konuşmaları yapıldı, onları bitmek bilmeyen bağırışmalar izledi ve uzun hıçkırık nöbetleriyle son buldu. Gece hiç uyuyamadım.”

“Zavallı Kristen.”

“Kristen mı?” dedi Allie. “Peki ya ben?”

“Seni de anlıyorum. Ama ona biraz zaman ver. Toparlanacak ve daha sen anlamadan başka biriyle tanışacak.”

“Bundan bahsetmişken,” diye ekledi kızım heyecanla, “öğle yemeğinde şu çocukla tanıştım ve ikimizin de aynı psikoloji dersini aldığımızı öğrendim. Yemin ederim McDreamy’ye* benziyor. Çok yakışıklı.”

“Adı ne?”

“Wyatt ve beni yarın akşam yapılacak bir partiye davet etti.”

“Birinci sınıf mı?”

“Hayır, üçüncü sınıfta ve üniversitede bir birliğin parçası.”

“Nereye gideceksiniz?”

“Bir ev partisine.”

Kelimeler dilimin ucuna kadar gelse de uzun uzadıya bir öğüt çekmemek için dudağımı ısırdım. “Kuralları hatırlıyorsun.”

* *Grey’s Anatomy* dizisindeki yakışıklı Dr. Shepherd’in lakabı. (ç.n.)

“Elbette. Aptal değilim. Kimseden içki kabul etmeyeceğime söz verdim. Kapalı kutu olmadığı sürece.”

“Aferin kızıma.”

“Kristen’ı da bizimle gelmesi için ikna ettim. O beni, ben de onu kollayacağım.”

Bu içimi rahatlatmıştı. “Belki Mackensie de gelecek. Derslerden birinde tanıştığım bir kız, değişim programıyla gelmiş ayrıca Wyatt’ın da arkadaşı.”

“Güzel. Ne kadar kalabalık o kadar iyi.” Kızımın çabucak arkadaş edinmesine sevinmiştim.

“Büyükanneme sevgilerimi ilet ve mümkün olursa yarın uğrayacağımı söyle,” diye ekledi Allie sanki konuyu kapatmak istiyormuş gibi. Aklım anında kızımın benden ne saklamaya çalıştığı hakkında olasılıklar üretmeye başladı.

“Büyükannene sevgilerini iletirim. Beni yarın sabah ara, tamam mı?”

“Hoşça kal, anne.” Telefonu kapadı, ertesi gün beni arayacağına dair bir şey söylemediğini fark ettim. Çocuklarımın kanatlarını açıp kendi başlarına uçmalarını istemiştim. Evden rahatlıkla gidip gelebileceği hâlde Allie’nin kampüste kalmasına izin verme sebeplerimden biri de buydu. Onun üniversite deneyimini sonuna kadar yaşamasını istiyordum. Şimdiyse doğru kararı verip vermediğimi merak ediyordum. Derin bir iç çekip bunu zamana bıraktım.

Endişelenmemek hayal ettiğimden çok daha zordu.

BÖLÜM 7

*

Jenna

Perşembe sabahı Allie'nin her zamanki sabah mesajı olmadan gelip geçince endişelenmeye başladım. Genelde kişisel sorunlarımla hastanede ilgilenmez eve bırakırdım. Ancak bugün kızımdan haber alamadığım gerçeği canımı çok sıkıyordu. Son konuşmamızda partiye katılacak olmasını sakın karşılamış gibi görünmeye çalışmıştım. Kızıma yetişkin kararları vermesi, kampüste yaşaması ve arkadaşlarını seçmesi için fırsat vermiştim. Şimdiyse aniden şüphelerimle yüz yüze gelmiştim. Paul üniversiteye gittiğinde hiç bu kadar endişelenmemiştim. Genç bir erkek olması endişelerimi bu kadar azaltmamalıydı ama Paul evin erkeği olarak her zaman yaşına göre olgun bir çocuk olmuştu. Allie biraz uçar ve bir dereceye kadar etki altında kalan bir çocuktı. Ona özgürlüğünü vermek düşündüğüm kadar kolay ya da rahat olmayacaktı.

Bu birlik partisi ve mesaj atmamış olması beni endişelendiriyordu. Saf değildim. O partilerin nasıl ol-

dukalarını biliyordum. Üniversitede birinci sınıftan birkaçına katılmışım. Ancak tek endişem parti değildi, ilk defa kızımın erkek arkadaşıyla tanışmamışım.

Wyatt hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onu görmemişim. Nasıl biri olduğuna dair bir fikir sahibi olma fırsatı bulamamışım. Beni asıl korkutan buydu. Allie, benim tatlı, hafif şımarık, gerçekten masum ve yeni yetişkin olan kızım bir birlik partisine katılmıştı ve ne ben ne de ağabeyi onu korumak için oradaydı.

Mola saatimde daha fazla dayanamadım. Hemen dolabıma gidip telefonumu aldım ve onu aradım. Allie telefonu tam sesli mesaja düşecekken açtı.

“Alo.” Sesi onu uyandırmışım gibi hırıltılıydı.

“Uyuyor muydun?” Saati baktım, geç olmuştu. Cevap vermesine fırsat tanımadım. “Dersin yok mu?”

“Öğlene kadar yok. Saat kaç?” Soru bir esnemenin sonunda geldi.

“Dün gece kaçta yattın?” diye sordum, sesimdeki öfkeyi bastırmak için elimden geleni yaparak. Allie okul gecesini geç saatlere kadar dışarıda kalmaması gerektiğini biliyordu.

“Geç.”

“Belli.”

“Neden kızgınsın?” diye sordu kızım, belli ki beni ne kadar kaygılandırıldığının farkında değildi.

“Kızgın değilim, endişelendim.”

Allie sabrını kaybediyormuş gibi gürültüyle nefes verdi. “Anne, hadi ama. Uyuduğum için aramadım.”

Kızımın önceliklerini unuttuğuna ikna olmuşum. “Yatağını topluyor musun?”

“Ne? Hâlâ yataktayım. Yani hayır yatağımı toplamadım.”

Alaycılığının pek faydası dokunmuyordu. “Sabahları kastediyorum.”

“Ciddi misin? Gerçekten sabah yatağımı toplayıp toplamadığımı mı bilmek istiyorsun?” Bunu, şimdiye kadar sorulmuş en saçma soruymuş gibi söylemişti.

“Evet, bana yatağını topladığını söyle.”

“Bunun ne alakası var?” diye soran Allie artık tamamen uyanmıştı.

“Bu bana her şeyi söyler.” Bu basit sorumluluğu yapmayı bırakmışsa bu bana evden ayrıldığı bir hafta içinde ona öğrettiğim her şeyi unuttuğunu gösterirdi.

“Anne,” dedi Allie ciddi bir sesle. “Ne kadar gülünç olduğunun farkında mısın?”

Allie’nin bu kadar sakin benim sesiminse titrek çıktığını fark edince ne demek istediğini anlamaya başladım.

“Bu büyükannele mi ilgili?” diye sordu Allie. “Bu sorgulama onun için endişelenip tüm stresini bana yönlendirdiğin için mi?”

Haklı olabilirdi. “Belki. Endişelendim, Allie. Her ne kadar artık bir yetişkin olsan da seni hâlâ küçük kızım olarak görüyorum.”

“Ben iyiyim. Partide hiçbir şey olmadı. Kristen, Mackensie ve ben, Wyatt ve arkadaşlarıyla takıldık. İyi vakit geçirdik.”

“Bira içtin mi?”

“Evet ama kutudan. Endişelenme. Kutuyu kendim açtım.”

Derin bir iç çektim. “Güzel.”

“Ve anne?”

“Evet?”

“Kampüse geldiğimden beri her sabah yatağımı topluyorum.”

Rahat bir soluk daha aldım.

“Sen işte değil misin?” diye sordu Allie.

“Moladayım.” Hiç yoktan sorun çıkardığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. “Güzel bir gün geçir, bir tanem.”

“Ben iyiyim, sen de iyi olacaksın,” deyip beni rahatlattı.

Gerçekten de daha iyi hissediyordum. İşimin başına dönüp akşam yemeği molasına kadar durmadan çalıştım. Molada telefonumu aldım ve bir Maureen’den bir de oğlumdan mesaj geldiğini gördüm.

Yaptım.

Maureen başka bir şey yazmamıştı, bu yüzden onu aradım. İkinci çalışta telefonu açtı.

“Selam,” dedi neşe saçan bir sesle.

“Mesajda ne demek istedin?”

“Logan’a onunla buluşacağımı söyledim.”

Sesinde zar zor bastırdığı heyecanı duyabiliyordum. Bu arkadaşım için iyi bir şeydi.

“Bana söylediği gibi kütüphaneye uğrayıp cevabımı sordu ve ben de onunla buluşmayı kabul ettim.”

“Ne zaman buluşacaksınız?” İtiraf edeyim şaşırmıştım. Konu erkekler olduğunda Maureen’in standartları yüksekti. Burnu havada olduğundan değil sadece ben akışına bırakmayı sorun etmezken o kontrolün elinde olmasını seviyordu. Son derece düzenli biriydi. Dolabındaki baharatlar bile alfabetik sıraya göre diziliydi. Stiline ve rengine göre sıraladığım görünce ayakkabıları için kendi Dewey ondalık sistemini icat ettiğini söyleyerek ona takılmıştım. Kusursuz bir ev

idarecisi olan Maureen'in her şey için bir yeri vardı. Halıda tek bir kırıntı olduğundan şüpheliydim. Dolayısıyla bu randevuyu kabul etmiş olması bana bu adamla ilgili özel bir şey olduğunu söylüyordu.

“Logan cuma akşamı kütüphane yakınındaki spor barına gitmeyi önerdi. Daha önce oraya hiç gitmedim. Sen bir şey biliyor musun?”

“Maalesef.” Maureen'in bir spor barda rahat edeceğini sanmadığımı söylemedim. Onu daha çok şarap ve piyano bar tarzı bir kadın olarak düşünüyordum.

“Yaşayarak öğreneceğim,” dedi ve ekledi, “muhtemelen başka bir yer önermeliydim. Bir an bunu düşündüm. Ama cuma iş çıkışı saati ve Logan şantiyeye yakın olduğunu söyledi. Sanırım cuma günleri orada takılıyor.”

“Ondan hoşlanıyor gibisin,” dedim, bu programa bir şans vermeye istekli olmasına memnundum.

“Sarı ışık.”

“Yeşil potansiyeli olan mı?”

Tereddüt etti. “Olabilir.”

“Göreyim seni,” dedim Logan'ın onun için uygun olmasını umarak. Maureen'in ilgisini çekmişti ve bu çok şey söylüyordu.

“İşin aslı,” dedi Maureen ama sonra durdu. Sesi kendini değerlendirip düşüncelerini toparlıyor gibiydi. “Yaşlandıkça kendimi daha çok kabulleniyorum. Kendime daha çok güveniyor, başkalarının düşüncelerini daha az dert ediyorum. Risk almaya daha istekliyim.”

Ne dediğini anlıyordum. Ben de hâlimden memnundum. Kendimi iyi hissediyordum ve devam etme konusunda hevesliydim. Her ne kadar bir erkek avında olmasam da bir gün hayatımı paylaşacağım birini bulacağımı umuyordum ama nihai amacım da bu değildi.

Hızlı ilerliyordum. Hem de çok hızlı. Son birkaç gün Paul'ün odasını temizlemiştim. Oğlum artık kendi başına yaşıyordu ve büyük ihtimalle eve geri taşınmayacaktı. Biraz düzenleme yaparak odasında kendi uğraşlarım için kullanabileceğim bir köşe oluşturmuştum. Yapmayı çok istediğim o resim kursuna kayıt olmuşum. O heyecanla dükkândaki neredeyse her şeyi satın alıp Paul'un eski odasında resim yapmak için bir köşe kurmuştum.

Maureen'le birkaç dakika daha konuştuk. Annemi sorunca rehabilitasyon merkezine gönderildiğini söyledim. Parkview, Seattle'ın metropol bölgesindeki en iyi rehabilitasyon merkezlerinden biriydi. Annem için müsait odalarının olmasına çok sevinmişim.

Hastanenin merkezinden kafeteryaya doğru giderken Paul'dan gelen mesajı kontrol ettim. Oğlum beni habersiz bırakmıyordu ve bunun için minnettardım. Ondan haftada iki üç kez mesaj alacağımı biliyordum.

Mesajı okudum. Büyükannesini soruyordu ve işinden keyif aldığını söylüyordu. Paul geçen iki yaz Washington Pullman'da bir restoranda çalışmıştı ve okul başladığında yarı zamanlı çalışmaya devam ediyordu. Sömestrde çalışmasının derslerini etkilemesinden endişelenmişim. Ancak Paul iyi bir ortalama tutturmuştu, bu yüzden şikâyet edecek bir sebebim kalmamıştı. Kazandığı para işine yarıyordu. Dersleri Allie'ninkinden bir ay önce başlamıştı ve okul başlamadan önce hafta sonu için eve gelmesine sevinmişim.

Kafeteryaya girince salata ve muz alıp kasaya gittim. Genelde yemeği evden getirir ve dinlenme odasında yerdim ama bu sabah geç kalmışım.

Kendi katıma dönmek üzereyken Rowan Lancaster'ın bir köşede tek başına oturduğunu gördüm. Yemeğini bitirmiş telefonuna bakıyordu. Kaşları çatıktı, okuduğu şey onu üzmüş gibi görünüyordu. Onun yanına gidip gitmeme konusunda kararsızdım.

Birbirimizi gördüğümüz son seferdeki utanç verici konuşmanın ardından ona bir özür borçlu olduğumu hissediyordum. Bu kolay olmayacaktı. Yine de onu merak ediyordum. Birkaç gizli araştırma yapmış ama onun hakkında fazla bir şey öğrenemeyeceğimi keşfetmiştim. Son derece saygı duyulan biri olmakla birlikte kimse bu adam hakkında bir şey bilmiyor gibiydi.

Masasına yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Masanın yanına gittiğimde başını kaldırdı ve gelenin ben olduğumu görünce gözleri bir an iri iri açıldı. Elimde tepsiyle karşısında durdum.

“Sana katılabilir miyim?”

Karşımdaki sandalyeyi işaret etti.

Salatamı ve muzumu masaya koyup sandalyeyi çektim. Ben otururken Rowan telefonunu bıraktı. Göz teması kurmaktan kaçınarak plastik salata kâsemin üstündeki jelatini açtım.

Onunla karşılaşmak planladığım bir şey değildi ama fırsatı kaçırmak istememiştim. Kendimi açıklamak için konuşmayı erteledikçe durum daha da tuhaf bir hâl alıyordu. “Sana açıklama yapmak istedim... hangi konu olduğunu biliyorsun,” dedim.

Anlaşılan bilmiyordu çünkü hiçbir şey söylemedi.

Bu iyi bir başlangıç olmamıştı. Yutkundum, konuyu tekrar açarak işleri daha da kötüleştirmemeyi umdum.

“Annem kabalık ettiğimi söyledi.”

Sessizliğini yine bozmayıp içtenliğini sorgular gibi gözlerime baktı.

“Randevu teklifinde gerçekten ciddi olduğunu düşünmedim. Konuşma şeklinden bunun şaka olduğunu sandım. Ciddi değildin, değil mi?” diye sorup ona bir çıkış yolu sundum.

Sorumu düşündü ve huzursuz edici bir sessizliğin ardından cevap verdi. “Bilmiyorum.”

Bilmiyor muydu?

“Bilmiyor musun?” Ona verdiğim bu çıkış yolunu rahatlıkla kullanabilirdi. En azından ondan beklediğim buydu ve böylece ikimiz de gülebilirdik.

“O an bana iyi bir fikir gibi gelmişti,” diye ekledi. “Şimdi düşününce öyle olmadığını görebiliyorum.”

“Çünkü berbat ettim.” Keşke durumu farklı şekilde ele alabilseydim. “Seni gücendirdiysem özür dilerim.”

“Bende seni endişelendiren bir şey mi var?”

“Hayır,” dedim hemen. Düşünmesini istediğim son şey buydu. “Hastanedeki doktorlarla çıkmamayı tercih ediyorum. İşle kişisel hayatı karıştırmanın iyi olmadığını düşünüyorum.”

“Eski kocan doktor muydu?”

Başımı salladım. “Bir cerrahtı.”

Kafeteryada telefonuna bakarken yaptığı gibi kaşların çatı.

“Seni suçladığımı söyleyemem,” diyerek mazeretimi kabul etti.

“Anlayışın için teşekkürler,” dedim.

“Rica ederim. Ben unuttum bile. Sen de öyle yapmalısın.”

Haklıydı. Kendimi rahatsız hissediyordum, dikkatimi dağıtmak için sosu açıp salatama döktüm. Yemeğini bitirdiği için onun gideceğini sanmıştım.

Gitmedi.

“Annem Parkview’a gönderildi,” dedim sessizliği doldurmak için.

Başını sallayarak doğruladı. Elbette, nereye gönderildiğini biliyordu. O ayarlamıştı.

“Annen orada toparlanacak,” dedi Rowan arkasına yaslanarak.

Aynı fikirdeydim. “Anladığım kadarıyla oraya yerleştirildiği için sana teşekkür etmeliyim.”

Ne onayladı ne de inkâr etti. Tepsisini aldı, sandalyesini itip ayağa kalktı. “Geldiğin için teşekkürler, Jenna. İyi günler.”

“Sana da iyi günler, Rowan.”

Kafeteryadan çıkarken onu izledim ve bir fırsatı kaçırmışım gibi bir hayal kırıklığına kapıldım. Rowan’ın kalmasını ve biraz daha konuşabilmeyi isterdim.

Sezgilerim bana Rowan Lancaster’da daha fazlası olduğunu söylüyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmek istediğimi fark ettim.

Duzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 8

Maureen

Cuma öğleden sonra kütüphaneden çıkarken Tori aradı. Logan'ın beni içki içmek için davet ettiği spor barına doğru yürürken konuştuk. Kızımın ne yapmam ve yapmamam ya da ne söylemem konusunda bir sürü tavsiyesi vardı. Dinledim ya da dinliyormuş gibi yaptım. Kızımın erkekler konusunda tavsiyeye ihtiyacım olduğunu düşünmesini eğlenceli bulmuştum.

Tamam, bu çok da yanlış değildi. Tori'nin flört deneyimi benden çok daha fazlaydı. Babası kalbimi verdiğim ilk ve tek erkekti, ondan sonra sürekli temkinli davranmıştım. Nihayetinde bir hayat arkadaşı seçme konusunda çıkardığım iş son derece berbattı, bu yüzden de kalbimin etrafına kalın duvarlar örmüştüm. Erkeklerin o duvarı geçmesi gerekiyordu ve ben de bunu kolaylaştırmıyordum. Yine de anlamadığım bir nedenden ötürü Logan'a ilgi duymuştum. O, akıllı ve inatçıydı ve kolay kolay geri adım atmıyordu. Zekâsına hayrandım, o sert şapkasının altında şimdiye kadar tanıdığım en sağlam adam vardı.

“Kendim gibi davranmam en iyisi olmaz mı?” diye sordum Tori’ye ona takılarak.

“Hayır,” Tori’nin telefondan gelen sesi kulağımda patladı. “Anne, dinle. Seni seviyorum. Sen benim an-nemsin ve harika birisin.”

“Ama?” Bunun geleceğini anlamıştım.

“Ama,” diye tekrarladı Tori, “Logan gibi erkekler konusunda çok safsın.”

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. “Peki, kendim olamayacaksam kim olacağım? Kardashian-lardan biri mi?”

Tori kahkahasını bastırdı. “Komik, çok komik.”

Bir kez daha denedi. “Babamla flört ettiğiniz za-manları düşün. Onu sana çeken neydi?”

“İleri matematik.” Gerçeği abartmaya gerek yok-tu. “Baban başarısız olmuştu, ben de ona ders veri-yordum.”

“Bundan fazlası olmalı, anne,” dedi kızım ısrarla.

Gözlerimi kapatıp Peter ile aramızda ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. İşin aslı hormonlardı. Şehvet, bu kadar basitti. Peter benden hoşlandı, iltifatlar etti, kendimi gösterişsiz ve itici hissettiğimde bana ilgi gös-terdi. Ben klasik bir inektim. Lisede erkekler için çok utangaç ve fazla zekiydim. Sadece tek bir dansa katıl-mıştım, o da mezuniyet balosuydu. Bir grup kız arka-daşım ile gitmiş, gece boyunca tek bir erkekle bile dans etmemiştim. Üniversitedeyken Jenna nazikçe erkek-le-ri korkuttuğumu söylemişti ve muhtemelen haklıydı.

“Babanın bende etkileyici olduğunu düşündüğü şey zekâmı,” diye açıkladım Peter’in da Noel ağa-cındaki en parlak süs olmadığını eklemeyi. “Sonuç olarak zekâm bu ilişkiyi sürdürmemize yetmedi.”

Kızım derin bir çekti, sesi telefonda sert bir rüzgâr gibi duyuldu. “Anne, bir erkeği etkilememiş olmanın nedeni sunacak bir şeyin olmaması değil denememiş olman. İlgilenmediğin havasını veriyorsun. Logan’a ilgi göster, şakalarına gül, zeki ve komik olduğuna inanmasına izin ver. Öyle olmasa bile.”

“Bunu yapamam.” Tori’yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama Logan böyle bir şeyi bir bakışta anlayacak kadar zekiydi ve kendini hakarete uğramış hissedirdi. Tori’nin söylediklerini yapmayı denersen de boş kafalı bir şaklaban gibi görünürdüm.

“Neden yapamazsın?”

“Tori dinle,” dedim gülmemi engellemek için derin bir nefes alarak. “Tavsiyelerin için teşekkür ederim ama gerçekten başkası gibi davranamam; sadece kendim olabilirim. Logan’la ya batırım ya da çıkarım. Bunu zaman gösterecek. Her durum da bana uyar. Dahası...” “Anne, dur lütfen,” dedi Tori sözümü keserek.

Ağzımı kapadım.

“Logan ile buluşmayı zaten kabul ettin, senden tek istediğim elinden geleni yap. Ondan ne kadar hoşlandığının ve onda potansiyel olduğunun farkındayım. Jenna ile ne diyordunuz? Yeşil ışık, sarı ışık, kırmızı ışık analojisi mi? Sadece düşün. Logan senin yeşil ışığın olabilir.”

“Bunu söylemek için çok erken,” dedim, yine de içten içe ben de aynı şeyi düşünmeye başlamıştım.

“Logan’da ne var bilmiyorum ama sebep ne olursa olsun ona karşı bir çekim hissettin. Tek söylediğim çabuk yargılayıp berbat etme. Ona bir şans ver. Eğlenmene bak.”

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra vedalaşıp kapadık ve kendimi spor barın önünde buldum. İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da kızım haklıydı. Logan'a ilgi duymasam bu teklifi asla kabul etmezdim. Yolumun üzeri olmamasına rağmen inşaat alanının önünden geçen bendim. Logan'ın davetini kabul etmem için beni zorlayanların Tori ve Jenna olduğunu düşünmek işime gelse de ona teklifini kabul ettiğimi söyleyen bendim.

Barın kapısını açmamla bir gürültü kakofonisiyle karşılaştım. İçerisi kalabalıktı ve herkes bir ağızdan konuşuyor gibi görünüyordu. Duvarlardaki televizyonlar avaz avaz bağıırıyordu. Bir anda kendimi buraya ait değil gibi hissettim. Kararlılığımdan güç alarak gözümün korkmasına izin vermeyip başım dik içeri girdim.

İki iri yarı inşaat işçisi bir an bana baktı, konuşmadan sadece bakışlarıyla bana gitmemi ya da yoldan çekilmemi söylüyorlardı. Kenara çekildim. Aydınlıktan içeri girdiğim için gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Bar çoğunlukla şantiyeden çıkmış gibi görünen adamlarla doluydu. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok Carhartt iş giysisini bir arada görmemiştim. Birkaç dakika sonra kulaklarım gürültüye uyum sağladı. En büyük ekranda bir beyzbol maçı vardı ve büyük ekran derken gerçekten *büyük* olduğunu kastediyorum. Ondan daha küçük yüzme havuzları görmüştüm. Takımın adını bilmiyordum. Profesyonel sporla ilgili bildiklerim bir pirinç tanesine yazılabilirdi.

Logan barda oturmuş beni bekliyordu. Beni görünce gülümseyip taburesinden indi. Elinde birasıyla dur-

duğum yere doğru geldi. Bakışlarımı yüzüne odakla-
mıştım, minik mutlu bir his midemde kıpırdandı.

“Tam zamanında.”

Zayıf bir gülümsemeye karşılık verdim. “Ben hep
dakik olmuşumdur.”

Gülümsediğinde bir an çocuksu göründü. “Şaşır-
madım.”

“Bu ne demek?”

“Senden daha azım beklemezdim demek. Dakik ol-
mak iyi bir şey.”

Böyle gibi söylememiştii ama elimden geleni ya-
pıp üzerinde durmayarak kızımın önerisini dinledim.
Ne kadar kendimi buraya ait hissetmesem de buraya
Logan ile olmaya ve iyi vakit geçirmeye gelmiştim.

“Bar dışında bir yere otursak olur mu?” diye sor-
dum beni beklediği yere doğru yönlendirmeden önce.
Daha önce hiç barda oturmamıştım, masayı tercih
ederdim. Böylece kitaplarla ilgili düşüncelerimiz dı-
şında konuşup birbirimizi daha iyi tanıyabilirdik.

“Tabii,” dedi Logan nazikçe. “İstedğin yere otura-
biliriz, Marian,” diye ekledi göz kırparak.

Bu ismin beni ne kadar kızdırdığını göstermeyi
reddedip gülümsedim. Etrafa bakındım, iki kişilik tek
müsait masa devasa televizyonun yakınındaydı. Baş-
ka seçenek olmadığından oraya doğru yürüdüm, Lo-
gan önce tereddüt etse de ardından başını sallayarak
onayladı. Oturduktan kısa süre sonra neden tereddüt
ettiğini anladım. Hoparlörler masaya çok yakındı ve
beyzbol maçının sesi kalıcı işitme kaybına neden ola-
cak biçimde yüksekti.

“Bira ister misin?” Logan masanın üstünden eğilip
bağırdı.

“Ben bira içmiyorum, unuttun mu?” dedim bağırarak, masaya iyice yapışmıştım. “Şarap tercih ederim.”

“Kırmızı, beyaz?”

“Kırmızı.”

“Hemen dönerim,” diye bağırdı sandalyesini geri iterken.

Elimi kulağıma götürdüm. “Ne dedin?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. “Gidelim.”

Kabul ettim. Ne yazık ki sadece barda oturacak yer vardı.

Logan bana özür diler gibi baktı. “Daha önceden bir masa ayarlamalıyım.”

Mekân çok kalabalıktı, cuma gecesi olduğundan anlaşılır bir durumdu. Maç tek eğlenceydi. Arkada bilaro masaları vardı ve gürültülü birkaç oyun oynanıyordu.

Bara gittik, Logan hiç zorlanmadan tabureye oturdu.

Ben de aynısını yapmayı denedim ama dar kalem eteğimle rahat hareket edemiyordum ve Tanrı bilir ne-relerim görüneceğinden eteğimi sıyırmama da imkân yoktu. Bu hem tuhaf hem de küçük düşürücü olurdu. Birkaç başarısız denemenin ardından tek kazandığım istenmeyen bakışlar ve birkaç ıslık oldu. Yüzüm utançla kızardı.

Logan fark etmemişti. Barmenle konuşup siparişlerimizi vermekle meşguldü.

“Bu işe yaramıyor,” dedim omzuna vurarak.

Bana baktı ve sorunumun ne olduğunu hemen anladı. Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu işi kendi elleriyle halletmesi değildi. Oturduğu bar ta-

buresinden indi, beni belimden tuttu ve zorlanmadan beni kaldırdı. Beklenmedik durum karşısında şaşırıp küçük bir çığlık attım. Şok geçince omzumdaki çantamın askısının düzelttim ve tabureyi bara bakacak şekilde çevirdim.

Solumda oturan adam bana hilkat garibesiymişim gibi baktı. Onu görmezden gelmeye karar verip dikkatimi Logan'a yönelttim.

“Ne tür bir kırmızı şarap istersin?” diye sordu. Anlaşılan barmenle farklı şarap çeşitleri hakkında konuşuyorlardı, bu yüzden içinde bulunduğum durumu fark edememişti.

“Ev yapımı kırmızı iyi olur.”

Logan siparişimi barmene verdi, barmen anında bir kadeh doldurup önüme koydu. Ben şarap kadehimi, Logan kalın bira bardağını kaldırdı ve kenarını kadehime tokuşturdu.

“Kitaplara ve kütüphanecilere,” dedi sırtarak. Şarabın tadına bakmamla yüzümü ekşittim. Berbattı, ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

“Şarabı beğenmedin mi?”

“Benim için biraz ağır,” diye itiraf ettim. “Ve soğutulmuş.” Kırmızı şarap en iyi oda sıcaklığında servis edilirdi.

“Başka bir şey ister misin?”

“Cosmopolitan'a ne dersin?” diye önerdim. Bunun beni gevşeteceği ve huzursuzluğumu azaltacağı kesindi. Birilerinin bana gereğinden fazla istenmeyen ilgi çektiğimi söylemesine gerek yoktu. Karşımdaki iki adamın baş başa verip beni işaret ettiklerini görmezden gelmeye çalıştım. Üstelik sadece onlar da değildi.

Bar taburesiyle ilgili durum pek yardımcı olmamış-

tı. Bardaki bir avuç kadından biri olduğum gerçeği de ortadaydı. Diğer kadınların çoğu erkeklerle samimi görünüyordu. Hatta fazla samimi gibiydiler. Birkaçı ekibin bir parçası gibi görünürken, birkaçı spor bardan ziyade sahilde bir geziye gitmek için giyinmiş gibiydi, bu da benim iş kıyafetlerimle taban tabana tezat oluşturunuyordu.

Logan barmenin dikkatini çekip bir kokteyl istedi. Adam Logan'a yabancı dilde konuşuyormuş gibi baktı. "Bizde öyle kız içkileri yok."

İstediğim son şey bir karışıklık çıkarmaktı. Logan'a işaret edip "Sorun değil. Şarabımı bitireceğim," dedim.

Kuşkuyla baktı. "Emin misin?"

Ben daha cevap veremediğim iki adam bara doğru gelip Logan'ın sırtına vurdu. "Logan seni görmek güzel. Belediye işinde ustabaşı olduğunu duydum. Nasıl gidiyor?"

Üç adam koyu bir sohbete başladı. Anladığım kadarıyla başka bir işte birlikte çalışmışlardı ve bir süredir birbirlerini görmüyorlardı. Kendini arkadaşlarıyla sohbete kaptıran Logan, benim yanında oturduğumu unutmuş gibiydi.

Karşılaşmanın onuncu dakikasında birden beni hatırladı. Mahcup bir ifadeyle bakıp beni göstererek arkadaşlarıyla tanıştırdı. "Bu Maureen," dedi başını bana doğru sallayarak. "Maureen..." bir an için durdu, görünüşe göre soyadımı unutmuştu.

"Zelinski," dedim.

"Bu ikisi de Marv ve Ed. Bir sürü işte birlikte çalıştık."

"Onu anladım," dedim gülümseyerek. Adamlar nazikçe baş selamı verirken Logan'a meraklı bir bakış attılar.

“Seninle mi?” diye sordu Marv.

“Maureen bana okumam için kitap öneriyor. Kütüphanede çalışıyor.”

Logan yıllardır duydukları en komik espriyi yapmış gibi bir kahkaha patlattılar. Anlamıştım. Arkadaşları tam üstüne basmıştı. Tüm bu manzara koca bir şakadan ibaretti.

“Şarap için teşekkürler,” dedim Logan’a kadehi bara geri koyarken.

Şaşırmış görünüyordu, ağzı bir karış açık kalmıştı. “Gidiyor musun?”

Mekânı yeterince hızlı terk edemeyecektim. Ne yazık ki bir bar taburesi üstünde olduğumu unutmuştum. Daha beteri bacaklarım yere değmeyecek kadar kısaydı. Parmak uçlarımı yere doğru uzatıp tabureden kaymaya çalıştım. Tek başarabildiğim eteğimin yukarı doğru sıyrılmasıydı.

Logan bakışlarını bacaklarıma çevirdi üstelik sadece o da değildi. Birkaç adam görebilmek için o kadar eğildi ki az kalsın taburelerinden düşecekti.

“Biraz yardım alabilirim,” diye çıkıştım Logan’a. Arkadaşlarına striptiz yapmak niyetinde değildim.

Logan hemen yardım etti. Barın üstüne para atıp peşimden dışarı çıktı ve oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak için dakikada on kilometrelik hızla attığım adımlarıma yetişmeye çalıştı.

“Hey,” diye bağırdı arkamdan. “Bekle.”

Gönülsüzce yavaşladım, anında yetişti.

“Bunu özellikle mi yaptın?” diye sordum.

Afalladı. “Neyi?”

“Kasabada, sahildeki kutup ayısı gibi görüneceğim tek yeri seçmeyi?”

“Hayır,” dedi şaşkınlıkla.

“Sana inanmıyorum.”

“İyi, inanma.” Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi elle-riyle yüzünü ovuşturdu.

“İnanmıyorum ve dahası bazı şakaların odağı ol-mayı da sevmedim.” Daha hızlı yürümeye başladım ve Logan’ın gururumu incitmeden beni yalnız bırak-ması için dua ettim. Dualarım yanıtsız kaldı. Adımla-rını benimkilere uydurdu ancak yarım blok boyunca bir şey demedi.

“Başka bir yere gitmek ister misin?” diye sordu hu-zursuz geçen birkaç dakikanın ardından.

Adam mesajı alamıyordu. “Hayır.

“Başka zaman olur mu?”

“Hayır.” Bunu nasıl sorduğunu bile anlamıyordum. Anlaşılan ilk seferinde yeterince gülememişti. “Fark etmemiş olma ihtimaline karşı söyleyeyim, bir-birimize pek uymadık.”

Logan adımlarını yavaşlattı. “Sanırım hepsi bu ka-dar.”

“Kesinlikle bu kadar,” dedim. Bir an önce kaçmak için can atıyordum.

“Emin misin?” diye sordu.

“Hem de çok.” Akşam daha kötü geçemezdi. Ar-kama bakmadan otobüs durağına doğru yürümeye devam ettim.

Otobüse nasıl bindiğimi hatırlamıyorum bile. Pen-cere kenarına oturdum, içim hayal kırıklığı ve piş-manlıkla dolarken başımı cama yasladım. Logan’la görüşmeyi kabul ederek korumamı kaldırıp kendimi savunmasız bırakmışım.

Hem Tori hem de Jenna'nın benden haber beklediğini biliyordum. Başıma geleni anlatmaya dayanamazdım. Kapamak için telefonumu aldım. Kapamadan önce iki mesaj geldiğini gördüm. İlki Tori'dendi.

İyi eğlenceler. Bu geceyle ilgili içimde iyi bir his var. Senin için tamamen yeni bir başlangıç olacak.

Evet, tabii, diye düşündüm kendi kendime, *iyi bir his.* İkinci mesaj Jenna'dan gelmişti.

Eve geçince beni ara. Her şeyi duymak istiyorum.

Kızıma ve en yakın arkadaşıma ne diyeceğimi bilmiyordum. Kesin olan bir şey vardı; olanları olabildiğince çabuk unutacaktım.

BÖLÜM 9

*

Jenna

Cuma akşamı Maureen'den haber almamıştım ve ben aramayı denediğimde çağrı doğrudan sesli mesaja düşmüştü. Logan ile ilk buluşması için iyiye işaret değildi.

Cuma akşamının büyük kısmını önceki gün Allie'yle yaptığım telefon konuşmasını düşünerek geçirmiştim. Endişelerimi önemsememişti. Her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermiş olmasına rağmen endişelenmekten kendimi alamıyordum. Arayacağını söylemiş olmasına rağmen aramamış olması da yardımcı olmuyordu. Üniversiteye gitmeden önce uyuşturucu ve alkolün cazibesi ile riskleri hakkında konuşmuştuk. Onun bu tuzaklara düşmeyecek kadar akıllı olduğuna ikna olmuşum. Düşünmediğim şey onu kendi hâline bırakmanın ne kadar zor olacağıydı. Yatağını toplayıp toplamadığını bilmek istediğimde ona kontrolcü bir anne hissi vermiş olmalıydım.

Cumartesi sabahı saat ilerlediğinde perşembe günkü çılgın tavrımın vermiş olabileceği hasarı onarmayı umarak onu aramaya karar verdim.

Allie cevap vermedi.

Mesaj attım, yine cevap yoktu.

Cevap alamamış olmak anında paniğe kapılmama neden oldu. O iyi miydi? Onu yeniden arayıp mesaj atacaktım ama şükürler olsun ki mantığım bunu yapmamı engelledi. Telefonumu kenara bıraktım ama evin içinde bir odadan diğerine yürüyüp duruyordum.

Daha fazla sabredemeyeceğimi anlayınca ihtiyacım olan moral konuşmam yapacağını bildiğimden öğlumu aradım.

“Benim annen,” dedim Paul telefonu açar açmaz.

“Biliyorum, anne,” diyerek takıldı.

Onu uyandırdığımı anlamıştım. Saate baktım, on biri geçmişti. Restorandaki işi almadan önce hiç geç saatte yatmazdı. İşvereni onu kapanış vardiyaşında çalıştırıyordu. O saatleri almasının iyi fikir olduğunu düşünmüyordum. Paul hislerimi biliyordu ama endişelerimi görmezden geliyordu.

“Canını sıkan ne?” diye sordu. “Sesin endişeli geliyor.”

“Endişeliyim. Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.”

“Konu Allie, değil mi?”

Beni çok iyi tanıyordu. Elimden geldiğince az kelime kullanarak kardeşiyle ilgili durumu açıkladım. Paul’ün beni yapmak üzere olduğum hatadan döndürmesi uzun sürmedi. Onu aramadan önce arabaya atlayıp üniversiteye giderek Allie’yi bizzat kontrol etmemek için kendimi zor tutmuştum.

Ben endişelerimi anlatırken Paul sakince dinledi.

“Allie’yi sen büyüttün,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. “Akli başında. Şimdi onu bırak ve ona güven anne.”

Söyledikleri beni düşündürdü.

Bırak.

Güven.

Kimse bana bu kadar zor olacağını söylememişti. “Ama...” “Allie gayet iyi. Bana kalırsa dün gece arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve geç döndü. İlk kez kontrol altında değil. İlk birkaç ay özgürlüğün tadını çıkaracak. Bırak onu. Neyin önemli olduğunu biliyor ve kısa sürede kendini toplayacak.”

“Sence aşırı tepki mi veriyorum?”

“Başlayalı daha uzun olmadı. Güven bana eğer bir sorun olursa ilk arayacağı kişi sen olacaksın. Rahatla.”

Paul haklıydı. Omuzlarımdaki gerginlik kalkarken derin bir nefes verdim. “Ne zaman bu kadar akıllandın?” diye sordum.

Kıkırdadı. “Öyle miyim bilmiyorum,” dedi esneyerek.

Hastanedeki uzun mesaimden sonra olduğu gibi oğlumun sesi de yorgun çıkıyordu. “Dün gece çalıştın, değil mi? Kaçta yattın?”

“Geç yattım.”

Ne kadar geç olduğunu söylemediğini fark ettim. “Bu işin derslerini etkilemesini istemiyorum,” diye hatırlattım sesimi kontrollü tutarak. Bahşişlerin iyi olduğunu ve bu işin hem kitaplarını hem de ders dışı etkinlikleri karşılamasına yardım ettiğini biliyordum. Paul babam gibi mühendislik okuyordu. Bu iş onu esas önemli olan şeyden, derslerinden uzaklaştırmalıydı.

“Endişelenme,” dedi ısrarla. “Ben iyiyim.” Sözlerini uzun bir esneme takip etti.

İkna olmamıştım.

Konu kız kardeşine güvenmek olduğunda Paul'ün tavsiyesini dinliyordum, bu yüzden ona nutuk çekmekten çekindim. Paul, Allie'den üç yaş büyüktü ve iki yıldır kendi başına yaşıyordu.

İtiraf edeyim endişelerimi Paul'le paylaştıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Bu kadar mantıklı olduğu için minnettardım.

BÖLÜM 10

*

Allie

“Ne?” diye homurdandı Allie, telefonu açınca ve yatakta dönüp tavana baktı. Başı zonkluyordu, elini alnına bastırdı.

“Hey, ağabeyine bir merhaba demeyecek misin?”

“Paul,” dedi inleyerek, “neden bu kadar erken aradın?”

“Öğlen oldu.”

“Gerçekten mi?” diye homurdandı Allie.

“Akşamdan kalma mısınız?”

“Bu kadar bağırarak konuşmak zorunda mısınız?” Oturmaya çalıştıysa da başına saplanan ani ağrıyla yeniden yastığına yattı. “Biraz.” Birazdan daha fazlaydı ama itiraf etmek istemiyordu. Gün ağarana kadar Mackensie ile takılmış, biranın yanı sıra votka içmişlerdi. Gece boyunca gülüp eğlenmişlerdi. Kimseye bilgi vermesine, eve gitmesine ve de gece yarısında yatakta olmasına gerek yoktu. Annesi, Tanrı onu korusun, eve dönüş saati konusunda katıydı. Bu çok

saçmaydı. Annesi öyle davranmaya devam etse de Allie çocuk değildi.

“Annem çılgına dönmüş,” diye azarladı Paul, ağabey sesini kullanarak.

“Neden?” Annesi dün gece ne yaptığını bilmiyordu ve bu da iyi bir şeydi.

“Seni arayıp mesaj atmış ve sen cevap vermemişsin.”

“Annem beni mi aramış?” Allie o kadar sarhoş olmuştu ki telefonunu duymamıştı. “Ben cevap vermeyince de seni aradı.” Aşırı tepki verip yardım için Paul’e koşması tam annesine göre idi. Paul her küçük sorununda annesinin başvurduğu kişiydi. Ağabeyi hiç hata yapmazdı. Allie telefonu açmayınca doğal olarak annesi çılgına dönmüştü.

“Yurt odana gelmesini istemiyorsan o zaman onu ara.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Ben çocuk değilim,” diye itiraz etti, kendi sesinin gürültüsüyle yüzünü buruşturdu.

Paul ailenin arabulucusuydu, sesi sakin ve teskin ediciydi. Ona gecenin nasıl geçtiğini sordu ve ardından annesini sakinleştirmek için ne demesi gerektiğini söyledi.

Allie telefonu kapadıktan sonra “O kimdi?” diye sordu Mackensie. Kristen hafta sonu için eve gittiğinden geceyi Allie’nin odasında geçirmişti.

“Ağabeyim.”

“Hoş biri mi?”

“Bence değil. O bir ahmak ama ağabeyim. Kızlar onun seksi olduğunu düşünüyor. Ben düşünmüyorum. Annemin küplere bindiğini haber vermek için aramış.

Bana ulaşmaya çalışmış ama ben cevap vermeyince delirip ağabeyimi aramış.”

“Sorun ne ki?” Mackensie şaşırılmış görünüyordu.

Allie utandı ama önemsizmiş gibi davranmaya çalıştı. “Sadece annem. O böyledir. Her zaman nerede, kimle olduğumu ve eve ne zaman döneceğimi bilmek ister. Üniversite için evden ayrılınca farklı olacağını düşünmüştüm ama anlaşılan bir şey değişmemiş.”

Mackensie yatakta oturdu, kum rengi gür saçlarını yüzünün önünden çekti. Solgun görünüyordu, gözleri kızarmıştı.

“Dün gece aptalca bir şey yaptık mı?” diye sordu Allie, üçüncü kadehten sonrasını hatırlamakta zorlanıyordu.

“*Aptalcayı* tanımla.”

Allie bundan korkuyordu. “Masanın üstüne çıkıp sütyenimi kalabalığa attım mı?” Böyle bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama sütyenini çıkaranın kendisi olduğundan emin değildi.

“Hayır, o Heather’dı.”

Heather mı? Allie, Heather diye biriyle tanıştığını hatırlamıyordu ama bunu yapan kendisi olmadığı için rahatlamıştı.

“Paul annemi aramamı ve birlik partisinden sonra yaptığım gibi üstünkörü özetlememi tavsiye etti.” Üç günde iki parti. Kimse üniversitenin bu kadar eğlenceli olacağını söylememişti.

“Bence bir an önce halletmek en iyisi,” dedi Mackensie. “Erteledikçe daha zor olacak.”

Tüm bunlar Allie’ye çok saçma geliyordu. “Senin annen de böyle mi?”

“Hayır. Şükürler olsun. Ne yaparsam yapayım sorun etmez.”

Allie kıskandı. Keşke onun annesi de biraz serbest bırakıp ona ihtiyacı olan alanı verseydi. Allie'nin artık bağımsız bir kadın olmasıyla ilgili tüm o konuşmalar. Annesi sürekli peşinde olacaksa hiçbir anlamı yoktu.

BÖLÜM 11

*

Jenna

Allie'den haber almayı beklerken evi temizledim ve annemi ziyarete gitmeden önce çamaşır makinesini çalıştırdım. Çıkınca yolu değiştirip Maureen'in evine uğradım. Hâlâ telefonlarımı açmıyordu, bu yüzden endişeliydim. Zaman veririm er ya da geç arayacağını düşünmüş, bunu yaptığıdaysa bolca çay içeceğimiz hissine kapılmışım. Maureen ve ben dertleşirken hep çay içerdik.

Tıpkı Kyle'ın ilk olduğunu düşündüğüm ilişkisini öğrendiğimde yaptığımız gibi. İki demlik çay içmiştik ve ben göz pınarlarım kuruyana kadar ağlamışım. Kocamın, rahip bizi karı koca ilan ettiği andan beri sadakatsiz olduğunu sonradan keşfetmişim. İlişkisini ilk öğrendiğimde evliliğimizi kurtarmaya kararlı olduğumdan onu affetmişim. İkinci kez aldatıldığımı öğrenmekse beni yıkmıştı. Daha annemlere söylemeden Maureen'e gitmişim.

Bir demlik çay da dostça bir boşanma olmasına rağmen Maureen ve Peter ayrıldığında içmiştik. Dostça bo-

şanma diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Kendi boşanmam çok berbat olduğundan bu bana inanılmaz geliyordu. Hem Maureen hem de Peter ayrılık sürecinde son derece medeni davranmıştı. Peter bir koca olarak hayal kırıklığı olsa da Kyle'ın aksine iyi bir babaydı.

Maureen evde yoktu, ben de bahçesini kontrol etmek için annemin evine doğru yola koyuldum. Onu görmek için Parkview'a vardığımda arabamın arka koltuğu domates ve kabak dolmuştu. Hastane personeli onları memnuniyetle alırdı, onların almadıklarını da yerel gıda bankasına bağışlayacaktım.

Hava çok güzeldi ve hastalardan birkaçı tekerlekli sandalyeleriyle binanın doğu tarafındaki verandaya çıkmış gün ışığında oturuyordu. Ön verandada bir oturma alanı vardı, Rowan Lancaster'ı dışarıdaki bir bankta görünce çok şaşırdım.

Tesise annemi görmeye mi gelmişti, yoksa burada başka hastaları da mı vardı bilmiyordum. Yine telefonuna bakıyordu ve ifadesi karamsardı. Onu hastanenin kafeteryasında gördüğüm akşamki gibi görünüyordu. Yanına gitsem mi gitmesem mi karar veremiyordum ki başını kaldırıp beni gördü. Telefonunu kaldırırken ifadesi gevşedi.

“Evet, yine karşılaştık,” diyerek selamladım, onunla konuşma fırsatı bulduğum için sevinmiştim. Annemle ilgileniyor, onu yüreklendiriyordu. İhtiyacı olanın ötesinde özen gösteriyordu. Ameliyata ve sonrasındaki bakıma gösterdiği özen sorgulanamazdı ancak ne yazık ki kişisel hayatı benim için gizemini hâlâ koruyordu.

“Yanımda annemin bahçesinden getirdiğim domatesler var.” Park alanındaki arabamı işaret ettim.

“Biraz ister misin? Annem istediğın kadarını almanı isteyecektir.”

“Kabak yok mu?” diye sordu, belli ki annemin ameliyat olduğu geceki gevezeliğimle dalga geçiyordu.

“İstediğın kadar,” dedim gülümsememi saklayarak.

Gülümseyip başını iki yana salladı. “Teşekkürler. Pek yemek pişirmiyorum.”

“Tamam.” Yürümeye başlamıştım ki telefonum çaldı. Allie’den haber bekliyordum ve bu aramayı kaçırmayacaktım. Arkamı dönüp telefonu açtım.

Elbette, arayan kızımdı. O daha iki kelime edemeden ben söze girdim. “Dün gece kaç kadar dışarıdaydın? Neden aradığında cevap vermiyorsun?” diye sordum Paul’ün tavsiyesini unutup.

“Anne, lütfen,” dedi sanki yüzünü ekşitir gibi. “Bağırma.”

“Bağırmıyorum.” Bağırmıyordum. Sesim yüksekti ama bağırmıyordum ama onu sıkı bir sorgudan geçirmek istediğimi biliyordum.

“Bağırıyorsun ve başım çatlıyor, o yüzden lütfen dur.”

Gözlerimi kapatıp sessizce iç çektim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. “Akşamdan kalma mısın?” Bu çok fazlaydı. Oturmam gerekiyordu. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissettim.

“Akşamdan kalma değilim,” dedi Allie. “Üniversitede herkes içiyor.”

Benim mükemmel kızım içmezdi.

“Herkes mi?” diye bağırdım. “Hiç sanmıyorum, Allie.” Üstüne çok gidip kavga edeceğimizden korkarak dilimi ısırdım. “Umarım dikkatliydin.” Ne demek

istediğimi biliyordu. Genç kadınların içkilerine ilaç atılarak tecavüze uğradıklarına dair bir sürü dehşet verici hikâyeye dinlemiştim. Ya da kendilerini yenilmez olarak düşündükleri için partilere bir grupla gitmediklerine dair. Hastanede çalışmak endişeli bir anne için iyi bir ortam değildi çünkü bu türden çokça trajediyle uğraşıyordum.

“Anne, ben aptal değilim. Evet, birayı kutudan içtim ve kutuyu da kendim açtım.”

“Ve sarhoş oldun.” Bütün korkularım zihnime hücum etmişti. Neden en kötü senaryoyu düşündüğümü bilmiyordum. Birden kızımın alkolik olup üniversiteyi bıraktığını hayal ettim.

“İlla bilmek istiyorsan iki bira ve birkaç tane de jöleli votka içtim. İçkiye alışık olmadığım için de çabuk etkiledi. Önemli bir şey değil.”

Benim için önemliydi. Ben daha fikrimi söyleyemeden Allie devam etti.

“Odama erken döndüm. Başımın ağrıma nedeni de regl olmam.”

Ona inanmadım. Ancak bu ondan hesap sormak için iyi bir zaman değildi, bu yüzden sustum.

“Aradığında açmadığım için üzgünüm.” Allie’nin sesi gerçekten pişman çıkıyordu. “Uyuyakalmışım.”

“Sorun değil. Gereğinden fazla büyüttüm.”

“Öyle mi?” dedi Allie.

Onun tüm gerçeği söylediğine inanmamakla birlikte sesini duyduğum için rahatlamıştım.

“Büyükannem nasıl?”

“Onu görmek için Parkview’a geldim, buradan çıkınca seni arayacağım.” Ona sormak istediğim birkaç soru daha vardı.

“Tamam. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım telefonu kapatıp otururken.

Seçtiğim bankın Rowan Lancaster’ın hâlâ oturduğu bank olduğunu fark ettim. “Kızımdı,” dedim kısa bir an gözlerimi kapatarak. Araması beni biraz olsun rahatlatmıştı. Rowan devam etmemi bekliyor gibiydi. “Washington Üniversitesi’nden birinci sınıfta. Ağabeyi artık onu bırakmamın, ona güvenmemin zamanının geldiğini söylüyor. Doğru olanın bu olduğunu biliyorum ama düşündüğümde zormuş. Komik olan çocukların evden ayrılmasını dört gözle bekliyordum ama hiç de beklediğim gibi değilmiş.”

“Boşanalı ne kadar oldu?” diye sordu Rowan.

“On altı yıl. Allie daha iki yaşındaydı.” Özel hayatımı böyle konuşmak tuhaf hissettirmişti. Çoğunlukla özel hayatımla iş hayatımı ayrı tutardım. “Çocuğun var mı?” diye sordum. Eğer ben bilgi paylaşıyorsam o da paylaşmalıydı.

“Bir tane. Kız. Yirmi yaşında ve üniversite üçüncü sınıfa başladı.”

“O zaman anlıyorsundur.”

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm, anlamıyorum. Eski karım...” Durdu, sanki gereğinden fazlasını söylemiş gibi başını salladı. Göz teması kurmadan ayağa kalktı. “İyi günler, Jenna.”

“Sana da.”

Ağır bir yük taşıyormuş gibi çökük omuzlarıyla park alanına doğru yürümeye başladı. Öğleden sonra güneşinin sıcaklığı altında oturup onu izledim. Ondan duygusal bir acı yayılıyordu. Bunu, sanki bir kayıbdan bahsetmiş gibi kuvvetli hissedebiliyordum.

Rowan'ın arabası doktorlara ayrılan ön alandaydı. Ne tür bir araba kullandığını merak ediyordum. Kyle, pahalı arabalarıyla gurur duyardı.

Eski kocam, Paul üniversitede yarı zamanlı olarak çalışmaya başladıktan hemen sonra oğluma kırmızı Ferrari'sinin fotoğrafını e-postayla göndermişti. Kız mıştım. Öfkelenmişim. Ancak yılların tecrübesine sahip olduğumdan bir şey söylememiştim. Kyle'ın bunu kasten, bensiz ne kadar iyi olduğunu göstermek için yaptığına inanıyordum. Lüks bir araba alacak kadar iyiydi ama çocuklarının üniversite masraflarına yardım edecek kadar iyi değildi.

Rowan, Volvo SUV olan arabasının önünde durdu ve çömelip sürücü tarafındaki tekerleğe baktı.

Patlamıştı.

BÖLÜM 12

*

Jenna

Rowan'ın tekerleği aklıma anında Kyle ile birlikteyken patlayan lastiğimizin anısını getirdi. Çocuklarımızın ikisi de araba koltuklarındaiken kocam iki yaşında bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirmişti. Kyle, onurunun hayli altında pis bir işle ellerini kirletmesine sebep olan küstahlığı cezalandırıyormuşçasına tekerleği tekmelemişti. Arabanın anahtarlarını yere atıp bir çalı yangınıını söndürür gibi üstünde tepinmişti. Davranışları karşısında şok olmuş, yetişkin bir adamın çocukça hareketleri karşısında utanmıştım. Ne olup bittiğini anlamayan Paul ve Allie korku içinde ağlarken şaşkınlık içinde arabada oturmuştum. Onları sakinleştirmek için elimden geleni yapmış, sonra da Kyle'ı mantıklı davranması için ikna etmeye çalışmıştım.

Şimdi aynı durumla karşı karşıya olan başka bir adam vardı. Elbette, onun arka koltuğunda ağlayan çocuklar yoktu. Nefesimi tutup Rowan'ın bu sıkıntılı

duruma ne tepki vereceğini izlemeye başladım. Sakince patlak lastiği inceledi ve hiçbir öfke belirtisi göstermeden arabanın arkasına yürüyüp bagajı açtı. Birkaç dakika boyunca onu göremedim ama ne yaptığını tahmin edebiliyordum. Beklediğim gibi geri döndüğünde elinde bir stepne ve aletler vardı. Patlak lastiği kendi değiştirme niyetindeydi.

Bir kalp cerrahı olan Kyle, geçim kaynağı olduğu için ellerini riske atabilecek bir işçiliği kendi yapmayı reddetmişti. Endişelerini anlayıp yardım çağırmasını söylemiştim. Tavsiyemi kabul etmişti ama bir çekicinin gelmesini bir saatten fazla beklememiz gerekmişti. Bu süre içinde Kyle bir ileri bir geri yürümüş, yardımın gelmesinin bu kadar uzun sürmesine söylenerek müşteri temsilcisine bağırmıştı. Birkaç kez kendisinin doktor, bunun acil bir durum olduğunu tekrarlamıştı. Öyle değildi ama yalan söylemek asla kocamın kaçınacağı bir şey olmamıştı. O berbat günün anısı hafızama kazınmıştı. O olay nasıl biriyle evlendiğimi açıkça ortaya koymuştu.

Rowan'ın ne yapacağını anladığım anda onu durdurmam gerektiğini hissettim. Tekerleği onun değiştirmesi tehlikeli olabilirdi, hele de yardım bir telefon uzağındayken.

“Bunu kendin yapmak zorunda değilsin,” diyerek durdurdum onu.

Rowan bana baktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

O da bir cerrahtı, dikkatli davranmalı, ellerini yaralama riskini almamalıydı.

“Yol yardımım var,” diye açıkladım.

“Benim de var.”

Rowan sözlerimi deşifre etmekte sorun yaşıyor-muşçasına bana bakmaya devam etti. Tekerleğin

önünde çömelmiş vaziyette kararsız bir ifadeyle duruyordu. Ben onu durduğumda Volvo'nun önünü kaldırmak için krikoyu çıkarmıştı.

“Rowan, sen bir cerrahsın,” diyerek endişemi dile getirdim. “Risk alamazsın.”

Endişelerim komikmiş gibi hafifçe gülümsedi. “Te-laşa gerek yok, kendime zarar vermeden patlak bir lastiği değiştirebilirim.”

“Yapabileceğinden eminim.”

“İlgilediğin için minnettarım ama gerek yok. Bunu daha önce birçok kez yaptım. Önemli bir şey değil.”

Göz hizasma gelebilmek için yanma çömeldim. Yardım çağırma ısrarım yüzünden şaşkın ve eğleniyormuş gibi bakan gözleri çok güzeldi. “Lütfen Rowan, izin ver yardım çağıralım.”

“Neden önemsiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü sen saygı duyulan iyi bir cerrahsın. Anne-me yaptığın gibi başkalarına da yardım etmene engel olabilecek bir şey olmasını istemiyorum.”

Tereddütle söylediklerimi düşündü.

Elimi koluna koydum. “Lütfen, Rowan, izin ver yol yardımını arayayım.”

Yavaşça nefes aldı. “Pekâlâ, ne kadar bekleyeceğimi de sor.”

“Yani arayayım mı?” Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordum.

Kaldırıma oturdu, ellerini birbirine kenetleyip dizlerinin arasına soktu.

Numara telefonumda kayıtlıydı. Müşteri temsilcisinin açmasını bekledim, ardından hızlıca durumu açıkladım ve buraya gelmelerinin kırk beş dakika süreceğini öğrenince derin bir iç çektim.

Rowan cevabımı bekledi.

Çağrıyı sonlandırıp söylenenleri tekrarladım. “Bugün cumartesi ayrıca I-5’te bir zincirleme kaza varmış. Bu yüzden gelmeleri zaman alacak.” Rowan’ın bu kadar uzun süre beklemek isteyeceğini sanmıyordum.

“Beklerken benimle bir kahve içer misin?” diye sordu.

Tırnaklarımı avucuma batırdım. Hafta sonu ilgilenmem gereken bir sürü şey vardı. Kırk beş dakikalık bir oyalanma istemiyordum ama meseleyi çıkaran ben olduğumdan tek başına beklemesini istemek de adil değildi. Ayrıca dürüst olmam gerekirse Rowan’ı biraz daha tanımak fena olmazdı. Kişisel hayatıyla ilgili tek bildiğim boşandığı ve genç bir kızı olduğuydu. Onunla ilgili başka neler öğrenebileceğimi merak ediyordum.

“Tabii,” diyerek onayladım. “Seninle beklerim.”

“Bir blok ötede Starbucks var,” dedi Rowan ayağa kalkarken. Üstünü silkeledi.

“Her yerin bir blok ötesinde bir Starbucks var,” diye takıldım.

Rowan güldü. Eşlik etmemi istemesi beklenmedik bir şeydi ve ben de bu durumdan sonuna kadar yararlanmaya niyetliydim. Ancak Parkview’a gelme nedenim annemi kontrol etmektir. Buradan gidip sonra geri dönmek mantıksız gelmişti, bu yüzden başka bir öneride bulundum.

“Tesiste kahve içebileceğimiz bir yer olabilir,” dedim. Annemi ilk ziyaretimde çalışanların böyle bir yerden bahsettiklerini duymuştum.

“Var.”

Rehabilitasyon merkezine girdik. Ön bankodaki hemşire Rowan’ı tanıyor gibiydi ve onun bu kadar çabuk geri dönmesine şaşırmışa benziyordu.

“Arabamın lastiği patladı,” diye açıkladı Rowan. “Yol yardımı geldiğinde biri haber verebilir mi?” Geniş koridorda bana eşlik ederken elini belime koydu. Uzaklaşırken kadının bize baktığını, ardından da solundaki hemşireye doğru eğilip bir şeyler fısıldadığını fark ettim.

Hastaların aile üyeleriyle buluştuğu odayı bulduk. Birkaç masa ve minderli sandalye vardı. Duvar dibindeki masada normal kahve, kafeinsiz kahve ve sıcak su bulunan üç büyük termos ve koca bir kâse taze meyve vardı.

Rowan demliğe doğru yürüdü, bana bir bardak ve bardak tutacağı uzatıp ilk benim almama müsaade etti. Kahvemi alıp bir masaya geçtim. Rowan hemen bana katıldı. Başta ikimiz de konuşmadık. Sohbet olmaması garipti. Sanki ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyorduk. Onun kapalı bir insan olduğunu ve hastane dışı bir şey hakkında konuşmak istemediğini biliyordum. Hastanedeki dedikodu kazanında hep bilgi olurdu ama ben ondan uzak dururdum.

“Kızından bahsettin,” dedim onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi umarak. Çoğu insan çocuklarından bahsetmeyi severdi. “Yirmi yaşında mı demiştin?”

“Evet.”

“Buralarda mı yaşıyor.”

“California’da yaşıyor.” Sandalyesinde kıpırdandı, huzursuz olduğu belliydi. “Annesiyle birlikte.” Bu son bilgi kırıntısını gönülsüzce vermişti. Eski karısından bahsetmenin sıkıntı verdiğini görebiliyordum, bu yüzden onunla ilgili şeylerden kaçınmaya karar verdim.

“Benim kızımın Washington Üniversitesi’nde ilk yılı. Kampüste yaşamak istedi ve ben de kabul ettim. Şimdi tekrar düşünüyorum.”

“Neden?”

Olan bitenden bahsetmek istemediğim için tereddüt ettim, yarım yamalak omuz silkerek cevap verdim. “Kampüste yaşamak istediğini söylediğinde emin olamamıştım ama beni tek başına yaşamaya hazır olduğuna ikna etti. Hazır olduğunu düşünmüştüm ama şimdi şüphelerim var.”

“Bir şey mi oldu peki?” diye sordu nazıkçe.

“Çarşamba bir birlik partisi ve dün gece bir tane daha. Sabah ona ulaşamadım ve panikledim. Arkadaşlarıyla olduğunu, gece yarısı odasına döndüğünü söyledi. Açıkçası ona inanmıyorum. Kızımın yalan söylediğini hep anlarım.”

“Ona sordun mu?”

Sormadığımı söylemek istemedim. İstemiştim ama geçen sefer aşırı tepki verdiğim içim tam bir kaçık durumuna düşmüştüm. “Bırakmak hiç de düşündüğüm kadar kolay değilmiş. Beni anladığına eminim.”

Olumlu ya da olumsuz bir yorum yapmadı.

“Allie’nin hayatının geri kalanım etkileyebilecek bir karar vermesini istemiyorum. O genç, saf, dediğim dedik, özellikle de diğerlerine uyum sağlamak için bu kadar çabalarken akıllı kolayca çelinebilir. Endişelenmeden edemiyorum.” Şimdiden düşündüğümünden fazlasını söylemiştim.

Endişelerimi paylaşıyor gibi başını salladı.

“Ağabeyini aradım. Paul’la konuşmamın faydası oldu. Bana Allie’nin akıllı olduğunu ve başının çaresine bakabileceğini hatırlattı. Boşa endişelendiğimi düşünüyor.” Dokumadığım kahveme baktım, bir yudum içip sabah başımın içinde kara sinekler gibi uğuldayan endişelerimi düşündüm. Sineklerden nef-

ret ederdim. Eve bir sinek girdiğinde onu öldüren ya da evden atana kadar durmazdım. Endişeler de benim için öyleydi. İç huzurumu bulmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

“Çocukların yuvadan uçuşması fikri çekici geliyordu. Bunca yıl bekâr bir anne olmak beni yormuştu,” diye devam ettim. “Yeni ilgi alanları keşfetmek için özgür kalmayı dört gözle bekliyordum. Ev boşaldığında ne kadar yalnız hissedeceğimi düşünmemiştim. İlk hafta iyiydi... ama sonra annemin düşmesi. Bu yüzden başlamayı umduğum şeyleri yapacak zaman bulamadım. Evet, Paul’un eski yatak odasını sanat odası olarak düzenledim, bazı giysilerimin yerini değiştirdim. Her şey normale dönünce resim yapmaya başlamayı umuyorum.”

Tam o anda tüm konuşmayı yapanın ben olduğumu fark ettim. Sohbeti ele geçirmiş olmamak için kahvemi yudumladım.

“Kızın hangi alanda uzmanlaşmayı planlıyor?” diye sordu Rowan.

“Emin değilim. O da değil. Eninde sonunda toplum hizmetine gireceğini düşünüyorum. Onun hassas bir kalbi var ve insanlara yardım etmeyi seviyor. Gerçi ben uzak bir üçüncü dünya ülkesi yerine burada kalıp Amerika’da Sosyal Hizmetler’de çalışmasını tercih ederim.”

“O ülkelerin de yardıma ihtiyacı var.”

“Doğru.” Aynı fikirdeydim ama Allie’yi evden o kadar uzağa göndermek istemiyordum.

“Bölümüne gelince, çocuklar sıklıkla lisenin hemen ardından neyin onlar için en uygun olduğunu bilemiyor,” diye yorum yaptı. “Sen hep hemşire mi olmak istedin?”

“Evet, kendimi bildim bileli. Annem de bir hemşireydi, bu yüzen tıp seçmek bana doğal geldi. Ya sen? Hep bir doktor mu olmak istemiştin?”

Ellerinin arasındaki kahve bardağına baktı. “Bilim ve tıp hep ilgilimi çekmiştir. Ancak tıp okumaya başladıktan sonra ameliyatlara ilgimi çekmeye başladı.”

“Ortopedide uzmanlaşmaya nasıl karar verdin?” Üst vücudun güçlü olmasının bu alanda uzmanlaşmak için bir zorunluluk olduğunu biliyordum. Bunu düşünmek bakışlarımın Rowan’ın kaslı göğüs ve kollarına kaymasına neden oldu. Bu durumun iyi bir örneği.

“Rotasyonum sırasında bu alana çekildiğimi hissettim. Ortopedi bana uygundu.”

“Şey, hem kendi adıma hem de annem adına bunu seçtiğin için minnettarım.”

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Sık gülümseyen bir adam değildi, bu yüzden benim için gülümsemesine son derece memnun olmuştum.

“Peki ya oğlun?” diye sordu. “O tıpla ilgileniyor mu?”

“Hayır, mühendislik okuyor. Babam nükleer mühendisiydi ve Paul onunla çok yakındı.” Paul üçüncü sınıfa kadar hangi alanda uzmanlaşacağını söylememişti. Yarı zamanlı işini dert ediyor olsam da notları hep yüksekti.

“Güzel bir alan.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Paul dışa dönük, arkadaş canlısı bir çocuk ve sayılarla da arası iyi. Neyi seçerse iyi yapacaktır. Allie de öyle.” Çocuklarımın ikisiyle de gurur duyuyordum. Onlar harikaydı. Kyle’ın, babaları olarak ne kaçırdığını bildiğini sanmıyordum.

“Kaşlarını çatıyorsun,” dedi Rowan düşüncelerimi bölerek.

“Özür dilerim, istemeden oldu,” dedim. Düşüncelerimin bu olumsuz yola sapmasına izin verdiğim için utanmıştım. Genelde Kyle’dan bahsetmezdim. Şimdi de bunun için bir neden yoktu. Sadece patlayan lastik onu aklıma getirmişti.

“Ne düşünüyordun?” diye sordu. “Kızını mı?”

Bunu sorması doğaldı. “Eski kocamı. Özür dilerim.”

“Bunca yılın ardından ona hâlâ öfkeli misin?”

Bu adam konunun tam kalbine girmeyi nasıl becerebiliyordu. Duygularımı inkâr etmek, yüzüme neşeli bir gülümseme koymak ve konuyu değiştirmek istedim. Ancak bakışlarındaki yoğunluk en iyisinin dürüstlük olduğuna beni ikna etti. Evliliğim ve Kyle ile ilgili sorunlarımla ilgilenmesi dikkatimi çekmişti.

“Evet, bazen hâlâ sinirli olduğumu hissediyorum. Her zaman değil elbet ama ara sıra bir anı her şeyi yeniden canlandırıp su yüzüne çıkarıyor.”

“Benim yaptığım bir şey mi?”

“Hayır, alakası yok. Bağışlamanın devam eden bir süreç olduğunu düşünüyorum. Acıları bir anda bırakamıyorsun. Eski kocamı bağışladığımı düşünmek istiyorum ve çoğu konuda bunu başardığıma inanıyorum. Ama bu acıların unutulduğu anlamına gelmiyor. Bağışlamak ve unutmak iki farklı konu.”

Rowan sanki kendi geçmişini araştırıyormuş gibi gözlerimin içine dikkatle baktı. “Sen bilge bir kadınsın.”

İltifatı beni şaşırtmıştı. “Çok nazıksın. Ama konu bilgelik olduğunda daha yürümem gereken uzun bir yol var.”

“Hepimizin yok mu?” diye sordu.

Kapı eşiğine düşen bir gölgeyle hem Rowan hem de ben o tarafa doğru baktık. Seçkin, yakışıklı bir adam sıcak, coşkulu bir gülümsemeyle içeri girdi.

“Rowan, burada olduğunu duydum,” dedi. Uzun boylu, geniş omuzluydu, özel dikim takım elbisesiyle kusursuz bir görüntü veriyordu.

Rowan ayağa kalktı, iki adam el sıkıştı. “Jenna, bu Rich Gardner, Parkview ve diğer birkaç tesisin CEO’su ve yöneticisi. Rich, bu Jenna Boltz. Annesi buradaki hastalardan biri.”

Rich elimi ellerinin arasma aldı ve sanki büyülenmiş gibi bana baktı. Gözleri mavinin en derin, en koyu tonuydu. Bir kadın o gözlerde boğulabilirdi.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Rich,” dedim.

“O zevk bana ait. Annen buradayken yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen beni aramaktan çekinme.”

“Teşekkür ederim.”

“Ciddiyim, Jenna.” Elimini isteksizce bırakıp ceketinin iç cebine uzandı. Bir kartvizit çıkarıp bana verdi.

“Teşekkürler,” dedim karta bakarak bir kez daha. Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Benimle ilgilenmişti. Fazlasıyla ilgilenmişti ve bu da gururumu okşamıştı. Bu kadar güçlü yaklaşan erkekler benim için sarı ışıktı ama önyargılı olmama-ya çalıştım. Rich’in ilgisine ne tepki verdiğini merak ederek Rowan’a doğru baktım. Tek söyleyebileceğim herhangi bir tepki vermediği idi.

“Bu da benim numaram. Sadece ara.” Rich kartı elimden aldı, takımının cebinden çıkardığı bir kalemle numarasını yazdı.

İşi bitince yine Rowan'a döndü. "Arabanda sorun olduğunu duydum."

"Önemsiz bir şey. Çekici her an gelir."

"Eğer bir şeye ihtiyacın varsa..." "Hayır, her şey kontrol altında," dedi Rowan sözünü keserek, ses tonu baştaki gibi dostça değildi.

"O hâlde sizi yalnız bırakayım." Rich bir kez daha benimle göz teması kurdu ve gitmeden önce annemin hangi odada kaldığını sordu, ben de söyledim.

O gittikten sonra Rowan'ın yakışıklı müdüre olan ilgimi ölçüyormuş gibi beni incelediğini fark ettim.

Elimdeki kartviziti parmaklarım arasında çevirdim. "İyi birine benziyor."

"İşinde iyidir," diye onayladı Rowan.

Kahvelerimiz bir hayli soğumuştur, sohbetimiz de. O anda onun hakkında neredeyse hiçbir şey öğrenemediğimi fark ettim, çoğunlukla ben konuşmuştum. Kırk beş dakikalık bekleme süresini benden ve benim çocuklarımla ilgili endişelerimden bahsederek geçirmiştik. Rowan sohbeti sürekli bana çevirmiş, kendi geçmişini ya da hayatı hakkında konuşmaktan kaçınmıştı. Hayal kırıklığına uğradığımı hissettim.

"Ne diyordun?" diye sordum Rowan'a sohbete kaldığımız yerden devam edebilmeyi umarak.

Belli ki o da neden bahsettiğimizi unutmuştu. "Önemli bir şey olmasa gerek."

Ilımlı kahvemden bir yudum aldım, ön bankodaki danışma görevlisinin bize doğru yaklaştığını gördüm.

"Çekici park alanına girdi, doktor."

Rowan başını kaldırdı. "Teşekkürler." Boş kahve bardağını aldı, sandalyesini itip ayağa kalktı ve karton bardağı çöp kutusuna attı. "Benimle birlikte bek-

lediğin için teŖekkrler, Jenna.”

“Ne demek, hiç sorun değil.” Ve sonra kendimi tutamayıp ekledim. “Belki bir ara yine tekrarlarız... yani kahve içeriz.”

“ok isterim.”

“Ben de.”

Kahve teklifini neden yaptığımı tam olarak bilmiyordum ama merakıma yenik dŖmŖtm. Rowan Lancaster sırları olan bir adamdı ve ben bunların ne olduğunu öğrenmeye kararlıyım.

BÖLÜM 13

*

Maureen

Logan'ın pazartesi günleri normalde yaptığı gibi kütüphaneye uğramamasına şaşırmamalıydım. En azından aldığı kitabı geri getirir diye düşünmüştüm ama geldiyse bile ben görmemiştim ki her seferinde görürdüm.

Cuma günü feci randevunun ardından hafta sonu geçip gitmişti. İki acınası gün boyunca neyin yanlış gittiğini tekrar tekrar düşündüm.

Logan'ı suçladım.

Kendimi suçladım.

Hatta daha ileri gidip sadece kafamı karıştıran moral konuşması için kızımı suçladım. Tori'nin mesajlarını mümkün olduğunca görmezden geldim ama sonunda cumartesi gecesi olanları anlattım. Jenna bana uğradı ama evde değilmiş gibi yaptım.

Pazartesi sabahı geldiğinde hiçbir şey için değilse bile cuma akşamından beri içine girdiğim karanlık delikten sürünerek de olsa çıkma fırsatı verdiğinden iş gitmek için sabırsızlanıyordum.

Ben bunalmış hâlde kendi kendimi yiyip durumuma üzüldürken Jenna pes etmeyip pazar günü bana mesaj atmış, akşam yemeği molasında buluşmak için iş çıkışı hastaneye uğramamı teklif etmişti. Doğal olarak randevumun nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordu. Daha doğrusu tamamlanmayan randevumun.

Kütüphanede işim biter bitmez sokağın aşağısındaki hazır yemek satan dükkâna gittim, ikimiz de hastanenin yemeklerini beğenmediğimiz için taze yapılmış çorba ve sandviç aldım.

Jenna akşam yemeği molasını benim programımla uyuşacak şekilde ayarlamıştı. Dükkândan çıktığımda sağanak yağmur başlamıştı. Seattle'ın tipik sonbahar havası bu yıl erken gelmişti. Sağanak yağmur ve kasvetli gri gökyüzü ruh hâlime uyuyordu. Tam da iyi bir kitap alıp şöminenin karşısındaki en sevdiğim koltuğa kıvrılmayı sevdiğim türden bir akşamdı.

Kitap okumak stresle baş etme yöntemimdi. Kendimi bir romana kaptırabilirsem o zaman aklımı ve kalbimi kurcalayan şeyi unutabiliyor ya da en azından unutmuş gibi yapabiliyordum. Peter ile boşanmaya karar verdiğimizde Jane Austen'in yayımlanan tüm kitaplarını rekor sürede tekrar okumuştum. Neredeyse evliliğimizin en başından beri birbirimiz için uygun olmadığımızı biliyordum. Tori'nin hatırına ikimiz de sefil hâle gelene kadar büyük çaba sarf etmiştik. Birlikte mutlu olamayacağımızı itiraf etme cesareti bulan Peter'dı. Kabul etmek ne kadar acı verici olsa da aynı fikirdeydim.

Yenilgiyi kabul etmek benim için asla kolay olmamıştı. Ben sonuna kadar dayanabilecek türden insanlardandım. Eğer Peter bitirmek için inisiyatifi ele

almasaydı evliliğimiz çirkinleşebilirdi. Neyse ki hâlâ arkadaş kalabilecek bir durumdayken ayrılmıştık.

Pazar günü de bir romanın içinde kaybolmayı denemiştim ancak işe yaramamıştı. Aklım sayfada kalmayı reddediyor, düşüncelerim sürekli Logan'a kayıyordu. O tek buluşmanın ardından bir ilişkideki beklentilerimizin aynı olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştım. Hiç kuşkusuz farklıydık, hem de iki insanın olabileceği kadar farklıydık.

Ondan ne kadar çok hoşlandığımı anladığımda hayal kırıklığına uğradım. Fikirlerini paylaşmaktan korkmuyordu ve olaylara beni düşündürtecek biçimde bakmasına hayran kalmıştım. Kahkahasının sesi de çok güzeldi. Hiç zorlamadan içten gülüyordu. Gürültülü ya da rahatsız edici değildi. Onu gülerken duymak her seferinde beni de gülümsetiyor ya da onunla birlikte kahkaha atmama neden oluyordu.

Şarküterinin özel çorbası *minestrone*'ydi ve bu kulağa mükemmel geliyordu, ikimize de birer kâse çorbanın yanı sıra beyaz köy ekmeğinden yapılmış hindili sandviç aldım. Günlük yapılan ekmeğe favorimdi. Çoğunlukla beyaz ekmekten uzak duruyordum ama bu kez yapmayacaktım. Ekmek yemek iyi hissettiriyordu.

Hastanenin kafeteryasına Jenna'dan beş dakika önce vardım, o geldiğinde yemekleri hazırlamıştım. Jenna hemen karşımdaki sandalyeye oturdu ve yemek için ne getirdiğime bile bakamdan konuya girdi. "Evet?" dedi neden bahsettiğini anlayacağımı varsayarak, elbette anlamıştım.

"Evet," diye tekrarladım sandviçime uzanırken. Sandviçimi iki elimle tutup omuz silktim. "Logan'la yürümeyecek."

“Kırmızı ışık mı?”

İlk düşüncem kabul etmekte ama içimde küçük bir parça umudunu koruyordu ki bu hiç bana göre bir şey değildi. Oysa böyle olmayacağına dair tüm kanıtlar önümdeydi. Yine de onu düşünmekten, o seksi yürüyüşüyle kütüphaneye girdiğini görmeyi isteyip beklemekten vazgeçemiyordum.

“Sarı,” diye mırıldandım sandviçimden bir ısırık aldıktan sonra.

“Cuma günü iyi gitmedi o zaman.”

“Hem de hiç.”

Jenna kaşlarını kaldırdı. “O hâlde nasıl sarı oluyor?”

Duygularımı en iyi nasıl açıklayacağımı bilemeden bir kez daha omuz silktim. Elimden geldiğince akşam olanları özetledim. Dikkatle dinledi, bitirdiğimde bana bakıyordu.

“Ne?” diye sordum o bakışın ne anlama geldiğini iyi bilerek.

“Logan işleri düzeltmeye çalışmış, olan bu,” dedi bana. “Neden ona ikinci şansı vermedin?”

“Üzgündüm.” Belli ki Jenna asla kendisine gülen bir spor barı dolusu inşaat işçisiyle karşılaşmamıştı. Gururum yara almıştı. Utancım ve hislerimle hareket etmiştim ki bu benim için cehennem gibi bir kombinasyondur.

“Özür dilemeye çalıştı, değil mi?”

“Evet ve... pekâlâ anlaşılan o da beni bir daha görmek istemiyor.”

“Öyle mi?” Sorusu şüphe doluydu.

Madem kanıt istiyordu, ben de ona verecektim. “Logan haftalardır her pazartesi kütüphaneye geliyor.

Bugün gelmedi.” Kelimeleri yüksek sesle söylemek kalbimi sızlatmıştı. Hafta sonu boyunca bu romantizmi daha en başından kesmekle ilgili kendi kendime söylediğim her şeye rağmen onu görmeyi çok istiyordum. Tüm öğleden sonra kalbimi, yeni yürüyen bir bebeğin en sevdiği battaniyesini taşıdığı gibi yerde sürüklüyor gibi hissetmişim.

“Logan geri gelecek,” dedi Jenna kendinden emin bir biçimde.

“Nereden biliyorsun?” Onun en iyi arkadaşım olduğu ve dostların birbirlerinin moralini düzelttiği doğrudur ama Jenna’nın şu an yaptığı bir tahminden ibaretti.

“Pekâlâ, Logan ile tanışmadım,” dedi, “ama senin onun hakkında anlattıklarına bakarak senin sakinleşmen için zaman verdiğini düşünüyorum. Bana inan, geri gelecek.”

“Sanmam.” Bu tahmine dayanarak umutlanmamalıydım ama umutlanmışım. Jenna’nın haklı olmasını çok istiyordum.

“Zaman gösterecek,” dedi Jenna çorbasını kaşıklarken.

Sohbeti değiştirme isteğiyle sordum. “Senin hafta sonun nasıl geçti?”

Gözleri parladı. Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bendeydi.

“Cumartesi gününün büyük kısmını annemle geçirdim.”

“Ve?” Dahası olmalıydı.

“Ve Parkview’da Rowan Lancaster’la karşılaştım.”

“İlginç?” Detayları anlatması için bunu bir soru gibi telaffuz etmişim.

“Çekiciyi beklerken Rowan’la bir kahve içtik.”

“Çekici mi?”

“Hikâyenin bu kısmını sonra anlatırım. Dikkatimi dağıtma.”

“Tamam,” dedim gözlerimi devirmemeye çalışarak.

“Rowan ve ben bir saate yakın durmadan konuştuk. Benim hakkımda bir sürü soru sordu. *Benim,*” diye tekrarladı. “Bir erkek en son ne zaman beni gerçekten dinledi ya da benimle ilgili sorular sordu hatırlamıyorum. Paul ve Allie’yi de sordu ve ilgisi samimiydi. Sanki hiç yoklarmış gibi çocuklarım hakkında tek kelime etmeyen kaç erkekle çıktım söyleyemem,” diye devam etti. “Daha önce görüştüğüm hiçbir adam benimle yaşasınlar ya da yaşamasınlar çocuklarımın hayatımda önemli bir parçası olduğunu anlamamıştı.”

Neden bahsettiğini biliyordum, bunu daha önce de konuşmuştuk. Flört konusunda ikimizin de en çok şikâyet ettiği şey erkeklerin bizim hayatlarımıza ya da ailelerimize ilgi göstermeden sadece kendilerinden bahsetmeleriydi. Rowan’ın onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemesi Jenna’nın ona bakışında büyük bir fark yaratmıştı.

“Kendinden çok az bahsetti ve bu da onu daha iyi tanımak istememe neden oldu.”

“Gözlerin parlıyor,” dedim gülerek. “Sanırım bunun sebebi Rowan.”

“Sorun şu... o bir cerrah.”

“Sarı ışık.” Jenna tıp alanında çalışanlardan özellikle doktorlardan uzak durmayı tercih ediyordu.

“Ve bu hastanede çalışıyor.”

“Yine sarı ışık.” Farklı departmanlarda çalıştıklarını söyleyebilirdim ama Jenna’nın ne düşündüğümle ilgilendiğini sanmıyordum.

“Biraz gizemli,” diye ekledi. “Kendinden pek fazla bahsetmiyor.”

“Bir sarı ışık daha.”

“Ama ondan hoşlandım. Rowan anneme karşı harikaydı. İlgili, hoşgörülü, sabırlı. Ve nazik.”

“Yeşil ışık.”

“Gittikçe yeşil ışık oluyor.”

“Sana yine çıkma teklif etti mi?” Onun hakkında bu kadar güçlü şeyler hissediyorsa o zaman Rowan işaretleri okuyup hamlesini yapmış olmalıydı. Yapmamış olması beni şaşırttı.

Jenna’nın ağzı kasıldı. “Hayır, etmedi. Biz konuşurken Rowan’ın bir iş arkadaşı gelip kendini tanıttı. Rich Gardner Parkview’in CEO’su ve yöneticisi. Benimle ilgilendiğinden eminim. Bana kartvizitiyle birlikte şahsi numarasını verdi.”

Bu ilgimi çekmişti.

“Yakışıklı, hoş ve gösterişli bir adamdı. Bana asıldığını hissettim ki Rowan ile kahve içtiğim düşünürse bu çılgıncaydı. Ne yazık ki imdadıma çekici ye-
tişti ve Rowan’ın gitmesi gerekti.”

“O zamandan beri onu gördün ya da onunla konuştun mu?”

“Hayır. Bana kalırsa Rowan, Rich’in pek de gizli olmayan imasını anladığımı ve onunla çıkacağımı düşünüyor.”

“Peki, çıkacak mısın?”

Jenna bir saniye bile tereddüt etmedi. “Hayır. Onun gibi adamlarla yeterince çıktım.”

Yani Dr. Rowan Lancaster en yakın arkadaşımın görüş alanındaydı. Onun gözlerinin en son Kyle ile çıkmaya başladığında böyle parladığı görmüştüm.

“Ama tahmin ettiğim gibi Rich aradı.”

“Ona numaranı sen mi verdin?”

“Hayır. Annemin evrakından bulmuş, aynı gün akşamüstü aradı. Beni bir iş yemeğine çağırdı.”

“Ve?”

“Kabul etmedim ve bu onu şoke etmiş gibiydi. Çok fazla kadının onu geri çevirdiğini sanmıyorum. Çoğu kişinin standardına göre o tam bir talih kuşu. Benim için öyle değil.”

“Bu, onun daha çok zorlamasına neden olacak biliyorsun.”

“Muhtemelen ama cevabım aynı kalacak.”

İçten içe Jenna’yı alkışladım. Bir erkekte ne istediğini biliyordu ve taviz verme niyeti yoktu.

“O hâlde Rowan’ı bekliyorsun?”

“Evet,” diyerek itiraf etti. “Hiç değilse onun hakkında bir şeyler öğrenebilmek için.” Aynı bakış geri dönmüştü. Jenna kalbini çabuk kaptıran biri değildi ve bu gizemli Rowan Lancaster’da diğerlerinde görmediği bir şeyi görmesi beni sevindirmişti.

“Senin adına sevindim.” En azından birimiz keyifli bir hafta sonu geçirmiştik.

“İşlerin Logan’la istediğin gibi gitmediğini biliyorum ve üzgünüm. Hayal kırıklığına uğradığını tahmin ediyorum.”

“Çabuk atlarım,” dedim çok dert etmiyormuş gibi davranarak. “Önemli bir şey değil. Senin durumun komik ama biliyor musun?”

Jenna sandviçine uzandı. “Ne komik?” diye sordu bana bakarak.

“Hayat. Allie doğduğundan beri ilk kez yalnızsın. Çocuklarını büyüttüğün yıllar boyunca düzinelerce

adamla tanıştın ama biri bile gözüne giremedi. Benim yıllarca çıktığımdan daha çok kişiyle çıktın. Yine de sonunda ilgini çeken biriyle tanıştın ve o da bu hastanede çalışıyor. İroniye bak.”

“Biliyorum. Tuhaf değil mi? Rowan bana karşı bir şey hissediyor mu bilmiyorum, bu yüzden fazla umutlanmayacağım.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordum gülerek. “Hadi ama Jenna. Dr. Lancaster seninle vakit geçirmek için belli ki yolunu değiştirmiş. Her hastasıyla annene yaptığı gibi vakit ayırıp ilgilendiğini sanıyorsun? *Elbette* seninle ilgileniyor. Bana kalırsa senin de aynı şekilde hissettiğine dair bir işaret arıyor. Senin için ona ben söyleyeyim mi?”

“Maureen Zelinski! Sakın cüret etme. Burası lise değil.”

Gülmemi bastırmak için elimden geleni yaptım. Yeryüzünde ilişkiyle ilgili Jenna’ya tavsiye verecek son kişi ben olmalıydım. Erkekler konusunda son derece deneyimsizdim. Ne yaptığımı bilmiyordum, Logan ile olanlar bunun iyi bir örneği idi.

Salı günü kendimi daha iyi hissediyordum. Kafam daha az bulanıktı, eski hâlime ve rutinime dönmeye daha hevesliydim. Logan’m yine görünmemiş olması rahatlama ve hayal kırıklığı arasında tuhaf bir bölünme hissettirmişti. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse gelmesini beklemiyor ve kendimi bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söyleyerek teselli ediyordum. Salı gecesi cuma geceki fiyaskonun ardından daha iyi uyudum.

Çarşamba günü kızım la haftalık öğle yemeği günümüzdü. Tori’yi sabah erkenden arayıp rutini bozarak başka bir restoranda yemeyi önerdim.

“Ama ben Maddy’s Kafe’de yemeyi seviyorum,” diye itiraz etti.

“Hep aynı şeyi yapıyoruz,” dedim ısrarla beyaz yalanımdan dolayı suçluluk hissederek. İşin doğrusu so-kağın karşısındaki şantiye alanında Logan’ı görmekten korkuyor onunda beni görmesini istemiyordum.

“Anne, lütfen. Orası ikimize de uyuyor. Oraya gitmeyeceksek nerede yemek istiyorsun?”

O kadar ilerisini düşünmemiştim. Aklımda başka bir yer yoktu. “Seçimi sana bırakacaktım.”

“İyi, ben Maddy’s’i seçiyorum. Ayrıca anne beni kandıramazsın. Neden her zamanki yerimizde buluşmak istemediğini biliyorum.”

Boşuna çabalıyordum. Tori’nin uydurma mazeretimi anlayacağını tahmin etmeliydim. “İyi, tamam, sen kazandın.”

İstediğim bu değildi ama her savaşı kazanamazdım, özellikle de kızımınla akıl yarıştırmaya kalktığımda.

Ben geldiğimde Tori her zamanki gibi oturmuştu. Tahmin edileceği gibi tam da inşaatın karşısındaki pencere kenarında bir masa seçmişti.

Beni anlayışlı bir ifadeyle karşıladı. “Cuma günü istediğin gibi geçmediği için üzgünüm.”

Tori ile detayları tekrar konuşmak rahatsız ediciydi, özellikle de şimdi yolun karşısına bakmamak için tüm gücümü kullanmaya çalışırken.

Ona bakıp iç çektim. “Bundan bahsetmesek olur mu?”

“Tamam ama bil diye söylüyorum, Logan’ı görmeyi umuyorum.”

“Tori, lütfen.”

“Farklı bir yerde buluşmayı önermen onu bir daha görmek istemediğin konusunda ciddi olmadığını gös-

teriyor. Gerçekten de bir daha onu görmek istemediğini söyleyebilir misin?”

“O ve ben diye bir şey yok. Şimdi bu konuyu kapat, Tori. Ciddiyim.”

“Ben de. Bir akşam tatsız geçti diye kendini kapama. Üzgün olduğunu söylemiş.”

Jenna da aynı şeyi söylemişti ama görünüşe göre Logan sözümü ciddiye almıştı ve bana ulaşmaya çalışmaması da yapılacak en iyi şeyin onu arkada bırakıp yoluma devam etmek olduğunu söylüyordu.

“Sanırım bu kez ıspanak salatası yiyeceğim,” dedim dikkatle menüye bakarak.

“Anne,” dedi Tori inleyerek. “Bu kadar inatçı olduğuna inanamıyorum.”

“Yoksa onun yerine sebzeli sandviç mi denemeliyim? Daha önce hiç yemedim. Sen yedin mi?”

“Senin denemen gereken, anne,” dedi Tori masanın karşısından bana bakarak, “Logan’a bir şans daha vermek.”

Ona bakıp iç çektim. “Beni görmek istemiyor.”

“Bundan nasıl emin olabilirsin?”

Uzun bir açıklama yapmak istemiyordum. “Biliyorum, güven bana.”

“Nereden biliyorsun?” dedi ısrarla.

“Çünkü... bu hafta kütüphaneye uğramadı.”

Sokağım karşısına bakmak istemedim. Gerçekten istemedim ama sanki görünmez bir bağ vardı. Logan kesinlikle oradaydı ve ekibiyle öğle yemeğini yiyordu. Tam pencereden dışarı baktığım anda o da sokağın karşısından baktı ve göz göze geldik. Birkaç huzursuz saniye boyunca birbirimize baktık. Göz teması garsonun sipariş almak için masaya gelmesiyle bozuldu.

**Dikkatimi menüye çevirirken derin bir kederin kalbi-
me dolduğunu hissettim.**

İşlerin ikimiz için farklı olmasını çok isterdim.

BÖLÜM 14

*

Jenna

En sevdiğim indirim mağazasından aldıklarımla elim kolum paket dolu olduğundan kapıyı omzumla açıp eve sendeleyerek girdim. Bu hâlim aklıma babamın ağır yük tembel işidir sözünü getirdi. Arabadan iki tur yapmalıydım ama çok heyecanlanmıştım. Çok uzun zaman sonra ilk kez küçük bir harcama çılgınlığına girmiş, kendime yeni bir tabak takımı almıştım. Çok güzel, pahalı, parlak çiçek desenli yemek, salata, tatlı tabakları, kâse ve fincandan oluşan dört kişilik bir takım. Çoğunlukla tek başıma yediğim yemeklerimi şenlendirmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Son yirmi yıldır kullandığım eski takımım sadeydi. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim. Ama sonra Allie taşındı ve bir değişiklik yapmak istedim.

Çocukların olmadığı bir ev beklediğimden farklıydı. Allie üniversiteye gitmek için evden ayrıldığında Maureen ile kutlama yapmıştım. Bütün evin bana kalması iyi hissettirmişti ama böylesi bir sessizlik bek-

lememiştim. Sevdığım evim bir yankı odası hâlini almıştı. Hatta sırf gürültü olsun diye televizyonun sesini açmaya başlamıştım.

Evden çıktığımda niyetim yeni tabaklar almaktı. Tabakları bulduktan sonra kalın ve gösterişli havluların indirimde olduğunu gördüm. Ne kadar yumuşak olduklarını hissettiğim an onları da aldım. İki set aldım. Biri parlak kırmızı, diğeri lacivertti. Birden hayatımı renklendirme ihtiyacı duydum. şu an kullandığım havlularım yıpranmıştı. Güzel havluların yumuşaklığını hissedene kadar onların durumunu hiç düşünmemiştim.

Bütçeyi dengede tutmak ve çocukların üniversite masraflarına yardımcı olmak için çok uğraşmıştım. Babam torunları için kenara para ayırmıştı, aksi hâlde Paul ve Allie'yi üniversiteye gönderemezdim.

Aldıklarımı hızlıca açtım, tabakları yıkayıp dolaba kaldırdım. Havluları makineye atarken kapının aniden açıldığını duydum.

“Anne!” Allie bana sesleniyordu. “Neredesin?”

“Mutfaktayım. Allie, ne oldu? Gün ortasında burada ne arıyorsun?”

“Ah anne. Çok utanıyorum,” deyip hıçkırıklar içinde kollarıma atıldı.

“Tatlım, ne oldu?” diye sorarken paniğē kapılmıştım.

Sorumu hıçkırıklar, burun çekmeler ve en sonunda Allie'nin nefes almaya çalışırken çıkardığı hırıltılar takip etti. Berbat görünüyordu, sanki duş almış ama saçlarını kendi kendine kurusun diye bırakmıştı ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Allie'yi tanıyan herkes onun saçlarına ne kadar düşkün olduğunu ve bunun için ne çok ürün kullandığını bilirdi. Bir kilise grubuy-

la Oregon, Portland'da evsizlere yardım etmeye gittiği yazı hatırladım. İki günlük bir yolculuk için iki bavul hazırlamıştı. Bir tanesinde sadece saç ürünleri vardı. Onunla başkalarının ihtiyaçlarına karşı duyarsızlığı üzerine uzun bir konuşma yapmıştık.

Konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

“Benimle konuşmazsan sana yardım edemem,” dedim nazikçe.

“Ben... ben... deniyorum.” Allie birkaç kez nefes alıp gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı. “O yurttta... artık yaşayabilir miyim bilmiyorum. Eve dönmek istiyorum.”

Her ne oluyorsa ciddi bir şey olduğunu söyleyebilirdim. “Derin ve yavaş bir nefes al,” dedim ona sarılmaya devam ederken. Böyle bir tepki vermesine neyin yol açtığını hayal edemiyordum. Wyatt ile ilgili olduğunu sanıyordum. Birlik partisine gittiği gecedan beri sürekli ondan bahsediyordu. Allie'ye göre o çok akıllı, yakışıklı, her konuda mükemmeldi ama kızımın sevgili geçmiş bir göstergeyse bu ilişkinin çabuk biteceğini düşünüyordum. Allie'nin histeri krizi de bir göstergeyse bu beklediğimden de çabuk olmuştu.

Kızım omzumda ağlarken nazikçe sırtını sıvazladım. “Bunun Wyatt'la bir ilgisi var mı?”

“Hayır,” diye bağırdı. “Onunla... hiç... alakası yok. Şükürler olsun ki orada değildi ve nasıl küçük düştüğümü görmedi.” Duygularını yavaşça kontrol altına alıyordu.

“Tamam, tamam,” dedim onu elimden geldiğince sakinleştirmeye çalışarak. “En başından başlayıp bana her şeyi anlat.”

Ben onu mutfaktan oturma odasına götürüp otururken burun çekmelerini gürültülü bir hıçkırık izledi. “Kimse... bana söylemedi.”

“Neyi söylemedi?” diye sordum sakın bir sesle.

“Tatbikat... bildirimini.”

Bu hiç mantıklı değildi. *Tatbikatın* sınav yerine kullanılan yeni bir kelime olup olmadığını merak ettim. Üniversiteden mezun olalı yıllar olmuştu. Terimle değişebiliyordu. “Tatbikat mı? Bir tür sınavdan mı bahsediyorsun?”

“Hayır,” diye bağırdı sanki kasten anlamazdan geliyormuşum gibi. “*Yangın* tatbikatı!”

Bu konuşma her geçen dakika daha anlaşılmaz bir hâl alıyordu. Kızım kimse ona yangın tatbikatından bahsetmediği için mi eve geri taşınacağını söylüyordu.

“Eminim bir bildiri konulmuştur,” dedim daha mantıklı davranmasına yardım edeceğini umarak.

“Vardı... ilan tahtasında... ama ben... görmedim... ve sonra... bize... hatırlatıldığında... orada... yoktum.” Her kelimeyi hıçkırıklar arasında söylüyordu.

Yakında bir mendil kutusu vardı, içinden bir tane çektim. Allie mendili alıp burnunu sildi. Kızım hep bir drama kraliçesi olmuştu. Onlu yaşları onun için kolay geçmemişti. Görünüşe bakılırsa yurt odasında yaşamak ve evden ilk kez uzaklaşmak sorunları daha da büyütüyor, onları olduğundan büyük gösteriyordu.

“Pekâlâ, demek yangın tatbikatını kaçırdın. Wyatt’la mı birlikteydin?”

“Hayır... ve tatbikatı kaçırmadım.”

Kafam iyice karışmıştı. Bunun kısa bir sohbet olmayacağı belliydi. “Madem tatbikatı kaçırmadın, o hâlde neden bu kadar üzgünsün?”

“Çünkü ben... ben... duştaydım.”

Ah hayır, şimdi bunun nereye varacağını tahmin edebiliyordum.

“Bir bacağıma tıraş etmişim.” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve devam etti. “Ve saçımda... krem vardı.”

“Ah Allie.” Bir an gözlerimi yumup ellerimle ağzımı kapadım.

“Daha da kötüleşiyor, anne.”

“Ah tatlım.” Bu yeterince kötüydü.

“Benim... binadan hemen çıkmam gerekiyordu, aksi hâlde iki yüz dolar ceza ödemem gerekecekti... ve... ve bornozum yanımda değildi.”

Bornozu, Allie üniversiteye gitmeden önce annem hediye etmişti. Annem, torununun duş ve odası arasında gidip gelirken düzgünce örtündüğünden emin olmak istemişti.

“Kurutucudaydı.”

Aman Tanrım. “Sen ne yaptın?”

Allie o anı zihninden silmeye çalışır gibi gözlerini kapadı. “Ben... mecburen havlumu kullandım. Üstüme sardım ve dışarı koştum. Anne utanç vericiydi.”

Hayal dahi edemiyordum. “Tatlım, utandığını biliyorum.”

“Korkunçtu. Herkes bana bakıp birbirine gösterdi.”

“Çok üzgünüm.”

“Bundan sonra insanların yüzüne nasıl bakarım? Eve geri dönmek istiyorum.” Allie burnunu çekerken yalvaran gözlerle bana baktı.

“Hadi, bunu konuşalım,” dedim ayağa kalkıp ocağa çaydanlığı koyarken. Çay, çocuklarımla önemli ko-

nuşmalarımda da arzu ettiğim bir şeydi. Allie'yi aşırı tepki verdiğine ikna edebilmeyi umuyordum çünkü okul fonlarından odasının ve yemeğinin ücretini çekmiştim ve bu hiç de azımsanacak bir miktar değildi.

“Bunu aynı fikirde olmadığında söylersin.”

“Öyle mi?” diye sordum dolaptan yeni fincanları ve fincan tabaklarını çıkarırken. Bir an durup her geçen dakika daha çok beğendiğim desenlerine hayranlıkla baktım.

Kaynayan suyu bir zamanlar büyükanneme ait olan demliğin içindeki çay poşetlerinin üstüne dök-tüm. Bunu özel günlerde kullanıyordum. Ben tepsiyi çıkarıp fincanları ve kremayla şekeri koyarken çay demlendi. Ardından fincanları doldurup oturma oda-sına götürdüm.

Allie önce tepsiye sonra bana baktı. “Bu yeni fincanları ne zaman aldın?”

“Bugün?”

“Neden? Eskilerin bir şeyi yoktu.”

Yeni tabaklarıma odaklanmış olmasını komik buldum. “Değişiklik havasındaydım, güzel değiller mi?”

“Bilmem.”

“Beğenmedin mi?”

“Fena değiller... sadece şaşırdım. Kendimi bildim bileli aynı takımı kullanıyorduk.”

Onun zaten aşırı duygusal olduğunu bildiğimden yorumunu görmezden gelip fincanı ona uzattım.

“Anne, sen bir şey demeden önce söyleyeyim, geri dönemem. Yapamam. Herkes benimle dalga geçecek.”

“Yarına yangın tatbikatı eski haber olacak. Hayat böyledir, Allie. Hatalar yaparız, utanç verici şeyler olur, onlardan ders çıkarıp devam ederiz.”

“Bunu söylemek senin için kolay,” diye itiraz etti. “Ayrıca bundan ne dersi çıkarmalıyım? Bir daha düş almamam gerektiği mi?”

“Hayır ama ilan panosunu daha sık kontrol etmeyi alışkanlık hâline getirebilirsin.”

Kaşlarını çattı. “Eve geri dönmemi istemiyorsun, değil mi?”

“Yurt ve yemek ücretini tüm sömestir için ödediğimi biliyorsun. Bu büyükbabanın senin için kenara biriktirdiği paraydı ve bu noktada iade alamayacağıma göre onu israf etmek yanlış olur. Başına gelenler için üzgünüm, Allie. Ama bir seçeneğin var: ya bunun seni yıkmasına izin verirsin ya da seni güçlendirmesine.”

Allie gözlerini devirdi. “Anne, bu çok klişe.”

Saklamaya çalıştığı gülümsemenin izlerini görebiliyordum. Fincanımı bırakıp ona sıkıca sarıldım.

“Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

Başını sallayıp çayını yudumladı. “Başka bir şey aldın mı?” diye sordu.

“Yeni havlular.”

Bu onu tabaklar kadar rahatsız etmemiş gibiydi.

“Benim de yeni havlulara ihtiyacım var. Bana da aldın mı?”

“Hayır, onlar benim banyom için,” dedim.

“Ya,” dedi Allie şaşkınlıkla.

Bekâr bir anne olarak çocuklarımla ihtiyaçlarını karşılama mücadelesi sona ermişti. Elbette, tamamıyla değil. Allie son tasarım kot pantolonlar giyerken ben hâlâ Walmart’tan aldığım iç çamaşırlarını giyiyordum. Artık az da olsa kendimi şımartma zamanı gelmişti. Yeni tabaklar ve havlular çok da pahalıya

mal olmamıştı. Bunları söylemek üzereyken telefon çaldı.

Ekranda hastane numarasını görünce açıp açmama konusunda tereddüt ettim, fazla mesai istemiyordum.

“Telefonu açmayacak mısın?” diye sordu Allie.

“Açacağım tabii.” Telefona uzandım, hattın diğer ucundakinin Rowan olduğunu anladığımda kalp atışlarım hemen hızlandı.

“Benim... Rowan. Düşünüyordum da... daha önce ilgilenmediğini söylediğini biliyorum ama fikrini değiştirmiş olma ihtimaline karşı sonbahar renklerini görmek için benimle bir araba gezisine çıkmak ister misin merak ettim.” Kelimeleri onu geri çevirmemi bekliyormuş gibi katı ve duygusuzdu.

Rowan kalbini korumak istiyordu, diğer yandan benim kalbimde havai fişekler patlıyordu. Cevabımı verirken hevesli görünmemek için çabaladım. İstedğim, olmasını umduğum buydu.

“İstemezsen anlarım.”

“Aslında kulağa harika geliyor. Ne zaman?”

Ses tonu anında rahatlayarak gevşedi. “Programa baktım ve yarın izinli olduğunu gördüm.”

“Evet.” Üç gün mesai üç gün izin.

“Ben izinliyim. Seni on gibi alayım mı?”

“Olur. Gayet uygun. Öğlen yemek için bir şeyler hazırlayayım mı?”

Sanki o kadar ileriye düşünmemiş gibi kısa bir an duraksadı. “Hayır, yiyecek bir yer buluruz. Hiç uğraşma.”

“Tamam.”

Söyleyecek başka bir şey kalmamış gibiydi, bu yüzden vedalaşıp kapadık.

“Kimdi o?” diye sordu Allie.

“Rowan Lancaster. Dr. Lancaster büyükannenini kalça ameliyatını yapan cerrah.”

“Bir *cerrahla* mı çıkıyorsun?”

Sanki orman yangınıyla mücadele etmek için bir helikopterden atlayacağımı söylemişim.

“Ne zamandır sürüyor?”

“Süren bir şey yok,” dedim. “İlk kez çıkma teklif etti.”

“Paul biliyor mu?”

“Bilmesi gereken bir şey yok. Dr. Lancaster büyükannenine karşı mükemmeldi. Onu biraz tanıdım ve saygı duydum. Bundan koca bir anlam çıkarma.”

Allie kaşlarım iyice çatı. “Artık seni tanımakta zorlanıyorum.”

“Saçmalama,” dedim söylediklerini savuşturarak.

“Doktorlardan hep uzak dururdun.”

Buna karşı çıkamazdım. “İşler değişir.”

“Galiba,” dedi alaycı bir tonla.

“Eve nasıl geldin?” Bunu konuyu değiştirmek için sormuştum. Normalde otobüsle gelirdi ama içinde bulunduğu ruh hâliyle pek mümkün görünmüyordu.

“Wyatt getirdi.”

Ben de öyle düşünmüştüm ama ben sorana kadar söylememişti. “O hâlde derslerine dönme vakti. Hadi, seni götürüyüm.”

“Anne,” diye bağırdı.

Yuvarlak gözlerinde sanki ondan imkânsızı istemişim gibi beliren paniği görebiliyordum.

“Herkesin yüzüne nasıl bakacağım? Yurttaki herkesin maskarası oldum.”

“Dediğim gibi bu olay yakında eskiyecek. Hepimiz öyle ya da böyle utanç verici anlar yaşarız. Olanları düşünüp kahkaha atacağın günler çok uzak değil.”

“Buna asla gülmeyeceğim. Asla.”

“Ah Allie.” Onun için üzülüyordum. “Başını dik tut evlat, atlatacaksın.”

“Geri dönemem. Henüz olmaz,” diye yalvardı.

“*Benim* yapamayacağım şey,” diye yanıt verdim, “kızımın yurt odasına dönemeyecek kadar utandığı için eve dönmesine izin vermek.”

“Beni geri götürmeden önce öğle yemeği yiyebilir miyiz?” Nihayet ikna oluyordu.

“Elbette. Ne istersin?”

“Çin yemeği.”

“China West mi?” Bu en sevdiğimiz restorandı. Bademli tavuk paylaşacağımız ve kalanı yanımıza alacağımız kadar büyüktü.

“Çin mantısı da söyleyebilir miyim?”

“Eğer paylaşacaksak.”

Allie saçlarını kurutup şekillendirdikten ve makyajını yaptıktan sonra en sevdiğimiz Çin restoranına doğru yola çıktık. Oturup siparişlerimizi vermiştik ki birden sorular yine başladı.

“Bu cerrahtan hoşlanıyorsun değil mi?”

Detaylı bir cevap vermek yerine başımı sallamakla yetindim.

“O aradığından kıpkırmızı oldun. Hiç sana göre değil.”

Küçük çay fincanını dudaklarıma götürüp bir yudum aldım ve hislerimi düşündüm. “Bana çıkma teklif etmesini umuyordum ve bu kadar uzun sürdüğü için hayal kırıklığına uğramıştım.”

“Sence sonunda cesaretini nasıl topladı?”

“Bilmem.” Ancak bir tahminde bulunmam gerekirse arama sebebinin Rowan’ın Parkview CEO’sunun çıkma teklifini geri çevirdiğimi öğrenmesi olduğunu söyledim.

BÖLÜM 15

*

Jenna

Öğle yemeğinin ardından Allie'yi yurda bıraktım. Günün kalanında derslere girme niyeti olmadığından şüpheleniyordum, bunun için onu suçlayamazdım. Zaten dışarıda olduğumdan gidip anneme uğrayıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmeye karar verdim.

Parkview'ın otoparkına girdiğimde müdüre ayrılan yerin dolu olduğunu gördüm. Bu Rich Gardner'ın te-siste olduğu anlamına geliyordu. İlk davetini reddet-tikten sonra ikinci kez benimle iletişime geçmişti. Bir kez daha uygun bir mazeretim vardı, çalışıyordum. Bu kez sesimin daha kararlı çıktığını ve ilgilenmediği-mi anlamış olmasını umuyordum.

Koridorda annemin odasına doğru yürürken onun kahkaha attığını duydum. Bir ziyaretçisi vardı. Rowan'ın sesini tanımam uzun sürmedi. Bu sürpriz olmuştu, hem de hoş bir sürpriz. Beni aradığından beri sürekli aklımdaydı.

“Ve sonra, aman Tanrım! Jenna’nın ne yaptığına inanamazsın. On yaşında gidip Amişlerle yaşamak istediğine karar verdi. Bavulunu hazırladı, gitmek için hazırды ama babası Amişlerin walkman dinlemesine izin vermeyeceklerini söyledi. Ancak o zaman fikrini değiştirdi.”

Rowan kahkaha attı.

Gözlerimi devirdim. Annemin benimle ilgili hikâyeler anlattığını duyabiliyordum. Devam etmesine izin vermemek için odaya girdim. Rowan bacak bacak üstüne atmış rahat bir pozisyonda, annemin yatağının yanındaki televizyon koltuğunda oturuyordu. Onun gülümsediğini ve rahat hâlini görünce midemde tuhaf bir şey hissettim. Şimdiye kadar onu her gördüğümde ciddi ve içe kapanıktı. Huzurlu ve eğlenirken görmek nadir rastlanan bir zevkti.

“Anne,” dedim elimi belime koyarak. “Sen tam olarak ne yapıyorsun?”

“Ah, selam Jenna.” Kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Gülmekten gözlerinin yaşardığını görebiliyordum.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordum bir aneme bir Rowan’a bakarak.

“Annen bana çocukluğuna dair hikâyeler anlatıyordu,” dedi Rowan muzip bir bakışla.

“Eminim öyledir.”

“Annenin anlattığı doğru demek. Kardeşini en yakın arkadaşının doğum gününe gidecekken lisenin maskeli balosuna gideceğiz diye kandırmışsın.”

Gülmemi bastırmak çok zordu. “Tommy o gelinlik ve duvakla oldukça şirin görünüyordu,” dedim.

Rowan kıkırdadı ve sanki böylesi pis bir numara yapabileceğime inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Hak etmişti.”

“Hadi ama Jenna,” dedi annem.

“Anne,” dedim savunmaya geçerek. “Tommy günlüğümü bulmuş, okula götürmüş ve birkaç çocuğun okumasına izin vermişti.” Allie bugün yaşadığı olaydan utanç duyuyorsa ona kendi başıma gelenleri anlatabilirdim. Kardeşim sinsi ve hırsızdı. O gelinliği giyerken çalınan tüm ıslıkları hak etmişti. Olanları atlatması birkaç gün sürmüştü ama bir daha günlüğüme elini sürmemişti.

“Jenna sırları açığa çıktığı için utanmıştı ama her şey mutlu sonla bitti,” diye ekledi annem.

“Mutlu sonla kastın Tommy’ye yaptığını ödetmem sanırım.”

“Hayır hayatım, yanlış hatırlamıyorsam günlüğüne Tommy’nin arkadaşı John Livingston’dan hoşlandığını yazmıştın.”

John’un genç ve hassas kalbimin gizli arzularını okumasıyla kendimi ne berbat hissettiğimi gayet net hatırlayarak inledim. “Hiç hatırlatma.”

“Ama sonrasında olanları hatırlamıyor musun?” diye sordu annem.

Hatırladığım kadarıyla duyduğum utançtan başka iyi bir şey olmamıştı.

“Jenna, sonraki eylül John seni okul dansına çağırmıştı. Bunu unutmuş olamazsın.”

Günlük olayımın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve beni davet etmesinin tek sebebinin kabul edeceğimi bilmesi olduğundan emindim. Benden önce üç kıza sormuştu ve reddedilmişti. Ancak ondan sonra bana gelmişti. En büyük hatası bana davet ettiği ilk, ikinci, hata üçüncü kız olmadığımı söylemesiydi. Öğ-

lanlar bazen çok adi olabiliyordu. Üzücü olansa o oğlanların sosyal becerilerini çok az geliştirerek yetişkin birer erkek olmalarıydı.

“Her halükârda komik bir hikâye,” dedi Rowan.

Saatine bakıp ayağa kalktı. “Hastaneye dönmem gerek.”

“Seni görmek güzeldi, Rowan,” dedi annem.

“Durumunun iyiye gitmesine sevindim Carol, yarın onda görüşürüz, Jenna,” dedi.

Gözlerime baktı, tek yapabildiğim onunla buluşmak için can attığımı belli ederek başımı sallamak oldu.

“Görüşürüz,” dedi odadan çıkarken.

Annem iki saniyeden fazla dayanamayıp yatağında oturdu. “Rowan’la mı çıkıyorsun?” Neşe, sesinin olduğundan daha gür çıkmasına neden olmuştu. “Ah, Jenna o harika bir doktor. Onu elinden kaçırma.”

“Anne lütfen. Beni sonbaharın tadını çıkarmak için arabayla dolaşmaya davet etti. Evlilik teklif etmedi.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi annem. “Ama herkesin bir yerden başlaması gerek.”

“Evet anne,” dedim memnuniyetimi gizlemeye çalışarak.

Annemin iyi olduğunu görmek iyi hissettirmişti. Erkek kardeşime durumunu sürekli haber veriyordum, ay sonuna doğru annemi görmeye gelmeyi planlıyordu.

Annem durumu elinden geldiğince iyi idare etse de evden uzak olmanın canını sıktığını biliyordum. Süreç yavaş ilerliyordu ama annem yeni kısıtlamalara uyum sağlıyordu. Rehabilitasyon merkezine transfer edildiğinden beri hem fizik tedavi hem de ergoterapi

uzmanıyla çalışıyordu. İyileşmesi bu seviyede devam ederse eve dönmesi uzun sürmeyecekti.

Az önce Rowan'dan boşalan koltuğa oturdum. Odada bir koltuk daha vardı ama ben onu seçtim.

İyice yerleştikten sonra annem, "Bay Kemik için endişeleniyorum. Onu besliyor musun?" diye sordu. "Biliyorsun seçicidir. Sadece belli bir kedi maması markasını seviyor. Torbada ne kadar kaldı bilmiyorum. Benim için kontrol edersin, değil mi?" "Tabii anne, sorun değil." O nankör kediyi dert edeceğini bilmem gerekirdi. Annemin bu aptal kedi için endişeleniyor olması beni sinir ediyordu. Karmaşık bir ameliyatın ardında burada, rehabilitasyon merkezinde yeniden yürümeyi öğrenirken en büyük korkusu arkadaşlık kurduğu o yabancı kedinin tercih ettiği kedi mamasını bulamamasıydı.

Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı ki bakışlarında endişe belirdi. "Teşekkür ederim. Onun için üzülüyorum, onu babanı kaybettikten kısa süre sonra buldum. Bay Kemik'in etrafta olması bana ilgilenecek birini verdi ve buna ihtiyacım vardı. Onun adını Teselli koymalıydım çünkü benim için büyük bir teselli kaynağı oldu."

O huysuz kedinin yas sürecinde anneme yardım ettiğini düşünmemiştim. Ona bakışım anında değişti. Madem Bay Kemik annem için bu kadar anlamlıydı o zaman isterse onu fileminyon ile bile beslerdim.

Babamdan bahsedince annemin gözleri yaşardı. Onun yokluğuna alışmak için elinden geleni yapıyor olsa da günün her saniyesi onu özliyordu.

Onu sakinleştirecek bir yol bulma isteğiyle çantamı açıp en sevdiğim losyon tüpünü çıkardım. Kollarının

ve bacaklarını kuruduğunu fark etmiştim. “Hazır buradayken kollarına ve bacaklarına krem sürmeme ne dersin?”

Annem başını sallayarak kabul etti. “Harika olur.”

Kollarıyla başlayıp hoş kokulu losyonu cildine sürdüm. Masaj yaparken bir yandan da Allie’nin başına gelenleri anlattım. Annem de hikâyeyi benim kadar komik buldu ve bundan kimseye özellikle de Allie’ye bahsetmeyeceğine söz verdi.

Annemin diğer koluna geçerken sohbete devam ettik. Kahkahalar atıp eğlenirken Rich Gardner odaya girdi.

“Jenna,” dedi. “Seni gördüğümü sevindim.”

Annemi görmezden geldiği dikkatimden kaçmamıştı.

“Merhaba,” dedim biraz soğuk bir tonla. “Annemi ziyarete geldim.”

“Sana bir şeyler ısmarlayabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır teşekkürler.” Elime biraz daha krem sık-tım, niyetim meşgul olduğumu anlamasıydı.

“Yarın akşam yemek yiyelim desem uygun musun?”

Annemin bana çevirdiği gözleri bir an parladı.

“Planlarım var.” Daha açık nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Önemi yokmuş gibi omuz silkti. “Belki başka zaman.”

“Belki,” dedim öyle demek istemediğim hâlde. Onunla çıkma niyetim yoktu. Bana tuhaf bir enerji veriyordu. Tehlikeli olduğunu ya da art niyetli olduğunu sanmıyordum. Ama onun hakkındaki izlenimim değişmemişti.

Annem, Rich odadan çıkana kadar bekledi. “Bay Gardner bundan önce de mi sana çıkma teklif etti?”

“İlgilenmiyorum,” dedim. Kremin kapağını kapatıp çantama koydum.

“Ah ama çok yakışıklı. Rowan ile yürümezse Bay Gardner’ı düşünebilirsin.”

“Anne!”

“Sadece söyledim,” dedi gözlerinde aynı parlııyla.

Rowan ertesi sabah saat tam onda beni aldı. Kot pantolonu ve koyu renk kadife ceketinde harika görünüyordu. Sabah bana mesaj atıp kısa bir yürüyüş yapmak isteyip istemeyeceğimi sormuştu. İsterdim ve buna uygun giyinmişim.

Beni arabasına götürüp kapıyı açtı. Tekerleklerin hepsini yenilediğini fark ettim. Deri döşeme şık ve rahattı. Arabaya binince dönüp bana doğru baktı.

“Sonbaharın renklerini görmek için en iyi yerler neresi diye biraz araştırma yaptım ve Gold Creek Gölü’ne gitmemiz gerektiğine karar verdim. Orada güzel bir manzara bulabileceğimiz bir buçuk kilometrelik bir patika var.”

“Kulağa harika geliyor.”

“Yaklaşık bir saatlik mesafede,” dedi motoru çalıştırırken.

“Mükemmel.”

“Saatlerce arabada oturmak keyifli olmaz diye düşündüm. Yürümek bacaklarımızı esnetme imkânı da verir. Okuduğuma göre patika bir buçuk kilometreden biraz daha kısa ve göl boyunca dönüyor.”

“O hâlde bir planımız var,” dedim arkama yaslanarak.

Bunu hallettikten sonra Rowan I-5'e doğru yöneldi, ardından I-90'a saparak Snoqualmine Geçidi'ne doğru ilerledi. Radyoda hoş bir müzik çalıyordu. Tanıdık şarkının ritmiyle tempo tutuyordum, keyfim yerindeydi.

"Bana biraz kendinden bahsetsene," dedim. "Kahve içerken bütün konuşmayı bana bıraktın."

Sanki bunu en başından planlamış gibi güldü. "Ne bilmek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Çocukluğundan başla."

"Tamam. Bir annem ve babam var, ikisi de hâlâ hayatta ve emekliler, şimdi Florida'da yaşıyorlar."

"Öncesinde nerede yaşıyorlardı?"

"Charleston, Batı Virginia. Babam bir cerrahtı, annem de bir hemşire."

Bu tanıdık bir hikâyeye benziyordu. Eski karısı da bir hemşire miydi sormak istedim ama sonra vazgeçtim.

"Kardeşin var mı?"

"Bir tane. Benden iki yaş küçük bir kız kardeşim var."

"O da mı hemşire?"

"Hayır, muhasebeci." Bana bakıp sıırttı. "Şaşırdın, değil mi?"

Şaşırmıştım ama tam bir şey söyleyecekken North Bend'den geçtik. Hemen önümüzde kırmızı, kahve rengi ve sarının parlak tonlarında koca bir orman vardı. Sanki tanrı fırçasını almış ve araziye çarpıcı renklere boyamıştı. Manzaranın güzelliği karşısında nefesim kesildi. Birkaç dakika bir şey diyemedim.

Nefes alabildiğim an "Vay canına," diye fısıldadım hayranlıkla.

"Çok güzel," dedi Rowan ama gözleri manzara yerine bendeydi. "Sonbaharı hep çok sevmişimdir," dedi. "Batı Virginia'da daha da güzel."

“Daha da mı?”

“Bir gün seni götürüm kendin karar verirsin.”

Bunu, bir geleceğimiz varmış gibi söylemişti. Yanımdaki başkası olsa uyarı çanlarının sesini duyardım. Bir erkeğin beni çantada keklik görmesi ya da varsayımlarda bulunması hoşuma gitmezdi. Rowan için bunların hiçbirini hissetmemiştim. Duygularımı analiz etmek için durduğumda onunla bir gelecek konusuna hayır demeyeceğimi fark ettim. İlişki hakkında herhangi bir tahminde bulunmak için henüz çok erkendi. Yine de çok uzun zamandır kimseyle olmadığı kadar çok ilgimi çekmişti.

Arabayla ilerlemeye devam ederken renkler daha parlak ve yoğun bir hâl almaya başladı. Rowan, Gold Creek çıkışını buldu ve gölün yanındaki park alanına girdi. Arabadan indik, bacaklarımızı biraz esnettikten sonra kısa yürüyüşümüze başladık. Hava on derecelerdeydi, hafif esen rüzgâr daha çok beş derece gibi hissettiriyordu. Sıkı giyindiğime memnundum.

Bir dala takılınca Rowan elimi tuttu ve ağır adımlarla yürümeye başladık. Her ağacın adını bilen annemin aksine ne yazık ki benim kafam karışmıştı. Gerçi bahçıvanlık eğitimden çok yanımdaki arkadaşımınla ilgilendiğimden önemi de yoktu.

Sessizce yürüyorduk çünkü gördüklerimizin görkemli üzerimizde büyük bir etki bırakmıştı. Eski bir Avrupa kilisesinde yürüyor gibi bir tür huşu içindeydik.

“Bir mevsim,” dedim neredeyse fısıltıyla sessizliği bozarak. “Hava değişikliğinden çok daha fazlası.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu güzel güz mevsimi ve diğer mevsimler gibi hayatımızın da farklı mevsimleri olduğunu düşünüyor-

dum. Şu an içinde bulunduğun mevsim gibi, en küçük çocuğumun üniversiteye gitmesi benim için yeni bir dönem. Hayatımda ilk kez yalnız yaşıyorum. Kyle ile evlenmeden önce evde yaşıyordum sonra yurda geçtim sonra bir daireyi paylaştım. Hep yanımda biri vardı.”

“Yalnız olmayı sevmiyor musun?”

“Ben... bilmiyorum. Henüz çözemedim. Yatak odamda Elliott Körfezi’ne bakan bir köşem var, orada oturup vakit geçirmeyi, suya bakıp düşünmeyi seviyorum.”

“Güzel şeyler düşünüyorsundur umarım.”

“Bazıları güzel elbette. Ama itiraf edeyim bazen oturup endişelenmekten başka bir şey yapmıyorum. Bazen kitap okuyorum. Baharda güneş o pencereden içeri giriyor o zaman sadece gözlerimi kapatıp ışığı içime çekiyorum.”

“Mevsimler,” dedi Rowan düşünceli bir tonla. “Haklısın. Hepimizin mevsimleri var, değil mi?”

“Öyle.” Gölün kıyısına varmıştık. Sakin ve durgundu, mükemmel bir manzaraydı.

“Jenna?” diye fısıldadı Rowan, adımı bir soru gibi telaffuz ederek.

Beklentiyle, merakla ona baktım.

“Seni öpmeyi çok isterim.”

Gülümseyip, “Buna yapmanı çok isterim,” dedim.

Bana doğru eğilen Rowan fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi çekingen bir öpücük için dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. Kollarımı kaldırıp boynuna dolayarak benim de bunu istediğimi anlamasını sağladım. Anında öpücüğü derinleştirdi. Dudakların nazik teması olarak başlayan şey bir anda coşkulu bir

keşfe dönüştü. Bir kez, iki kez öpüştük, her öpüşme bir öncekinden daha arzuluydu. Ayrıldığımızda adımı bile hatırladığımdan emin değildim.

BÖLÜM 16

*

Maureen

Spor bardaki berbat randevumuzdan beri Logan'la konuşmamıştım. Aynı inşaat projesinde çalışmaya devam ettiğini biliyordum çünkü Tori ile öğle yemeğinde buluştuğumuzda onu görmüştüm. Bildiğim kadarıyla kütüphaneye uğramamıştı. Eğer geldiyse bile bana görünmekten kaçınmıştı. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Hayatımın olduğu hâlden memnundum. Her pişmanlık hissettiğimde ki itiraf etmek istemediğim kadar çok olmuştu, aklımdan geçirdiğim mantram buydu.

Ayda bir kez perşembe gecesi geç saate kadar çalışıyordum. Mesaiye dönüşümlü kalıyorduk ve bugün benim sıramdı. Bundan sıkılmıyordum. Kütüphaneye akşam gelenler farklı okurlardı. Çoğu yardım etmekten keyif aldığım öğrencilerden oluşuyordu.

Sekizinci sınıf öğrencisi bir çocuğun ödevini tamamlamak için ihtiyaç duyduğu bir kitabı bulmasına yardım ederken bir şeylerin ters gittiğine dair bir hisse

kapıldım. Bu gibi konularda altıncı hissim kuvvetliydi. Geçen perşembe akşamı birinin yangın alarmını çalıştırdığını duymuştum. Personelin herkesi binadan çıkarması, sonra bunun sadece bir şaka olduğunu öğrenmesi kâbus olmuştu.

Huzursuzluk içime yayıldı. Bunca yılın ardından tüm kütüphaneyi avucumun içi gibi biliyordum ve yanlış bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Odadaki titreşim, fısıltıların tonu. Beni uyaranın ne olduğunu tam olarak bilmesem de bir şey olduğunu hissedebiliyordum.

Masama dönerken buna neyin sebep olduğunu daha doğrusu *kimin* sebep olduğunu anladım. Logan benim bölümümdeydi, kollarını göğsünde birleştirip yakındaki bir kitap rafına dayanmıştı.

Ağzım Mojave Çölü gibi kurudu. Kalbim göğsümden fırlayıp yere düşecekti. Ona yaklaşırken adımlarım yavaşladı.

Uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık.

Sonunda buzları kıran Logan oldu. “Kitaplardan birini getirdim.”

“Hangi kitap?” diye sordum oysa son tavsiye ettiğim iki kitabı hatırlıyordum.

“Bunu. Okuduğum en kötü kitaptı.”

Casusluk kitabını uzattığında şaşırmadım.

“Bitirdin mi?”

“Evet,” dedi parmaklarını gür saçları arasında gezdirerek. “Bunu okuyarak birkaç gecemi heba ettim.”

“Kitaplar onları okuyanlar kadar kendine özgüdür. Bitirmek zorunda değildin, hele de beğenmediysen.”

“Öncelikle bu çılgın, dolambaçlı komploya olan inançsızlığımı sallantıda bırakamazdım. Daha ikinci bölümü bitirmeden sonunu anladım.”

Ona söylemedim ama aynısı bana da olmuştu, beşinci bölümde olayı çözmüştüm. “İlgini çekmeyen bir kitabı okumaya neden devam ettiğini anlamıyorum.”

“Sen önerecek kadar beğenmişsin, bu yüzden ben de bir şans vereyim dedim.”

“Bunun benim tavsiyemle ne alakası var?” diye sordum. Gözlerimi kaçırdım, ona bakamıyordum. Çok iyi görünüyordu ve ona bakmamak zordu. İnşaat tulumu yerine kot pantolon ve gömlek giymişti, ayağında her zamanki çelik burunlu botları yerine deri ayakkabılar vardı. Onu sonsuzluk kadar uzun bir süredir görmüyormuşum gibi hissettim. Sohbetlerimizi, özellikle de ikimizin de okuduğu kitaplarla ilgili konuşmalarımızı ne denli özlediğimi itiraf etmek istemiyordum.

“Eğer sen beğendiysen,” diye devam etti, “o zaman kitabın en azından bir iyi yönü olması gerektiğini hissettim.”

“Yaz boyunca en popüler olan kitaplarımızdan biriydi. *New York Times* çok satanlar listesindeydi.”

“Ne önemli.”

“Çok önemli,” diyerek karşı çıktım. “Kitap ilk piyasaya çıktığında bekleme listemiz yüzün üzerindeydi.”

“Bunun beni etkilemesi mi gerek?”

“Öyle. Bu sana diğer okuyucuların bu kitabı...” “Diğer okuyucular umurumda değil,” diyerek sözümü kesti. “Ben *senin* ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Logan niyetimi bilmiyor olsa da bu kitabı sırf onun fikrini alabilmek için seçmiştim. Kitap *popülerdi*. Daha yayımlanmadan önce hakkında bir sürü reklam yapılmıştı. Kitap yayımlanmadan önce kütüphaneye

düzeltilmemiş bir kopyası verilmişti, böylece kütüphanede onu okuyan ilk kişilerden biri olma şansı bulmuştum. Hikâyenin beni hayal kırıklığına uğrattığını itiraf etmek istememiştim. Logan gibi ben de hikâyeyi çabucak çözmüştüm.

“Bekliyorum,” dedi Logan alayla. “Sorun ne? Dilini kedi mi kaptı?”

“Kitaplar hakkında tartışmak uygunsuz, hele de kütüphanede.”

“Peki. O zaman bunu sonra tartışalım.”

“Ne... ne demek bu?” Söylediklerimi dümdüz almıştı.

“Tam olarak ne diyorsam o. Bunu konuşmaya kütüphane kapandıktan sonra başka bir yerde devam ederiz.”

“Ama...”

Logan beni duymazdan gelip personel sandalyelerinden birine gidip oturdu ve telefonunu eline aldı. Yanına gidip başına dikildiğimde mesaj yazıyordu.

“Bitirmeme izin vermedin,” dedim ısrarla ciddi kütüphaneci sesimi kullanarak.

Bana bakıp iç çekti. “İyi. Ne söylemek istiyorsan söyle.”

Doğru kelimeleri bulmak için çabalarken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. İpi kopuk bir kuklaya benzediğimden emindim. “Konuşmak için buluşmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” demeyi başardım nefesim kesilmeden önce.

“Elbette sanmazsın çünkü dürüstçe tartışsak benimle aynı fikirde olursun. Bu kitap zaman ve para kaybı. Fazlasıyla abartıldığını bildiğin hâlde tavsiye etmiş olman beni hayal kırıklığına uğrattı.”

Kastettiğim bu değildi ve Logan da bunu biliyordu.
“Ben... seninle buluşamam.”

“Nedenmiş?”

Bir mazeretim olduğu için rahatlamıştım. “Bu gece geç çıkıyorum ve eğer dokuz buçuk otobüsünü kaçırırsam o zaman onu yirmi geçeye kadar beklemem gerekecek.” Gecenin o saatinde otobüs beklemenin iyi bir fikir olmadığını söylemeye gerek yoktu.

“O hâlde seni eve ben bırakırım.”

“Ah...”

“Tamam. Tüm kötü kitap tavsiyesi olayını bir şartla unuturum. Hemen burada haklı olduğumu, yanlış olduğunu kabul et.”

“Haklı olduğunu kabul mu edeyim?” Sinirle başımı salladım. “Hiç sanmıyorum.”

Sırıttı, tuzağına düştüğümü biliyordu. “O zaman kütüphane kapanınca benimle buluşacaksın ve bunu kesin olarak çözeceğiz.”

“Ah...” Ağzımdan başka bir kelime çıkarmayı başaramıyordum.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Dikkatini yine telefonuna çevirdi.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Haklı olduğumu kabul etmeyi reddediyorsun ve aynı zamanda kendi durumunu savunamıyorsun.”

Her ne kadar arkamı dönüp uzaklaşmak ve bu tartışmayı sonlandırmak istesem de kendime hâkim olamadım. “Pekâlâ. Sen kazandın. Nerede buluşmak istersin?” Eğer yine spor barını önerirse kabul etme imkân yoktu.

“Kuş Yemliği.”

“Ne?” Kulağa şehir parkında bir yer gibi gelmişti.

“Beverly Otel’in barı. Bir sokak ileride. Duyduğum kadarıyla kasabanın en güzel *margaritasını* yapıyorlarmış.”

“Kuş Yemliği *margarita* mı servis ediyormuş?”

“Bu sorun olur mu?”

Gözlerimi kırıştıtırıp kendimi nasıl bu işe bulaştırdığımı düşündüm. “Hayır... sanırım olmaz.”

“Güzel.” Bir kez daha telefonuna baktı.

Logan telefonuyla ilgilenirken yerime dönüp kendimi işlerimle oyaladım.

Kütüphanenin kapanmasına daha kırk beş dakika vardı. Gideceğini ve benimle kütüphane kapandıktan sonra Kuş Yemliği’nde buluşacağını sanmıştım. Beklemesi beni şaşırtmıştı ama sonra onu atlatmamdan korktuğunu anladım. Ama onu ekmezdim çünkü ben sözüne sadık bir kadındım.

Kütüphane kapandıktan sonra şehre doğru yürümeye başladık. Bulutsuz gökyüzü karanlıktı ve Puget Boğazı’ndan esen rüzgâr dondurucuydu. Montuma iyice sarındım.

“Buraya daha önce gittin mi?” diye sordum arkadaşlarıyla müdavimi olduğu başka bir yer olup olmadığını öğrenme isteğiyle.

“Hayır.”

Bu ilginçti. Tarafsız bir yer seçmişti. Buna memnun olmalıydım, aslında oldum da ama ona belli etmek istemedim.

“Birbirimizi duyamayacağız gürültülü bir yer olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Yorumlarda gürültü seviyesinden bahsedilmiyordu.”

Benim uygun olduğunu düşüneceğim bir yer seçmi-

şe benziyordu. Anlaşılan spor barda olanlardan sonra dersini almıştı. Bu gece önceden planlanmıştı ve ben onun oyununa kanmışım. Aslında kütüphane içinde tartışmanın uygunsuz olduğunu söyleyerek işini kolaylaştırmışım. Böyle bir şeyi neden söylediğimi dahi bilmiyordum. Daha önce de kitap konusunda çekişmelerimiz olmuştu ve bunların her birini kütüphane duvarları içinde yapmıştık.

Sessiz sohbet alanları bulunan bar huzurlu ve davetkâr görünüyordu. Logan'ın barda oturmayı tercih ettiğini bildiğimden o tarafa yöneldim ama o elini belime koyarak beni yönlendirdi.

“Köşede iki kişilik bir yer var,” dedi beni oraya doğru götürürken.

Oturduktan sonra bir kadın garson iki kâğıt bardak altlığıyla masaya yaklaştı. “Size ne getirebilirim?” diye sordu cana yakın, samimi bir sesle.

Logan önce benim sipariş vermem için bana baktı. “Margaritanızı denemek isterim,” dedim. Madem kendimi tehlikeye atacaktım, bir içki içsem iyi olurdu.

Garson, Logan'a döndü ve o da markasını bilmediğim bir bira sipariş etti. Minderli sandalyesinde arkasına yaslanan Logan bacağını diğer dizinin üstüne attı. “Evet,” dedi, “görüşmeyeli nasılsın?”

Gözlerimi kırptırdım. Şartlar düşünülürse bu tuhaf bir soruydu. Ona ne diyeceğimi ya da nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum.

“Bu o kadar zor bir soru değil, Marian.”

Kucağımda birbirine kenetlediğim ellerime baktım. “İyiyim. Sen nasılsın?”

Omuz silkti. “Seni özledim sayılır. Daha çok sohbetlerimizi ama seni görmeyi de özledim.”

Kuşkuyla duraksadım. Logan benimle *flört* mü ediyordu? Elimden geldiğince onun oyununa dahil olmaya karar verdim.

“Beni özledin mi *sayılır*?”

“Hayır, sayılır değil. Seni gerçekten özledim.”

Erkeklerin ilgisi bana yabancıydı ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Benim için Fransızca öğrenmek bir erkeğin niyetini anlamaktan daha kolaydı.

Garson içkilerimizle geri geldi. Benim margaritamı ve Logan’ın birasını masaya koydu. İçkimi görünce nefesim kesildi.

“Sorun mu var?” diye sordu Logan.

“Bunu içemem,” diye sızlandım.

“Neden?”

“Çok büyük. Daha küçük kuş banyoları gördüm.” Barın ismini nereden aldığını şimdi anlıyordum.

Logan kıkırdadı. “Endişelenme arabayı ben kullanacağım.”

Devasa kadehi tutmak için iki elimi de kullanmam gerekti. İlk yudum enfesti. Ah Tanrım, başımın belada olduğunu görebiliyordum. Bardağın kenarlarındaki tuz, misket limonu ve tekilanın tatlılığını yoğunlaştırıyordu, dudaklarımı yaladım, tuzun lezzetini mümkün olduğunca almak istiyordum.

“Güzel mi?” diye sordu Logan.

“Çok güzel.”

“Afiyet olsun,” deyip bira bardağıyla beni selamladı.

İkinci yudumumu aldım, bu kez daha büyük bir yudumdu. “Kitabı tartışacaktık, hatırlıyor musun?”

Omuz silkti. “O kitap hakkında benimle aynı fikirdesin. İtiraf et.”

Ellerimle ağzımı kapatıp başımı salladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm. O kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Haklıydı. Hiç de zor değildi.

“Pekâlâ, sen *beni* özledin mi?” Son derece rahattı, sandalyede arkasına yaslanmış, bir bacağı diğerinin dizine atmıştı, bira bardağı elindeydi.

“Biraz.” Alkol dilimi şimdiden gevşetmişti. Bu iyiye işaret değildi.

“Sadece biraz mı?”

Bir yudum daha aldım ve kuş banyosunun neredeyse yarısının boşaldığını fark edince şoke oldum. “Bu ilişki meselelerinde iyi değilim. Evliliğim uzun sürmedi.”

“Eğer daha iyi hissetmene sebep olacaksa eski karımın da ben olmadan daha mutlu olduğuna eminim.”

Daha önce bu türden kişisel bir sohbet yapmamıştık ve bir sürü sorum vardı. “Boşanalı çok oldu mu?”

“On yıl?”

Her geçen dakika cesur oluyor, uzun zamandır merak ettiğim şeyleri soruyordum. “Çok sık randevulaşır mısın?”

“Nadiren ama seninle çıkmak hoşuma gider.”

Yanaklarım rekor denecek sürede kızardı. Dengemi bozmuştu.

“Neden?” Tori bunu sorduğum için beni vururdu ama bilmem gerekiyordu.

Birasından uzun yavaş bir yudum alarak cevap vermeden önce dikkatle düşündü. “Cevabım hoşuna gitmeyecek,” dedi.

“Neden?”

Uzunca bir süre gözlerime baktı. “Benim bir şovnist olduğumu düşüneceksin.”

“Peki, öyle misin?”

Omuz silkti. “Sanmıyorum. Sadece hayatında birine ihtiyaç duyuyor ya da istiyorsun gibi hissettim. Ama erkeklerin yanında gergin ve savunmacısın. Karşı cinsten birinin sana ilgi göstermesine meydan okuyor gibisin.”

Oda sallanmaya başladı. Elimi salladım. “Bu şimdiye kadar bana söylenen en saçma şey. Erkek ya da kadın. Seni temin ederim bir erkeğe ihtiyaç duymuyorum.”

“Seni sen olarak takdir edecek ve anlayacak bir erkeğe ihtiyaç duyuyorsun.”

Ona baktım, ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Sorun şu ki kimseye şans vermiyorsun.”

Bir kez daha verecek cevap bulamamıştım. Acı verici olsa da haklı olabilirdi. “Bence daha önce kimse sana bunu söyleyecek cesareti bulamamış.”

“Belki de,” dedim ama sonra elimi sallayarak hemen geri aldım. “Bir dakika. ‘Belki de’ değil. Konuşan alkol. Jenna’ya sorarsan o sana tanıdığı en eğlenceli insan olduğumu söyleyecektir”

“Jenna mı?”

“En yakın arkadaşım. Üniversiteden beri görüşüyoruz.”

Logan güldü, o gülümsemeye dayanamıyordum.

“Pekâlâ, bana bir şans daha vermeye ne dersin, Marian?”

İşaret parmağımı sandalyenin bir kolunda kaydırıp diğer tarafa geçirdim. “Tamam, ama bir şartla, spor bar yok.”

“Anlaştık.”

İç çektim, hâlâ ortak bir noktamız olduğundan emin değildim. “Spor sever misin?”

“Sormana gerek...”

Sözünü kestim. “Anladım.”

“Benimle maça gelmek ister misin?” diye sordu.

“Olur. Ama bekle. Kabul etmeden önce hangi spor?”

“Seahawks maçına ne dersin? Sezonluk biletim var.”

“Futbol takımı mı?”

“Daha önce hiç maça gittin mi?”

Başımı iki yana salladım

“Televizyonda izledin mi?”

Yine başımı salladım.

“Tamam her şeyin bir ilki vardır. Pazar günü kendi sahalarında bir maç var.”

Ellerimle ağzımı kapadım. Bu gece sadece Logan’ın içki teklifini kabul etmekle kalmayıp bir de onunla hayatımda ilk kez futbol maçına gitmek üzere olduğuma inanamıyordum.

“Bir dene,” diyerek ısrar etti Logan. “Sevebilirsin.”

Birkaç kez gözlerimi kırptım çünkü birden iki tane yüzü varmış gibi görmeye başlamıştım. “Tamam,” dedim. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

Ne yazık ki konuşan ben miydim alkol müydü bilmiyordum.

BÖLÜM 17

*

Allie

“Hadi içeri gel,” dedi Allie, evin içine girmek için kapının şifresini girerken. “Annem ateşli bir randevu için dışarıda.”

Mackensie içeri girdi ve durup etrafına baktı. Eviyle gurur duyan Allie, arkadaşının içeriği incelemesini izledi. Annesi tasarım, etrafı rahat ve davetkâr gösterme konusunda iyiydi. Renk seçmeyi de iyi bilirdi. Duvarlar inci süslemeli sıcak bir griye boyanmıştı.

Allie’nin Mackensie ile arkadaşlığı son birkaç haftada ilerlemişti. Mackensie bir gün önceki utanç verici olayın ardından Allie’ye karşı destekleyici, nazik bir tutum sergilemiş ve yurt arkadaşları acımasızca alay ederken onu savunmuştu.

Mackensie beğeniyle başını salladı. “Eviniz güzelmiş.”

Allie omuz silkti, arkadaşının beğenmesi hoşuna gitmişti ama Mackensie’ye bunun kendisi içi ne kadar anlamlı olduğunu göstermek istemiyordu.

“Evim ya da eskiden öyleydi.” Son ziyaretinden sonra Allie’nin bazı şüpheleri vardı. Mutfığa gidip buzdolabını açtı. “Aç mısın?”

Mackensie hemen arkasındaydı. “Pek değil,” dedi ama ardından hemen fikrini değiştirip sordu. “Ne var?”

Allie üzüntüyle başını salladı. “Pek bir şey yok. Annem eskiden buzdolabında atıştırmalık, meyve, sebze, peynir falan tutardı ama şimdi boş görünüyor. Aman Tanrım, sütün bile tarihi geçmiş,” deyip karton kutuyu alıp içindekini lavaboya döktü. Kutuyu lavabonun altındaki geri dönüşüm kutusuna attı.

“Patlamış mısır ve filme ne dersin?” diye sordu Allie.

“Olur.”

Kanepeye oturdular, ayaklarını sehpaye uzatıp hangi filmler var diye bakmaya başladılar. Allie *Casablanca*’yı görünce gözlerini devirdi.

“Annemin Paris takıntısı var,” diye açıkladı. “O ve en yakın arkadaşı gelecek bahar oraya bir gezi planlıyorlar.”

“*Casablanca*’nın Paris’le ne ilgisi var?”

“Hiçbir fikrim yok.” Allie’ye göre annesinin şehre olan takıntısı tuhaftı. “Liseyle üniversite arasında altı yıl Fransızca dersi almış olmasına rağmen hâlâ dil becerilerini geliştirmek için çevrimiçi ders alıyor.”

Allie mikrodalgada patlatmak için dolapta mısır ararken film seçimini Mackensie’ye bıraktı.

Bu, derslere girmediği ikinci gündü. Allie’nin annesi onu okula dönmeye ikna etmişti. Utanç verici olayın tamamen unutulacağını söylemişti ama sabah derse gitmek için çıkarken kattaki kızlardan biri Allie’yi yarı çıplak gördüğüne dair iğneleyici bir yorum yap-

mıştı. Allie kendini kötü hissetmiş, anında odasına geri dönmüş, kendini yatağa atıp başını yastığın altına gömmüştü.

Mackensie, Allie'den mesaj aldıktan kısa süre sonra yanına gelmiş ve ikisi günün kalanında dersleri kırmaya karar vermişti. Allie kampüsten mümkün olduğunca uzağa gitmek istemişti. Eve gelmeye nasıl karar verdiklerini bilmiyordu. Annesinin gün içinde evde olmayacağını bildiğinden iyi bir seçenek gibi düşünmüştü.

Allie, annesinin yeni aldığı takımın iki kâsesini alırken kaşlarını çatarak, “Üniversite için evden ayrıldığımdan beri annem değişti,” dedi.

Mackensie onu görebilmek için döndü. “Değişti mi? Nasıl?”

“Yeni tabaklar aldı.” Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa aptalca gelmişti.

“Yani?”

“Dört kişilik takım,” dedi Allie iç çekerek. “Annem bunları bir günde kullanır. Ben de evde olsam ancak iki öğüne yeter, hem ben hem de ağabeyim gelse bir öğün. Yani bilmiyorum... biraz minimalist geldi.”

Mackensie başım sallayarak onayladı. “Demek istediğini anladım. Benim annem de aynı. Bana hem Şükran Günü’nde hem de Noel’de eve dönüş uçak biletini karşılayamayacağını, birini seçmemi söyledi,” dedi. “Annem California’dan ayrılıp okumak için Seattle’a geldiğim için beni cezalandırıyor.”

“Şükran Günü’nde bize gelebilirsin,” diye önerdi Allie. Aslında Mackensie’nin onlara katılması hoşuna giderdi. Birlikte Kara Cuma alışverişine gidebilirler, okul tatilini birlikte geçirebilirlerdi.

“Özür dilerim bekle,” dedi alayla. “Bizimle yemek yemene yetecek kadar tabak var mı bilmiyorum.”

“Bunun için endişelenme, başımın çaresine bakarım.”

Allie anında kendini kötü hissetti. “Şaka yaptım. Şükran Günü’nde hep büyükanne gideriz ve onun büyükbabam ordudayken Japonya’dan aldığı harika bir porselen seti var. Misafir için de her zaman yeri olur.”

“Büyükanne kalçasını kırdığını söylemiştin.”

“Öyle ama bu Şükran Günü’nde onu mutfaktan uzak tutmayacaktır. Ayrıca annem yemekleri onunla yapar. Büyükanne çok yorulmasına izin vermez.”

“Sorun olmayacağına emin misin?” diye sordu Mackensie.

“Elbette. Önce annemle konuşurum ama ne o ne de büyükanne sorun etmeyecektir. Ne kadar kalabalık o kadar iyi.”

Mısırlar patladı, Allie torbayı mikrodalgadan çıkardı ve çabucak iki kâseye böldü. Kanepede Mackensie’nin yanına oturup kumandaya uzandı.

“*Bebek Bakıcısının Maceraları* mı?” diye sordu Allie film başlar başlamaz. “Bu filme bayılırım.”

“Ben de,” dedi Mackensie patlamış mısırının çıtırtısı arasından. “Eski bir film... daha ben doğmadan çekilmiş. On üç yaşındayken Netflix’te bulmuştum ve gülmekten az kalsın altına işeyecektim.”

“Ben grip olduğumda annemle birlikte izlemiştik. İlk izlediğimde sanırım altıncı sınıftaydım ve çok sevmiştim.”

Sonraki bir buçuk saati filmi izleyerek geçirdiler. Film bitince Allie tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi. Annesinin eve uğradığını anlayacağından şüp-

heliydi. Ona çıkma teklif eden bu doktor her kimse önemli biri olmalıydı. O aradıktan sonra annesi bulutların üzerinde geziyormuş gibi dolaşmıştı. Annesinin biriyle çıkması Allie için sorun değildi. Yıllar içinde Allie büyürken annesi başka adamlarla görüşmüştü ama bu adamda özel bir şey vardı. Farklı bir şey.

“Düşünüyorum da,” dedi Mackensie işaret parmağıyla dudağına vurarak. “Annenin sen taşındıktan sonra değiştiğini söyledin.”

“Evet,” dedi Allie ve söylediğini güçlendirmek için başını salladı.

“Ama sen de değiştin!”

Allie bunu pek düşünmemiş olsa da doğrudu. O artık oy verme hakkı olan, tek başına yaşayan –eğer bir yurt odasında diğer öğrencilerle yaşamak tek yaşamak sayılırsa– bir yetişkindi. Artık evde yaşarken olduğu gibi her hareketini –neredeydi, kimleydi, ‘gece yarısında evde olmalıydı’ gibisinden kısıtlamaları– dert etmek zorunda değildi. Bugünlerde Allie annesinin hakkında hiçbir şey bilmediği partilere gidiyordu. Marihuana denemiş, Wyatt ile birlikte olmuş, erkeklerle bira-pong oynayıp içki yarışması yapmıştı. Annesi öğrense baygınlık geçirirdi.

“Neye ihtiyacın var biliyor musun?” dedi Mackensie heyecanla. Kanepede dizlerinin üzerine oturup kollarını heyecanla salladı.

“Neye?”

“Dövme yaptırmaya.”

“Bunu söylediğine inanamıyorum,” dedi Allie, başını iki yana sallayarak. Allie’nin dövme yaptırmayı düşündüğünü bile duysa annesi öfkeden deliye dönerdi.

“Neden olmasın? Sen bir bireysin, yetişkinsin. Vücudun sana ait ve vücuduna istediğini yapabilirsin.”

Allie tereddüt etti. “Bilmiyorum. Annem göbeğimi deldirdiğimi öğrendiğinde neredeyse kalp krizi geçirecekti.” Annesinin asla onaylamayacağını bildiğinden Allie delme işlemini yapmasını bir arkadaşından istemişti. Annesi öğrendiğinde Allie’ye olası enfeksiyonlar, sorumsuzluk ve gizlice iş yapmakla ilgili saatler süren bir nutuk çekmişti.

“Hadi ama,” diye yalvardı Mackensie. “Sen yaptıırırsan ben de yapacağım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, neden olmasın? Daha önce hiç düşünmedin mi? Demek istediğim bu aralar herkesin dövmesi var.”

Dürüst olmak gerekirse Allie bunu birçok kez düşünmüştü. Birkaç arkadaşında dövme vardı ve Allie onları çok beğeniyordu. Sydney’nin baldırındaki kırmızı gül çok çarpıcıydı. Erica’nın bileğinin iç tarafındaki haç dövmesi sade ve güzeldi. İkisi de çok zevkliyd.

“Ne diyorsun?” dedi Mackensie tatlı bir dille.

“Düşüneceğim,” dedi Allie seçeneklerini değerlendirerek.

“Yapma! Eğer çok düşünürsen vazgeçersin.”

“Acıdığını duydum.” Acı onu düşündürüyordu.

Mackensie sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. “Nereye yaptırdığına göre değişiyor. Elbette, acıyor ama çok değil. Önemli olan sonuç. Pişman olmayacaksın. Hadi, Allie korkaklık yapma.”

Allie alt dudağını ısırıp bir yabancıнын ona sivri bir iğneyle dokunduğunu düşündü.

“Belki annen delirecek peki ama ya baban?” dedi Mackensie onu cesaretlendirmek için. “Bence senin tarafını tutacaktır.”

“Babam,” dedi Allie gözlerini devirerek. “Babam bir sperm donöründen fazlası değil.”

Mackensie’nin gülümsemesi soldu. “Evet, benimki de.”

“Sanırım ikimiz de baba bakımından dezavantajlı durumundayız.”

“Sanırım,” diyerek onaylayan Mackensie, konuyu değiştirmek için bariz bir çabayla gülümsedi. “Eğer dövme yaptırırsan ne olur?”

Allie’nin zihninde birkaç fikir belirdi ve hemen birinde karar kıldı. “Bir ok.”

“Neden ok?”

“Çünkü yeni bir yöne gidiyorum.”

“Mükemmel.”

“Öyle, değil mi?”

“Peki, yaptıracak mısın?”

Allie bu kez tereddüt etmedi. Evet bir ok yaptıracaktı ama annesinin görme ihtimali olmayan bir yere, göbeğine yaptıracaktı. “Evet yaptıracığım ama sen de benimle geliyorsun.”

“Hemen gidelim,” dedi Mackensie, mutlu ve memnun bir ifadeyle.

On dakika sonra Mackensie’nin kampüse yakın olduğunu duyduğu dövmeciyi bulmak için evden çıktılar.

BÖLÜM 18

*

Maureen

Seahawks ve futbolla ilgili biraz araştırma yaptım ama istatistiklerin çoğunu kafam almadı. Takımı merak ediyordum ama maç izleyecek kadar değildi. Cuma günleri Mavi Cuma olarak biliniyordu ve kasabada neredeyse herkes mavi-yeşil formalar giyiyordu. Bunun futbol takımıyla ilgili olduğunu bilsem de asla katılacak kadar ilgilenmemiştim.

Futbol benim için yabancı bir dil gibiydi, kurallar mantıklı gelmiyordu. Anladığım kadarıyla topu alan takımın dört denemede on metre gidebilmesi gerekiyordu. Diğer takım onları durdurmaya çalışıyordu. Ne kadar zor olabilirdi ki? Okuduklarımın kalanı karmaşık, anlaşılması zor şeylerdi. Maça gittiğimde çözmeye karar verdim ve Logan koyu bir taraftar olduğuna göre kendi başıma anlamadıklarımı açıklayabilirdi.

Pazar sabahı giyecek bir şey bulmak için dolabımı altüst ettim. Gardırobum genellikle iş kıyafetlerimle doluydu: etekler, ceketler, kumaş pantolonlar ve el-

biseler. Rahat giyim benim için güzel bir pantolon ve kazak demekti. Bu bir tür randevu sayılırdı... tamam gerçek bir randevuydu. Diğer tüm randevularımın hemen hepsi –ki Tori’nin memnuniyetle hatırlatacağı gibi son birkaç yılda şaşırtıcı derecede azdı– akşam yemeği ya da başka sosyal etkinliklerden ibaretti. Futbol sosyal bir etkinlik değildi, ben öyle düşünmüyordum. Yoksa öyle miydi? Bir futbol maçı için uygun kıyafetin ne olduğuna dair fikrim yoktu.

Logan’ın beni maça çağırdığını Tori’yle konuşmuştuk ve çok heyecanlanmıştı. Ne yazık ki ona ne giymem gerektiğini sormamıştım. Günü kocasının ailesiyle geçireceğinden ona şimdi telefon etmek ya da mesaj atmak tuhaf olurdu.

Zaman geçiyordu, son anda basit bir etek, kırmızı balıkçı yaka kazak diz boyu çizmelerimi giymeye karar verdim. Basit ama şıktı.

Maç saat 17.20’de başlayacaktı ama Logan beni ikide alma konusunda ısrar etti. Maçtan neredeyse üç buçuk saat önce buluşmak abartılı gelmişti ama Logan kararlıydı.

Zil tam ikide çaldı. Logan kapının önünde durup tam zamanımı beklemiş olmalıydı. Ben de hazır, hevesli ve mutluydum. Heyecanımı saklamak için elimden geleni yaptım, bu tanıdık olmayan duygulardan korkuyordum. Bu mutluluk, bu beklenti bana yabancı duygulardı. Hayatım, günlük rutinimdeki nadir dalgalanmalar dışında planlı ve düzenliydi.

Kapıyı açtığımda Logan futbol forması olduğunu düşündüğüm bir giysiyle karşımda duruyordu. Boyuna mavi-yeşil makine örgüsü bir atkı sarmıştı. Beni görünce gözleri irileşip ağzı bir karış açıldı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum onun tereddüdünü sezerek.

“Futbol maçına gideceğimizi söylemiştim değil mi?”

“Evet. Uygun giyinmemiş miyim?” Çizmelerime baktım. Bu çizmeleri seviyordum ve en sevdiğim kazaklardan birini giymiştim.

Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Kot pantolonla daha rahat edebilirsin.”

“Kot pantolon mu?” diye sordum şaşkınlıkla. “Tamam, madem öyle diyorsun.”

“Kot pantolonun var, değil mi?”

“Elbette. Bana birkaç dakika ver değiştireyim.”

Kendimi yine spor barda olduğu gibi ait olmadığı bir yere gidiyormuşum gibi hissettim. Kare bir kutuyu yuvarlak bir deliğe sokamazsın, derler. Ama ben sürekli deneyip duruyordum. Logan’dan hoşlanıyordum. Farklıydık ama bu cesaretimi kıracağına beni heyecanlandırıyordu. İçi dışı birdi, kendiyse barışık olmasını ve beni daha önce yapmadığım bir biçimde onun perspektifinden bakmaya zorlaması hoşuma gidiyordu.

Odama doğru giderken Logan, “Yeşil ya da mavi bir şeyin varsa onu giy,” diye seslendi.

“Tamam,” dedim ve ekledim, “kendini evinde gibi hisset.”

Hemen yeni aldığım kotumu buldum. Tori’nin doğum günü hediyesiydi. Daracık dediklerindendi. Bacaklarımdan geçirip kalçama çekmeye çalışırken neden bu adı verdiklerini anladım. Pantolonu giymeyi başarinca düğmelerini ilikleyebilmek için zıplamam gerekti. Dolabımdaki tek yeşil şey Jenna’nın Aziz Pat-

rick Günü şakası olarak verdiği bir tişörttü. Elimden gelenin en iyisi buydu. Üstüme alışkın olduğumdan fazla yapışmıştı ama başka seçeneğim yoktu. Tek mavi gömleğim ipekti ve bu dar kotla uymazdı.

Geri döndüğümde Logan'ı şöminenin önünde durmuş raftaki fotoğraflara bakarken buldum. İlk fotoğraf Tori'nin lise mezuniyetindendi. İkincisi onun düğün fotoğrafıydı. Diğer emekli olduktan sonra Arizona'ya taşınan annemle babama aitti. Son fotoğrafta kardeşim Joe ve ailesi vardı. Onlar Nevada'da yaşıyorlardı.

“Bu daha iyi mi?” diye sordum kollarımı açarak.

Döndü ve beni görünce donup kaldı.

“Aziz Patrick Günü tişörtü için özür dilerim, elimdeki tek yeşil şey buydu.”

“Sen,” diye başladı, doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi, “harika görünüyorsun.”

“Öyle mi?”

Coşkuyla başını salladı. Anlaşılan aşırı dar kotum ve tişörtüm çok beğenilmişti. Bu cesaret vericiydi. Paltomu giymeme yardım ettikten sonra evden çıktık. Logan, içeri girmek için bir tabure gerekmiş gibi hissettiğim yerden fazlaca yüksek olan büyük pikaplardan kullanıyordu. Kuş Yemliği'nde içki içtikten sonra beni eve getirirken binmekte zorlanmıştım ama o zaman üzerimde yine kalem etek vardı ve bu da binmemi imkânsızlaştırmıştı. Logan'ın beni belimden tutup kaldırması gerekmişti. Ondan ikinci kez destek almaya ihtiyaç duymuştum, ilki spor bardaydı.

“Yardım lazım mı?” diye sordu.

“Bu kez yok,” dedim neşeyle. Hoş bir görüntü değildi ama kamyonete binmeyi başarinca kendimle

gurur duydum. Omzumu sıvazlamamak için kendimi zor tuttum.

“Futbol izlemeye hazır mısın?” diye sordu.

“Hiç olmadığım kadar hazırım.”

Çok geçmeden stadyuma gitmenin bile başlı başına bir deneyim olduğunu keşfettim.

“Tüm bu arabalar nereden çıktı?” diye sordum. Trafik faciaydı. Century-Link Stadyumu’nun bir kilometre çevresinde boş park yeri yoktu. Sokak ve kaldırımları dolduran futbol taraftarları kalabalık hâlinde stadyuma doğru gidiyorlardı. Her yerden müzik sesleri geliyordu, otoparklar araç doluydu. Arkalarında mangallar yakılmıştı, insanlar kamyonetlerin bagaj kapısını indirmiş ya da araçların bagaj kapağını kaldırmıştı, araçlarının arka tarafını yiyecek ve içecek servis etmek için kullanıyorlardı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Logan *bagaj kapağı partisi* kelimesini açıkladı. Festival havası vardı, insanlar gülüyordu, keyifleri yerindeydi.

Logan abartılı miktarda para talep eden bir yere park etti. Arabayı tek bir futbol maçı için park etmek koca bir ay otobüs biletine verdiğimden pahalıya mal olmuştu. Bana kalırsa bu bir otoyol soygunuydu. Logan’ın umurunda değil gibiydi, bu yüzden fikrimi kendime sakladım.

Arabayı park ettikten sonra Logan ücreti ödedi. Parayı alan kadına kendinden utanmalıymış gibi baktım. Stadyum beş blok ötedeydi. Maça doğru giden kalabalığa karışırken Logan elimi tuttu. Elimi sanki normal bir şeymiş gibi doğal bir biçimde tutmuştu. Aldırış etmedim, onunla temas hâlinde olmak hoşuma gitmişti.

“Sezonluk biletin olduğunu söylemiştin,” dedim, oynanan tüm maçlara katılacak kadar zaman ve para harcıyorsa futbolu çok seviyor olmalıydı.

“Bunu boşanma anlaşmasının bir parçası olarak aldım. Bu biletler için köpeğimden vazgeçmem gerekti.”

“Köpeğinden mi vazgeçtin?”

“Onun bir kaniş ve drama kraliçesi olduğunu düşünürsek büyük bir fedakârlık değildi.”

“Köpeğin mi eski karın mı?”

“İkisi de.”

Kahkaha attım. Logan’ı kaniş ile düşünemiyordum. Belki bir İskoç ya da Alman çoban köpeği olabilirdi. O iri köpek tarzı bir adamdı. Eski karısını ve evliliklerine ne olduğunu merak ettim.

Stadyumun girişine vardığımızı güvenliği geçmek bir hayli zaman aldı. Logan beni önden hazırlamış, stadyuma sadece küçük bir çanta sokabileceğimi söylemişti. Yerlerimiz kulüp seviyesiydi. Logan birkaç yıllık kulüp seviyesi –artık her ne demekse– bileti olduğu için övünüyordu.

“Maçın başlamasını beklerken istersen saçını mavi ve yeşile boyatabilirsin,” dedi.

“Efendim?” Şaka yapıyor olmalıydı.

“Eğlencenin bir parçası.”

Ciddi olduğunu anlayınca kahkaha attım. “Sanırım bunu pas geçeceğim. Belki başka zaman.”

Hevesli bir oğlan çocuğu gibi sırtıttı. “Böyle başka zamanlar olmasını umuyorum, Maureen. Çok zamanlar.”

Gözlerime, midemde kelebekler uçuyormuş gibi hissetmeme yetecek uzunlukta içten ve sıcak baktı.

“Ben de öyle umuyorum,” dedim utanarak.

Maç için neden bu kadar erken çıktığımızı anlamaya başlamıştım. Trafikte boğuşmak, park yeri bulmak, stadyuma yürümek ve yerlerimize geçmek fazlasıyla zaman almıştı. Logan yeriyle övünürken rahatsız oldukları için ben pek etkilenmemiştim. Sert plastiğe uyum sağlayabilmek için birkaç kez kıpırdandım. Bilet için alınan paraya bakınca koltukların en azından kürk astarlı olduğu düşünülürdü.

“Aç mısın?” diye sordu Logan. “Sosisli sandviçe ne dersin?”

“Tabii, harika olur.”

“Hemen döneceğim.”

Logan uzun süre gelmedi. Ben de kendimi sahadaki hareketliliği izleyerek oyaladım. Oyunculardan bazıları maçın başlaması için sabırsızlanıyor gibiydi, sahada topu atıyor, yakalıyor ve tekmeliyordu. Yirmi dakika sonra saatime bakıp Logan’ın kaybolmuş olabileceğini düşünmeye başladım. Gerçi yıllardır aynı koltuklarda oturduğu düşünülürse bu saçmaydı. Geri döndüğünde kollarında büyük plastik bir torba ve içi yiyecek dolu karton kutu taşıyordu.

O yerine geçerken içinde sosisli sandviçlerimizle içeceklerimizin olduğu karton kutuyu aldım.

“Bunlar da ne?” diye sordum torbayı kastederek.

Açtı ve içinden sırtında kocaman 12 yazan bir futbol forması çıkardı. “Bu senin için. Bedenini tahmin etmem gerekti. Uymazsa sonra değiştiririm.”

“Bunu yapmana gerek yoktu, Logan.” Jesti beni etkilemişti.

“Başka maçlara da birlikte geleceğimizi düşünüp almak istedim.”

“Umarım,” dedim. Daha ilkinin atlatamamıştım.

Torbanın içinde birkaç şey daha vardı. Koltuklar için bir plastik minder, kendisinininkine benzeyen bir Seahawk atkısı, bir kulaklık. En altta da bir çift eldiven vardı.

“Logan bunlar çok fazla.”

Omuz silkti. “Eğer 12. adam... ah, kadın olacak-san gerektiği gibi giyinmen gerek. Ayrıca bunu senin için, seni takımdan biri yapmak için istedim.”

Logan’ın bu cömert ve mutlu tarafına daha önce görmemiştim. Futbol izlemek bir erkeğe bunu yaptırı-yorsa o zaman ben vardım.

Formayı giyip atkıyı boynuma sardıktan sonra Logan sandviçimi uzattı. En son ne zaman sosisli yediğimi hatırlamıyordum. Yanında patates cipsi ve gazozla gel-mişti. Çok gergin olduğum için gün içinde pek bir şey yememiştim. Uzun zamandır tattığım en lezzetli şeydi.

Logan bana komik bir şekilde baktı. Yemeğe aç-lıktan ölmek üzere bir sırtlan gibi saldırmış olmaktan korktum, utanç verici bir duruma düştüğümü sana-rak durdum.

“Üzgünüm, ne kadar aç olduğumu fark etmemi-şim,” dedim göz temasını kesmeyince.

Gülümsemesi şimdiye kadar gördüklerimin en bü-yüğüydü. Elini uzatıp işaret parmağıyla ağzımın ke-narına bulaşan hardalı sildi.

“Özür dileyecek bir şey yok, Marian. Her şey mü-kemmel.” Kendi sandviçinden ilk ısırığını aldı ve aynı benim gibi iştahla yedi.

Logan, bugünkü maç en çok izlenen saatlerde ol-duğu için haber spikerlerinin saha kenarında olduğ-u nu söyledi. Oyuncuların ismini biliyordu ve ben prog-ramı okurken bana ufak tefek bilgiler verdi.

Seahawks sahaya çıkarken sadece 4 Temmuz'da tanış olduğum gibi havai fişek gösterisi ve tezahüratlar başladı. Taraftarlar heyecanla bağırıyordu, coşkuları gürültülüydü. Maç daha başlamamıştı ama kalabalık kendini kaybetmişti. Sonrasının nasıl olacağını ancak hayal edebiliyordum.

Başlama vuruşu sırasında sıcaklık veren ekstra katmanlar için minnettardım. Puget Boğazı rüzgârı dondurucuydu. Bu da Logan'a yakın durmam için bahane veriyordu. Omzum onunkine çarparken sıcaklığını içime çektim.

Oyuncuların on metre ilerlemede neden zorlandıklarını anlamam uzun sürmedi. Aslında ilk denemede Seahawks geri düştü ya da Logan'ın deyimiyle mesafe kaybettiler. Sahada kafamı karıştıran bir sürü şey oluyordu. Logan oyunun neden sık sık penaltılarla durduğunun yanı sıra diğer olanları da açıklamak için elinden geleni yapıyordu. Çok geçmeden ben de devasa stadyumdaki taraftarların kalaniyle birlikte el çırpıp tezahürat yapmaya başladım.

Oyun hızla akıp gitti. Dördüncü çeyreğin bitmesine bir dakikadan az kalmıştı ve Seahawks üç sayı gerideydi.

“Maçı kazanmak için ya altı sayılık gol atmalı ya da ayakla vurup alan golü atarak berabere kalmalıyız,” diye açıkladı Logan.

Hawks, duyduğum kadarıyla insanlar böyle di-yordu, topu kırk yard çizgisine götürmüştü, maçın bitmesine sadece saniyeler kalmıştı, en önemli adam –oyun kurucu– kale direğine koşan alıcıya uzun bir pas attı. Bütün stat ayağa kalktı, oyuncu havaya zıplayıp topu yakalayarak Logan'ın son çizgi dedi-

gi yere indiğinde herkes aynı anda tuttuğu nefesini bıraktı.

Kalabalık çılgına döndü. Stadyumdaki gürültü on katına çıktı. Herkes gibi ben de ayağa kalkmışım, mutlulukla el çırpıyor, çığlık atıyor ve zıplıyordum. Kuralların çoğunu anlamasam da son dakikada kazanmanın ne olduğunu biliyordum.

Logan beni belimden tuttu ve kendine çevirip sıkıca sarıldı. Bende kollarıma boynuna dolayıp tüm gücümle sıktım. Harikaydı, muhteşemdi. Mükemmel bir andı.

Ne olduğunu anlamadan öpüşmeye başlamıştık. Yarın yokmuş gibi öpüşüyorduk. Daha önce de öpüşmüştüm ama hiçbiri Logan’la olduğu gibi o anki arzu ve heyecanla olmamıştı. Başta geri çekilemeyecek kadar şaşırmıştım ama kendimi tamamen vermem uzun sürmemişti. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, başımı eğerek aynı istekle öpücüğüne karşılık verdim. Ne kadar süre o hâlde öpüştüğümüzü bilmiyorum. Stattan çıkmak için yanımızdan geçenlerin bize baktıklarını görünce durduk.

Logan isteksizce benden uzaklaştı, elimi tutup beni çıkışa doğru giden coşkulu taraftarların arasına doğru soktu.

“O yakalayışı gördün mü?” derken hâlâ son dakika golünün heyecanını atlatamamıştı.

“Evet. Futbolcunun bir balet gibi yükseğe zıpladığına inanmıyorum, belli ki yanılmışım.”

“Bekle. Az önce tayt giyen bir dansçıyla bir futbolcuyu mu mukayese ettin? Şaka yapıyorsun, değil mi?” Logan sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü.

“Şaka yapmıyorum sonuçta futbolcular da tayt giyiyor.”

“Tamam, tamam haklısın. Bu bir abartıydı, alınmana gerek yok. Yine de Seahawks oyuncularının sahnenin ortasında parmak uçlarında dönen bir dansçıyla mukayese edilmekten hoşlanmayacaklarını söylemem gerek.”

“Bale yapan herkes de senin kıymetli Seahawks oyuncuların kadar iyi bir sporcudur.”

“Sen kazandın, sen kazandın,” dedi gülerek. “İstedğim son şey seninle tartışmak, özellikle de o öpücüğün ardından.”

Konuyu öpüşmeye getireceğini bilmeliydim. “Güzeldi,” dedim.

“Öpücük mü, maç mı?”

“İkisi de. Çok güzel vakit geçirdim.”

Logan’ın kamyonetini park ettiği yere el ele yürüdük. Trafik çoktan tıkanmıştı, arabalar otoyol girişine ya da Kitsap Peninsula’ya giden feribot terminallerine doğru yola koyulmuştu.

“Yarın çalışıyor musun?”

“Her pazartesi çalışıyorum.”

“İşten sonra seni görebilir miyim?”

“Niçin?” Aklındaki buysa spor barda buluşmak istemiyordum.

“Sen ne istersen onu yaparız,” dedi.

Tereddüt ettim ama sadece birkaç saniye. “Tamam,” dedim ve daha şimdiden pazartesiye dört gözle beklediğimi fark ettim.

BÖLÜM 19

*

Jenna

Pazar işten sonra Allie'yi aramayı denedim ama cevap vermedi. Sesli mesaj bıraktım ama geri dönmedi. Bu yüzden ona mesaj attım. Basit bir soruydu, önemli bir şey değildi. Ama endişelenmeye başlamıştım çünkü kızım normalde beni görmezden gelmezdi. Bir tane mesaj daha attım.

Yakınlarda eve uğradın mı?

İkinci mesaj etkisini gösterdi. Cevap geldi.

Neden? Artık kendi evime gelmeme izin yok mu?

Elbette var. Çöpte boş patlamış mısır paketi gördüm ve nereden geldiğini bilmek istedim.

Evet, evdeydim. Sanki çok önemli.

Allie, bu tavrın sebebi ne?

Eve uğramamı olay yapan sensin.

Yazışmayı ikinci kez okudum ve aramanın daha iyi bir fikir olabileceğine karar verdim. Bu kez telefonu açtı.

“Ne?” diye sordu Allie saygısızca.

“Sorun ne söyle,” dedim sakinliğimi koruyarak. Allie aksileşebilirdi ve hemen her zaman bu tutumunun ardında farklı bir sorun olurdu.

“Hiçbir sorun yok,” dedi.

Kızımı ve kusurlarını biliyordum. “Pişman olduğun bir şey yaptın ve bana söylemek istemiyorsun,” diye tahmin yürüttüm. Genellikle böyle olduğu ortaya çıkardı.

“Hiçbir şey yapmadım,” diye terslendi.

Allie’nin ne yaptığını anlayabilecekmişim gibi kulağımdan uzaklaştırdığım telefona baktım.

“Mackensie Şükran Günü’nü büyükannemde bizimle geçirebilir mi?” diye sorarak konuyu değiştirdi. “Annesi hangi tatilde eve döneceğini seçmesini istemiş ve o da Noel’i seçmiş.”

Bu, Allie’nin favori taktiğiymiş, dikkatimi ondan uzaklaştırıp başka yöne çekmek için beni farklı bir soruyla oyalardı.

“Elbette gelebilir,” dedim ardında yine konuyu ona çevirmeyi denedim. “Er ya da geç seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğreneceğimi biliyorsun. Senden duymayı tercih ederim.”

Allie’nin seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi hızlı hızlı nefes aldığını duyabiliyordum. “Paul ile konuştum ve o sorun yok diyor,” dedi. “Ben bir yetişkinim. Kendi vücuduma istediğimi yapabilirim.”

Bu kulağa pek iyi gelmiyordu. Sırtımın ürpermesi bana söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğinin kesin göstergesiydi. “Allie, ne yaptın?”

“İyi, tamam, haklısın, er ya da geç göreceksin. Dövmeye yaptırdım.”

“Ne yaptırdın?” dedim şaşkınlığımı saklayamayarak.

“Önemli bir şey değil,” diye bağırdı Allie, sesi öfkeyle çınılıyordu. “Okulda hemen hemen herkesin var ve sen sinirlenmeden söyleyeyim bir profesyonele yaptırdım.”

Bir profesyonele yaptırmış olması en azından iyi bir şeydi. Gözlerimi kapatıp sessizce aklıma mukayyet olmak için dua ettim.

“Canıma okumayacak mısın?”

“Yapmam gerek,” dedim sakın ve anlayışlı kalmaya çalışarak. “Ah Allie, nasıl yaparsın? Dövmeye sonuza dek kalır.” Düşünmemeyi tercih ettiğim şeyler anında aklıma geldi. Hijyenik olmayan iğneler, enfeksiyon sorunu. Üstelik bunlar buzdağının görünen yüzüydü. Kızımın bir dövmesi vardı. Artık bir şey söylemenin faydası olmayacaktı. Olan olmuştu. Nutuk çekmek bir işe yaramayacaktı.

“Bu benim kararım ve üzgün değilim. Kapatmam lazım,” dedi Allie çağırışı sonlandırma hevesiyle.

“Benim de. Gidip büyükannenini kontrol edeceğim.”

“Büyükannem iyi mi?” diye sordu sesi sevgi ve endişeyle yumuşamıştı.

Allie’nin Parkview’a iki, üç kez uğradığını ve bu ziyaretlerin annemin moralini yükselttiğini biliyordum.

“Gayet iyi.”

Telefonu kapamasını bekledim ama Allie hemen ekledi. “Tavrım için üzgünüm.”

“Tamam. Eve gelme konusunda endişelenme. Burası daima senin evin.”

“Biliyorum.”

“Sonra konuşuruz,” dedim. Tam kapatmak üzereydim ki bir kez daha araya girdi.

“Anne?”

“Evet?”

“Randevun güzel geçti mi?”

“Geçti.” Son kırk sekiz saattir aklımda ve kalbimde başka şeyler çok az yer bulmuştu. Rowan’la geçirdiğim her dakikadan keyif almıştım. Hava mükemmeldi, sonbahar renkleri ilham vericiydi, gölün etrafında kısa yürüyüşümüz canlandırıcıydı. Ve öpüşmemiz aklımı başımdan almıştı.

“İyi vakit geçirmene sevindim. Hoşça kal, anne.”

“Hoşça kal, Allie.” Telefonu kapadım ve ne düşüneceğimi bilemez hâlde donup kaldım.

Hemen körfeze açılan pencereme gittim ve sırtımı yan duvara dayadım, çenemi kendime çektiğim dizlerime yasladım ve Elliot Körfezi’ne baktım. Kollarımı kendime dolarken Seattle’ın silüetindeki gökdelenler görüşümü bulanıklaştırdı. Dövmeyle ilgili endişelerimi gizlemek için elimden geleni yapmıştım. Öne eğilip alnımı dizlerime dayadım. Daha kötüsü olabilirdi, diye düşündüm. O an görüntüye kara bulutlar ve onlardan daha karanlık düşünceler girerken tüm olanlarda iyi bir yan aradım.

Cuma akşamüstü beni eve bıraktığından beri Rowan’dan haber almamıştım ama cumartesi ve pazar çalışacağını söylediği için endişelenmemiştim. Ancak bu ondan sonraki iki gün boyunca aramamış olmasını açıklamıyordu; geçirdiğimiz zamana gereğinden fazla anlam yüklemiş olmaktan korktum. Anneme göster-

diği ilgiyi her hastaya gösteriyorsa o zaman benimle iletişime geçmek için az vakti kalıyordur diye mantık yürüterek kendimi rahatlattım.

Pazar öğleden sonrayı annemle geçirmiştim, oldukça iyi durumdaydı, yine de çarşamba günü Parkview'dan annemin eve dönmek için gerekli tüm koşulları sağladığını duymak beni şaşırtmıştı. Bu beklenmedikti, annemin en azından bir hafta daha orada kalacağını sanıyordum ama bana onun çok azimli olduğunu ve terapistleriyle tam işbirliği yaptığını söylediler. Eve döndüğünde egzersizlerine devam edeceğinden emindiler. Annem çok mutluydu. Tesise vardığımda bir an önce ayrılmak için öylesine hevesliydi ki neredeyse havalara zıplayacaktı.

“Hiç gelmeyeceksin sandım,” dedi. Bir avize olsa ona tutunup sallanabilirdi.

“Haberi alır almaz geldim,” dedi gülümseyerek. Neşesi bulaşıcıydı. Tüm fiziksel şartları yerine getirmiş olsa da onu evde yalnız bırakma konusunda biraz endişeliydim. Parkview'dan aranır aranmaz idare edebileceğinden emin olmak için birkaç geceyi onda geçirme niyetiyle yanıma bir iki parça eşya almıştım.

Annem yürütecini kullanarak dimdik durdu. “Bak Jenna,” dedi kendi başına ayakta durarak. “Tutunmuyorum!”

“Anne, dikkatli ol,” diye azarladım ama gülümsemeden edemiyordum. Muhtemelen annem de ben bisiklete binmeyi ilk öğrendiğimde dikkatli olmam konusunda beni uyarmıştı.

Rehabilitasyon merkezine geldiğinden beri annemin düşündüğümünden fazla eşyası birikmişti. Eşyalarını taşımak için arabaya üç sefer yapmam gerekti.

Odaya geri döndüğümde fizik terapi asistanı evde yapacağı egzersizleri ve tedaviyle ilgili talimatları gözden geçirmek için beni bekliyordu. Fizik tedavi seansları devam edecekti, Bayan Torres ile konuşmuştum ve çalıştığım günlerde annemi fizik tedaviye götürüp getirmeyi kabul etmişti.

“Bay Kemik’i görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi annem, son kalanları toplarken.

Nankör kedi ona verdiğim ilgi ve özeni hiç takdir etmemişti. Bunu onun için değil, sevgili sıska dostu hakkında bitmek bilmeyen endişeleri olan annem için yapmıştım.

Annemi arabaya bindirmek biraz sabır gerektirmişti. Rahat hareket edip dönemiyordu ama hiç şikâyet etmedi. Anneme hayrandım ve bu sıkıntının en kötü kısmı bittiği için mutluydum. Eve gittiğinde her şey düzelecekti. İnsanların tanıdık çevrelerinde daha hızlı iyileştiklerini biliyordum.

Arabayı evin önüne park ettiğimde küçük bir sevinç çığlığı attı. “Verandaya balkabakları koymuşsun.”

“Senin bahçenin kabakları. Mısır sapları yerel çiftçi pazarından.” Küçük bir eve dönüş hediyesi olarak ona hasat şenliği düzenlemiştim.

Annem ellerini çırpı. “Mükemmel, gerçekten mükemmel.”

Hava güneybatı Pasifik’te her ekim olduğu gibi kapalıydı, yağmur yağacak gibiydi. Ancak şu an annem dünyayı yaz ortasında pırıl pırıl güneşli görüyor olabilirdi. Heyecanla konuşuyor, mümkün olduğunca çabuk bahçesine çıkıp çalışmak için can atıyordu.

“Ah bak,” dedi. “Meşe ağacının yaprakları sararmış. Baban o ağacı çok severdi, yine de her sonbahar dökülen yaprakları tırmıkla toplarken söylenirdi.”

Ben de o ağacı çok severdim. En sevdiğim çocukluk anılarımdan biri Tom ile babamın topladığı kuru yaprak yığınlarının altına girmekti. Onları kollarımızın arasına alır, gökyüzüne doğru atar, dalga dalga üstümüze dökülmesine izin verir, babamın topladığı yığınları darmadağın ederdik. Babam başta homurdansa da sonra oyunumuza katılır, oyun bittikten sonra yaprakları bize toplatırdı. Biz de hiç sızlanmazdık.

Annem eve gireli birkaç dakika olmuştu ki Bayan Torres elinde yemekle geldi.

“Size yemek yaptım,” dedi ve seramik fırın kabını mutfığa götürüp tezgâhın üstüne bıraktı. “Evdeki ilk gecende yemeği dert etmeni istemedim.”

İkimiz de ona teşekkür ettik.

“Sen iyi bir komşu ve çok da iyi bir dostsun,” diyen annemin yakın arkadaşının nezaketi karşısında gözleri dolmuştu.

Onlar sohbet ederken pirinçli tavuk güvecini ısınması için fırına attım. Annem ameliyat olalı birkaç hafta değil de aylar olmuş gibi hissediyordum. Haberini geldiği gün Maureen’le Paris seyahatinden bahsettiğimizi hatırlıyordum.

Bayan Torres yemekte bize katılma isteğimizi geri çevirdikten sonra gitti. Bir an önce eve dönüp her akşam yayınlanan en sevdiği televizyon programı *Yargıç Judy*’i izlemek istiyordu.

“Yapılması gerekeni yapan o yargıcı seviyorum,” demişti. “Onun gibi yargıçlara ihtiyacımız var. Bu dünyanın eksikliği eski moda sağduyu.”

Annem yorgun ama aynı zamanda sevinçliydi.

“Bay Kemik’i kontrol edersin, değil mi?”

“Endişelenme, yemek vaktini biliyor.”

Gülümsedi, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. “Evde olmak çok güzel,” dedi usulca ama sonra gözlerini açtı. “Sana yardım etmeliyim.”

“Burada oturman bana yardım ediyor,” diyerek onu rahatlattım. “Ben yukarı çıkıp eşyalarımı yerleştireceğim ama hemen dönerim.”

Eski odamda uyumayalı çok olmuştu. Lise günlerimden bu yana çok değişmişti. Ergenlik yıllarımda ayılıp bayıldığım genç erkeklerden oluşan grupların posterleri gitmişti. Oda boyanmış, yatak örtüleri ve perdeler yenilenmişti. Değişikliklere rağmen hâlâ kendi odam gibi hissediyordum. Eşyalarımı boşalttım, dış fırçamı lavabonun kenarına koyduğum sırada zil çaldı.

“Ben bakarım,” diye seslendim aşağı koşarak, annemin kapıyı açmak için kalkmasından endişelenmiştim.

Kapıyı açtığımda verandada duranın Rowan olduğunu görmemle yüzümdeki gülümseme büyüdü. Şaşkınlık ve sevinçle nefesim kesildi. Piyangoyu kazanmış gibi gülümsüyordum.

“Rowan,” diye bağırdım sevincimi saklayamayarak.

“Rowan mı?” dedi annem neşeyle.

“Umarım rahatsız etmiyorumdur,” dedi, ben içeri girmesi için kenara çekilirken.

Yağmur olasılığı gerçeğe dönüşmüştü, çiseleyen yağmur verandayı ıslatıyordu. Gökyüzü gri olabilirdi ama kalbimde güneş açmıştı. Ah, bu tam da Allie’nin söylebileceği bir şeye benziyordu ama gerçek buydu.

“Elbette, rahatsız etmiyorsun,” dedi annem onu karşılariken.

“Seni görmek de güzel, Jenna,” dedi bana doğru gülümseyerek.

Gözlerini benden ayırmakta zorlandığını fark ettim, ben de aynı durumdaydım.

“Seni burada görmek hoş bir sürpriz oldu,” dedi annemin odada olduğunu unutmuş gibi.

“Jenna birkaç gün burada kalma konusunda ısrar etti, oysa ben kendi başıma gayet iyi idare edeceğimi biliyorum,” dedi annem. “Gereksiz yere endişeleniyor.”

Annem, Rowan’la gözlerimizi birbirimizden ayıramadığımızın farkında değil gibiydi.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı, Rowan?” diye sordu annem.

Rowan anneme döndü. “Taburcu edildiğini duydum Carol ve eve alışabildin mi kendi gözlerimle görmek istedim.” Annemin yakınındaki minderli sandalyeye oturdu ve annemin onu rahatça görebilmesi için yan döndü.

“Turp gibiyim,” dedi annem gülümseyerek.

Fırının alarmı çalıp güvecin hazır olduğunu haber verdi.

“Dr. Lancaster yemekte bize katılmaz mısınız?” dedi annem hevesle. “Yeterince yemeğimiz var. Jenna’yla benim o güveci bitirmemiz bir hafta alır.”

Rowan onay bekler gibi bana baktı.

“Lütfen kal,” dedim coşkuyla onu yüreklendirmeyi umarak. “Ben de salata yapmak üzereydim.” Salata mı onu kalmaya ikna edecekti? Gözlerimi devirmek için kendimi tuttum. Bunun yerine aptalca başka bir şey söylememek için mutfığa gittim.

“Bu durumda kalayım,” dedi Rowan. “Ev yemeği yeme şansım pek olmuyor.”

Bunu daha önce düşünmemiştim. O kendini kariyerine adanmış bekâr bir erkekti, Rowan kim bilir kaç

öğününü hastane kafeteryasında yemek zorundaydı. Bu düşünce beni üzdü.

Gerçi Burger King ve Taco Time ile tatsız bir aylık sürecinde olduğum için bir şey diyemezdim. Allie yurt odasına taşındığından beri uğrayıp hazır yemek almak daha kolay gelmişti. Tek kişi için yemek pişirmek gereksiz geliyordu. Ancak son tartıldığımda iki kilodan fazla aldığımı gördüm. O anda durumu kontrol altına alıp daha sağlıklı seçimler yapmam gerektiğini anladım.

Annem ve Rowan sohbet ederken salatayı yaptım, güveci ve salatayı masaya koydum. Basit bir akşam yemeği idi ama Rowan ile paylaşacağım için kalbimin deli gibi çarpmasından ziyafet olduğu sanılabilirdi.

Her şey hazır olunca onları yemek odasına çağırdım. Annem yürüteciyle geldi, dikkatle dönüp sandalyesine oturdu. İyi iş çıkarmıştı ve ondaki ilerleme beni memnun ediyordu.

Üçümüzde yerlerimizi aldıktan sonra annem Rowan'a baktı. "Duayı sen eder misin?" diye sordu.

Rowan bir an için huzursuz göründü ama çabuk toparladı. Başını eğdi ve şükran duası mırıldandı.

"Bu çok güzeldi," dedi annem.

Salata kâsesini Rowan'a uzattım ve alırken ona göz kırptım. Birbirimize gülümsedik.

Masadaki sohbet keyifle aktı. En çok konuşmayı neşeli ruh hâlinde olan annem yapmıştı. Suskunluk olduğunda sohbeti devam ettirmek için Rowan ve ben ufak tefek bir şeyler ekledik. Yemek bittiğinde annemin yorgun olduğunu görebiliyordum, artık kendi yatağında yatıp iyi bir uyku çekmesinin zamanı gelmişti.

Annem yol boyu itiraz edip yardıma ihtiyacı olmasını söylese de Rowan yatak odasına kadar ona eş-

lik etti. Muhtemelen yardıma ihtiyacı yoktu, yine de sağ salim gittiğini görmek içimi rahatlatmıştı. Rowan odadan çıktıktan sonra üstünü çıkarıp geceliğini giymesi için anneme yardım ettim, dişlerini fırçalarken, yüzünü yıkarken ve gece kremini sürerken yanında durdum.

“Biraz kitap okuyacağım,” dedi yanağıma iyi geceler öpücüğünü koyarken.

Mutfağa geri döndüğümde Rowan’ı gömleğinin kollarını sıvamış hâlde buldum, tabakları durulayıp bulaşık makinesine dolduruyordu.

“Önlük ister misin?” diye takıldım.

“Hayır, teşekkürler.”

“Fikrini değiştirsen diye söylüyorum sana çok yakışacağından eminim,” dedim.

Gülümsedi ve sanki ikimizin yalnız olması bir sorunmuş ve dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi bakışlarını kaçırdı. “Kalanları ne yapacağımı bilemedim,” dedi masanın üstünde duran güveç kabına bakarak.

“Sorun yok, ben hallederim.”

Rowan konuşana kadar birkaç dakika boyunca sessizce çalıştık. “Seni arayacaktım,” dedi.

“Meşguldün,” dedim bahanesini önemsemeden. “Anlıyorum.”

“Ondan değil.”

Cevabı beni şaşırttı.

Gömleğinin kollarını düzeltirken tüm dikkatini işine vermişti. “Annenin ameliyat olduğu gece seni Noel partisinden tanıdığımı söylediğimi hatırlıyor musun?”

Bunun şimdi konumuzla ne alakası olduğunu bilmiyordum. “Hatırlıyorum.”

Bakışlarını kaçırdı, sanki nasıl devam edeceğini bilmiyor gibiydi. “Diğer birkaç hemşireyle birlikte gülüyordun ve gülme sesin dikkatimi çekti. Seni görünce sanki tüm oda gün ışığıyla doldu. Gözlerimi senden alamadım. Biri bana çarpmasaydı tüm akşamı sana bakarak geçirebilirdim.”

Elimde kurulama beziyle olduğum yerde kalakaldım. Üzerinde böyle bir etki bıraktığını bilmiyordum.

“Jenna, bir başarısız evliliğim ve bir sürü de flörtüm var. Bu yüzden sana çıkma teklif etmemeye karar verdim. Ama ne yaptıysam seni unutamadım.”

Tüm bunlar benim için yeniydi.

“Mümkün olduğunca dikkat çekmeden senin hakkında bulabildiğim her şeyi öğrendim. Seni tanımayı her şeyden çok istiyordum ama hamle yapamadım. Sen güzel, sevgi dolu ve sıcaksın. İşin aslı, nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Tüm hayatım iş. Kendimi kariyerime adanmıştım ve açıkçası sen... beni korkuttun.”

“Seni korkuttum mu?” *Ben mi?* Muhtemelen tanıdığı en az korkutucu kişi ben olmalıydım.

“İtiraf etmesi utanç verici. Lastiğimin patladığı gün Gardner sana yaklaşıncaya şansımı kaybettiğimi düşündüm. O seninle ilgilenirken benimle çıkmak isteyeceğini hayal edemedim.”

Ona Rich Gardner gibi adamlarla çıktığımı ve beni hiç etkilemediklerini söylemek istedim ama öyle bir fırsatım olmadı çünkü Rowan devam etti.

“Ameliyat edeceğim kişinin annen olduğunu öğrendiğimde bunun kader olduğunu düşünmüştüm. Bu benim şansımdı ve mahvetmek istemiyordum. Geçen cuma seninle olmak... nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Yıllardır geçirdiğim en güzel gündü. Seni öptüğümde her şey hayal ettiğim gibiydi, hatta fazlasıydı.”

“Ben de öyle hissettim,” diye fısıldadım konuşacak gücü bulmakta zorlanarak.

Birbirimize doğru yürümeye başlamıştık ki telefonu titredi. Rowan inleyerek telefonuna uzandı, mesajı okuyup iç çekti. “Hastaneye dönmem gerek. Çok mu fazla şey söyledim?”

“Hayır,” dedim hemen onu rahatlatmak için. “Hem de hiç.”

“Seni korkuttum mu?”

Usulca güldüm. “Hayır.”

Omuzları gevşedi. “Bunu bilmek güzel, Gün Işığı.”

“Gün Işığı mı?”

Başını salladı. “İlk gördüğümünden beri seni böyle düşünüyorum.”

Gönülsüzce kapıya yöneldi ardından duraksadı. Bana döndü, beni kollarına aldı ve sarıldı. “Gitmem gerek.”

“Biliyorum. Hadi git. Sonra konuşuruz.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Kısa bir an beni sıktı. “Seni öpmeye cesaret edemiyorum, aksi hâlde gidemem.” Dudaklarını nazikçe başımın üstüne değdirdi. “Sana sarılmakla idare etmem gerekecek.”

Aynısı benim için de geçerliydi.

BÖLÜM 20

*

Jenna

Birkaç gece annemle kalmayı planlamıştım ama bana biraz fazlasıyla bel bağlamaya başladığını görebiliyordum. Babamın ölümünün ardından benim arkadaşlığıma alışması kolaydı. Beni yanında tutmak için bahaneye ihtiyacı olduğundan kendi yapması gereken şeyleri de benden istiyordu. Tom arayıp birkaç gün annemle kalmayı teklif edince çok sevindim. Bu annemle Tom için iyi olacağı gibi bana da biraz mola olacaktı.

Üstelik zamanlama daha iyi olamazdı.

“Yanılmıyorsam bugün izinlisin.” Rowan hastaneden çıktıktan sonra beni aramıştı. “Akşam yemeğine ne dersin?”

Beni Seattle limanında balık ekmek yemeye çağır-sa kabul edecektim. Hafta içinde yaptığımız sohbet acil bir ameliyat için hastaneye çağrılmasıyla yarım kalmıştı. O zamandan beri söyledikleri aklımı kurca-

lıyordu. Sohbeta kaldığımız yerden devam etmek için can atıyordum. Bana olan ilgisinin geçen aralık ayında başlamış olması şaşırtıcıydı ve bunu itiraf etmesi beni heyecanlandırmıştı. Bu adamda güçlü bir yeşil ışık görüyordum.

“Senin için yemek pişirmek isterdim,” diye devam etti Rowan, “ve bir gün yapacağım. Bu kadar yorgun olmasam bu gece de yapardım.”

“Yemek mi pişiriyorsun?” *Bu adam daha mükemmel olabilir miydi?*

“Az biraz bir şeyler işte. Yemek yapmaktan keyif alıyorum ama pek fırsat bulamıyorum. Sırf bir kişi için onca zahmete girmeye de değmez gibi geliyor.”

Aynı ikilemi ben de yaşıyordum. Annemin evinden ayrıldığımdan beri günde iki kez sos bile dökmeden salata yemeye başlamıştım. Aldığım kilolar inatla kalçalarımaya yapışmıştı. Onları bir çekiç ve keski ile atmak çok daha kolay olurdu.

“Anlıyorum.”

“Ne yemek istersin?” diye sordu. “İtalyan? Amerikan? Meksika? İyi bir biftek?”

“Sen karar ver. Yemek seçmem.”

“Anlaştık. Seni altı buçukta alırım.”

“Mükemmel.”

Rowan gelmeden nasıl olduklarını kontrol etmek için annemle kardeşimi aradım. Annemin buna gereğinden fazla anlam yüklemesinden korktuğum için Rowan’la akşam yemeği yiyeceğimizden bahsetmedim. Tom’un akşam yemeğini hazırlamasına yardım ettiğini öğrendim. Annemle konuşmamız bittikten sonra telefonu Tom’a verdi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Harika. Annem etrafta rahat hareket ediyor gibi görünüyor ve çoğu şeyi kendi yapıyor.” Kardeşim benim kadar kolay lokma olmadığı için rahatlamıştım. Bu iyi bir haberdi.

“Bu öğlen briç arkadaşları onu ziyarete geldi.” Tom bahsetmemiş olsa da arkadaşlarını görmenin anneme çok iyi geldiğini biliyordum.

“Yardıma gelebildiğin için minnettarım,” dedim. Kardeşimin gelmesi çok iyi olmuştu.

“Her şey yolunda. Biraz anne oğul vakit geçirmek ikimiz için de iyi.”

Aynı fikirdeydim. Annem Tom’un birkaç günlüğüne geleceğini duyar duymaz neşelenmişti. Karısı iş seyahatindeydi ve Tom’un da kullanmaması durumunda kaybedeceği birkaç günlük izni birikmişti. Çocukları Paul ve Allie’den büyüktü, ikisi de evden ayrılmıştı.

“Annemin doğum gününde Louanne ve çocuklarla yine geleceğim,” dedi Tom.

Yetmiş beşinci yaş gününde tüm ailenin bir arada olmasının annem için dünyalara bedel olacağından emindim.

Rowan söylediği gibi beni almaya altı buçukta geldi. Evin içine girer girmez durdu. Beğeniyle etrafına bakarken ağzı açık kaldı.

“Vay canına,” diye fısıldadı hayranlıkla.

O gelmeden önce evin içinde saçlarım alev almış gibi koşmuş, mükemmel giysiyi aramış, giysileri yatağın üstü dolana kadar umarsızca karyolanın üstüne atmıştım. Rowan’ın sıcak yumuşak bakışları bu çılgın koşturmacanın her anını değerli kıldı.

“Seni öpmek için bir dakika daha bekleyemeyeceğim.”

Ben de beklemek istemiyordum. Bana yaklaştığında istekle boynuna sarılıp kendimi kollarına bıraktım. Parmak uçlarımda yükseldim, ona karşı koyamayıp kokusunu içime çektim. Rowan uzun süredir ilişki yaşamamış olduğunu söylemiş olsa da muhteşem öpüyordu. Saniyeler içinde kendimi kaybettim. Birkaç uzun öpüşmenin ardından beni bıraktı.

Kendime gelmem zaman aldı. Birbirimize sarıldık, bu anın onu da benim kadar etkilediğini görebiliyordum.

“Bu harika bir selamlama,” dedim gülümseyerek.

“Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin.”

Rowan arabayı Seattle merkezine doğru sürdü. Bir ailenin işlettiği Shawarma Kebab isimli bir Akdeniz restoranı seçmişti. Kırmızı ekoseli örtülü birkaç masanın etrafında birbirinden farklı sandalyelerin bulunduğu küçük bir yerdi. İçeriye kuzu, kimyon ve zerdeçal kokusu doldurmuştu. Bizi masamıza götüren cana yakın garson menüleri verdi.

“Burası benim favorilerimden biri,” diye açıkladı Rowan. “Yemekler harika.” İçki siparişimizi almak için gelen garson sipariş etmediğimiz baharatlı zeytin, peynir ve pita ekmeğinden oluşan aperatifleri masaya koydu. “Doktor, annem bunları tatmanız için ısrar ediyor,” dedi. “İkramımız.”

Rowan hemen başını iki yana salladı. “Annene benim adıma teşekkür et ama ödemesini yapmadan kabul edemeyiz.”

Genç adam kararlı bir ifadeyle başını salladı. “Siz annemin hayatını kurtardınız. Lütfen doktor, sizin için bu kadarını yapmamıza izin verin.”

Rowan huzursuz olmuş gibiydi. Aileyi kırmak istemediğini ama aynı zamanda bu kadar küçük bir hediyeyi bile almanın tuhaf hissettirdiğini görebiliyordum. Tavsiye ister gibi bana baktı.

“Annene bizim adımıza teşekkür et,” dedim nazıkçe.

Garson gülümseyerek başını hafifçe eğdikten sonra bizi yalnız bıraktı.

“Buraya her geldiğimde aynı şey oluyor,” dedi Rowan suçluluk duygusuyla. “Son ziyaretimde yemeğin ücretinin tamamını ödeme konusunda ısrar ettim ve bir dahaki sefer için kabul ettiler.” Kolunu uzatıp elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine doladık. “Belli ki yanımda güzel bir kadın olduğunu görünce bir hediye daha göndermeden edemediler.”

İltifatı yüzümü kızarttı.

Rowan şarap siparişi verirken ben de menüyü inceledim. Zor bir seçim olacağını görebiliyordum. Yemeklerin çoğu yabancı olsa da her biri kulağa harika geliyordu.

“Domates ve kaparili balık favorilerimden biri,” dedi Rowan, seçim yapmakta zorlandığımı görünce.

Balığı çok sevdiğimden tavsiyesini kabul edip bir soru sordum. “Lübnan pilavı nedir?”

“Hatırladığım kadarıyla şehriye ve çam fıstığıyla yapılan bir pilav.”

Şarap listesini okuyup birkaç soru sordu. Siparişi verdikten sonra garson şişeyi açıp ikimizin kadehini de doldurdu. Rowan gülümsedi.

Genç adam siparişlerimizi almak için bekliyordu.

“Ben senin tavsiye ettiğin balığı yiyeceğim,” dedim Rowan’a, o da garsona yemeğin tam adını söyledi, ardından kendi siparişini verdi.

Rowan benim için daha iyi bir seçim yapamazdı. Baharatlı domates sosunda pişmiş beyaz et, pilav, zeytin ve beyaz peynir eşliğinde gelmişti.

Yemeğimizi tamamlayan şarap nefisti. Rowan kuzu eti seçmişti ve ikimiz de tabağımızdaki her şeyi yiyip bitirmiştik. Sandalyede arkama yaslanıp elimi mide-min üstüne koydum.

“Bir lokma daha yiyecek yerim kalmadı. Harika bir yemektir.” Daha güzel bir akşam hayal edemezdim. Çıktığım erkekler çoğu zaman beni pahalı bir et lokantasıyla etkilemeye çalışırdı. Rowan bunu yapmadığı için memnundum. Bu küçük, alışılmışın dışındaki restoran mükemmeldi. Ailedeki herkes restoranda bir bölümle ilgileniyordu. Ebeveynler mutfakta çalışırken onların yetişkin çocukları masalarla ilgileniyordu. Yemek akşamın gidişatını belirlemişti. Samimi ve hoştu.

Eve döndüğümüzde saat dokuza geliyordu.

“İçeri gelip bir kahve içmek ister misin?” diye sordum. İkimiz de gecenin bitmesini istemiyorduk.

“Çok isterim.”

Kapıyı açıp içeri girdikten sonra Rowan peşimden mutfığa geldi. Kahve makinem her seferinde bir fincan çıkaran türdendi. Tezgâhın önünde durup sıcak sıvının demlenmesini bekledi. Rowan arkamdaydı, varlığı içimi ısıtıyordu. Kollarını belime doladı, burnunu boynuma sürttü. Titredim, boynuma ve omzuma rahatça dokunması için başımı yana eğdim.

Gözlerimi kapadım, dudakları omuz kıvrımdaki hassas nokta üstünde gezinirken verdiği hisse teslim oldum. Zevkle iç çektim.

“Böyle zamanlarda hastanede geçirdiğim uzun saatler için pişmanlık duyuyorum,” dedi.

Akşam yemeğindeki konuşmamızdan o sabah erken saatte bir ameliyata girdiğini ve on üç saat aralıksız çalıştığını biliyordum. Bu saatler onun için alışılmadık değildi.

İlk kahve hazır olunca ikincisi için uzandım.

Kahve kupasını uzatınca Rowan'ın beni tutan eli gevşedi. "Bunun olacağını asla tahmin etmiyordum," dedi. Bir adım geri çekildi ve soğuması için kahveye üfledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve ben," dedi kahvesini incelerken. "Benimle ilgilenmenin mümkün olacağını hayal dahi etmedim."

"Neden böyle düşündün?"

"Ben başarısızdım. Evliliğim bir felaketti ve ben yenilgiyi kolay kabul eden biri değilim. İyi bir eş kumaşına sahip olmadığımı kabullendim. Seni ilk gördüğümde istedim, çok istedim ama başarısızlık korkum beni engelledi. Yine aynı hataları yapmak istemiyorum, özellikle seninle bir şansımız..." Nasıl devam edeceğini bilmiyormuş, fazla hızlı ilerliyor olmaktan korkuyormuş gibi durdu. "Senin de benimle aynı şeyleri hissettiğini umuyorum."

Hiç tereddüt etmedim. "Öyle."

Cevabımla rahatladı. "Bunun kulağa bir şarkı sözü gibi geldiğinin farkındayım ama ilerleyeceksek senin için doğru adam olduğumdan emin olmak istiyorum."

Kahve makinesi şırıltı sesi çıkararak ikinci fincanı demlemeyi bitirdi.

Diğer odaya geçip şöminenin karşısına oturduk.

"Sakıncası yoksa evliliğinde neyin ters gittiğini bilmek isterim."

Geceyi Kyle'dan bahsederek bitirmek tam bir romantizm cinayeti idi. Ne bilmek istediğini merak et-

tim. Rowan kendi evliliğinden pek bahsetmemişti. Tek bildiğim kızıyla karısının California’da yaşadıklarıydı. Onlardan sadece bir kez, doğrudan bir soruya yanıt olarak söz etmişti.

“Cevap vermek seni üzecekse ya da istemiyorsan anlarım, Gün Işığı.”

Bana taktığı isim kalbimi eritti. Kahve fincanımı göğsüme yaklaştırıp ona Kyle’ın ilişkilerini anlattım. Her ne kadar her şey için eski kocamı suçlamak istesem de bir eş olarak benim de hatalarımın olduğunu farkındaydım.

“Paul ve Allie doğduktan sonra çalışmaya devam ettim. Kalan tüm enerjimi çocuklarıma veriyordum. Kyle buna sinirleniyordu. Onun kendisinin üstüne düşen, egosunu pohpohlayacak bir eşe ihtiyacı vardı. O kişi ben değildim. Benim önceliğim çocuklarımdı.”

Rowan eski kocama kin güttüğümünden endişeleniyorsa gerek yoktu çünkü böyle bir şey hissetmiyordum. Kyle ile ilgili beni rahatsız eden tek şey çocuklarımıza göstermediği sevgi ve ilgiydi. Paul ve Allie’nin babalarına ihtiyacı vardı ve Kyle açıkça onları görmezden geliyordu. Kyle hakkında asla olumsuz şeyler söylemedim... en azından çocuklarımin yanında. Buna gerek yoktu. Babalarının ne tür bir adam olduğunu daha erken yaşlarda anlayabilecek kadar akıllı çocuklardı.

“Bilmek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordum, birkaç soru sormaya hazırlanarak.

“Hayır. Bu kadarını bile anlattığın için teşekkürler. Kolay olmadığından eminim.”

Ben kendi sorularımı sorma fırsatı bulamadan Rowan elimdeki fincanı alıp kendisinininkinin yanına

bıraktı. Bana doğru eğilirken gözleri beni esir almıştı. Hiç tereddüt etmeden eğilip öpücüğüne karşılık verdim. Akşam her açıdan beklediğimden çok daha harikaydı. Dönüp kollarımı Rowan'ın boynuna doladım ve kendimi ona bıraktım. Öpücükleri sihirli gibiydi ve hatırladığımdan çok daha iyiydi.

İkimiz de kendimizi öpüşmenin büyüüne kaptırmışken zihnimin arkasında *klik klik* sesinin hafifçe yankılandığını duydum. Sanki biri kapıyı açıp kapamıştı.

“Anne!” İçeri girip bizi oturma odasında gören kızımın sesi dehşetle çınlamıştı.

Allie'nin gözleri irileşmiş, ağzı bir karış açık kalmıştı. Görünüşe göre tek yapabildiği orada durup Rowan ve bana bakmaktı.

“Üzgünüm,” dedi. “Ben... arkadaşın olduğunu bilmiyordum.” Yanakları kızardı.

“Allie, bu Rowan, Dr. Lancaster. Büyükannenin cerrahı.”

“Ah.” Belli ki tek heceden fazlasını söyleyemeyecek hâldeydi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Allie'nin evde olduğumdan emin olmak için beni aramadan gelmesi alışıldık değildi. Elinde iki büyük çamaşır torbası vardı.

“Çamaşırlarımı yıkamak için buraya geleyim diye düşündüm... Yurttaki tüm makineler doluydu. Gideyim mi?” Rowan'a özür diler gibi baktı.

Bir anda yanında biri daha olduğunu fark ettim. Wyatt olmalıydı. Gençti ve hepsi diken diken olmuş gibi görünen dağınık kumral saçları vardı. Bakışlarını yere sabitlemişti, o da Allie gibi rahatsız olmuş ne yapacağını bilemez hâlde görünüyordu.

“Sanırım sen Wyatt olmalısın,” dedim konuyu de-
ğiştirmenin hepimizin üstündeki şoku atmasını uma-
rak.

Selam vermek için elini kaldırdı, sonra parmakları-
nı kotunun arka cebine sıkıştırdı, ifadesi hâlâ tedirgin
ve sıkıntılıydı.

“Büyükanнемde kaldığını sanıyordum.” Allie ken-
dine gelir gibiydi.

“Öyleydi...”

“Misafirin olduğunu bilmiyordum, aksi hâlde...”

“Sorun yok, tatlım. Her şey yolunda. Herhangi bir
şeyi bölmedin.”

Kızım kaşlarını çattı. “İçeri girdiğimde öyle görün-
müyordu. Benim baktığım yerden onun dili senin bo-
ğazında gibiydi.”

“Allison Marie!”

“Üzgünüm, anne. Ne gördüysem onu söylüyorum,
hepsi bu.”

Yüzümün bir sis lambası olarak kullanılmaya ye-
tecek kadar yandığını hissedebiliyordum. Rowan’dan
özür dilemesini isteyecekken Allie iki kirli torbasını
sürükleyerek çamaşır odasına gitti.

“Sanırım gitme vaktim geldi,” dedi Rowan.

Kanepeden kalkıp fincanını mutfağı götürdü, pal-
tosunu aldıktan sonra kapıya yürüdü.

Peşinden gittim. “Çok özür dilerim,” diye fısılda-
yıp bir öpücük verdim.

Gülümseyip burnumu ucundan öptü. “Yarın görüş-
şürüz, Gün Işığı.”

BÖLÜM 21

*

Maureen

Seahawks maçında gerçekten eğlenmiş olmam beni çok şaşırtmıştı. Ah, ayrıca son saniyede kazanmam ardından Logan'la öpüşmemizi sonsuza dek unutmayacaktım. Ona çok fazla anlam yüklemiyordum. Buna cesaret edemiyordum. Logan'ın beni öpmesine neden olanın ânın sevinci, heyecanı ve mutluluğu olduğuna kendimi ikna etmiştim. Yine de neyin sebep olduğu umurumda değildi. O öpücük hoşuma gitmişti.

Hem de çok.

Pazar günü Seahawks maçından sonraki pazartesi Logan kütüphaneye uğramış ve bir gece önce kararlaştırdığımız akşam yemeği sözünü Washington'ın doğusundaki Moses Gölü'nde, şehir dışı bir projeyi denetlemesi istendiğinden tutamayacağını söylemişti. Öğleden sonra yola çıkması gerekiyordu ve bir, muhtemelen iki hafta boyunca burada olmayacaktı. Hayal kırıklığımı gizlemek için uzaktayken keyifli olacağını düşündüğüm kitapları ona vermiştim. Daha önce kimse beni geveze olmakla suçlamamıştı ama aniden

çenemi tutamaz hâle gelmiştim. Kelimeler ağzımdan daha hızlı dökülemezdi. Geçenlerde Jenna da aynı şeyi yaşamıştı ve anlaşılan şimdi sıra bendeydi. Logan sıra dışı bir şey olduğunu fark ettiyse bile bir şey dememişti. Kütüphaneden ayrılmadan önce şehre döndüğünde beni arayacağını söylemişti.

Logan'ın üzerimdeki etkisi giderek arttığından bu ayrılığın iyi olacağını düşündüm, ayrı kalmak bana kafamı toplamak için ihtiyacım olan zamanı verecekti.

Logan beni şaşırtıyordu. Bunu başından beri yapıyordu. Tanıdığım kimseye benzemiyordu. Tesisatçıların çok zeki, kültürlü, hatta bilgili olduklarını hiç düşünmemiştim. Aslında inşaat işçileri hakkında hiç düşünmemiştim. Logan bakış açımı değiştiriyordu. Günde üç gazete okuyordu. Güncel olayları meclise aday olmayı düşünüyormuşçasına takip ediyordu. Bir araya geldiğimiz her sefer onun hakkında daha fazlasını öğrendim. Süreç içinde onu bir tesisatçı olduğu için sıradanlaştırdığımı ve hafife aldığımı fark ettim. Onunla tanışana kadar böylesi bir önyargıya sahip olduğumu fark etmemiştim.

Bu adam Seahawks'ı seviyordu. Takımdaki her oyuncunun adını ve oynadığı pozisyonu biliyordu. Rakiplerini de tanıyordu. Basketbol ve hokey keyif aldığı başka spor dallarıydı. Bu sporlar da bana futbol kadar yabancıydı.

Cuma akşamları iş çıkışı ekip arkadaşlarıyla fıçı bira içmekten keyif alması sürpriz olmamalıydı. Onu arkadaşlarıyla yalnızca bir kez görmüştüm ama kalabalığa ne kadar aşina olduğunu ve ne kadar sevildiğini anlamaya yetecek kadar uzun süre orada kalmıştım.

Logan şehir dışındayken günler akıp gidiyordu. Pazar günü Jenna ile buluştuk, nihayet *Casablanca*'yı baştan sona seyrettik ve Paris seyahat planımızı tamamlamaya devam ettik. Salı günü işten sonra alışveriş yapmak için buluştuk. Jenna hem annesi hem de çamaşır yıkamak için eve uğradığında kızının yağmaladığı mutfak dolaplarını doldurmak için alışveriş yapmıştı. Bu aralar annesine bakmakla meşgul olan Jenna ile fazladan zaman geçirmek güzeldi.

“Gittiğinden beri Logan’dan haber aldın mı?” diye sordu Jenna sepete koymadan önce marulu incelerken.

Ben de kendi alışveriş arabama muz ekledim. “İlk haftayı geride bıraktığını söyleyen bir mesaj gönderdi.”

Mesajlaşmayı sevmiyordum. Logan’ın mesajı kısaydı, bana döneceği günü yazmıştı. Kısa ve özdü. Gizli bir anlam bulmak için defalarca okumuştum.

“Cevap yazdın mı?” Jenna bir poşete koyduğu maydanozu sepete attı.

“Hayır... Cevap gerektiğini düşünmedim.”

Jenna durup bana baktı. Şu duygusal zekâmı sorgulayan bakışlarından biriydi. “Seni özlediğini söylemiş olabileceği aklına gelmedi mi?”

“Aklıma *geldi*.” Gelmişti. O kısa metinde saklı bir mesaj aramıştım. Biraz düşündükten sonra kendimi öyle bir şey olmadığına ikna etmiştim.

“Hadi ama Maureen.” Jenna kollarını havaya kaldırdı. “Kurallara uyum sağla.”

Kısaca sorunum buydu. Erkekler ve ilişkiler konusuna kendimi uzak hissediyordum. Çok uzak; dünya dışında gibi, dünyanın Mars’a olduğu gibi uzak hissediyordum. Satır aralarını okuma becerim yoktu. Logan bana beni özlediğini söylemek istiyorsa o zaman bunu doğrudan söylemesi çok yardımcı olurdu.

İnsanlar neden kelime oyunları yapmak zorundaydı? Bu konuda da iyi değildim. Scrabble hariç, tabii. Müthiş bir Scrabble oyuncusuydum. Belki de Logan'ı eve çağırmalı ve baş başa Scrabble oynamalıydık. O benim seviyeme daha uygundu. Bu yapabileceğim hem de iyi yapabileceğim bir şeydi.

“Ona şimdi mesaj at,” dedi Jenna.

“Şimdi mi?”

Yüzündeki o ifade geri döndü. Jenna'nın bakışlarının beni kriptonit gibi eritebileceğine yemin edebildim. Logan'a mesaj atmadan peşimi bırakmayacaktı.

Bana iyice kızıp alışveriş arabasını bırakıp elini uzattı. “Telefonunu ver.”

Çantama sıkıca yapışıp başımı iki yana salladım. “Logan'a mesaj atmana asla izin vermem.” Diğer yandan belki de ne yazacağını biliyordu. Tereddüt edip bir kez daha düşündüm. “Ne diyeceksin? Ona telefonumu aldığını söyleyecek misin? Yoksa ben gibi mi davranacaksın?”

Söylediklerimi düşündü. “Senmişim gibi yazacağım.”

Jenna'mn yazabileceklerini düşünüp dehşete kapıldım, telefonumu tuttum. “Ona ben yazarım, çok teşekkürler.”

Bu üniversitede olduğumuz zamanlardan daha berterdi. Ben hep bir inek olmuştum. Jenna erkeklerin benden korktuğunu, bu yüzden nadiren çıkma teklif ettiklerini söylüyordu. Çoğunlukla sosyal hayatımda harikalar yaratan Jenna ile takılıyordum. Jenna'nın yanında olmak hep eğlenceliydi, o olmadığı zamanlarda kütüphaneye kaçıyordum. Jenna olmasaydı tüm üniversite hayatımı yüzümü kitaba gömüp bir münze-

vi olarak tamamlardım. Bugün bile kendimi ormanda, etrafımın kitaplarla çevrili olduğu bir kulübeden hiç çıkmadan gayet güzel yaşarken hayal edebiliyordum. Evet, hiçbir şey olmasa bile en azından beni kozamdan çıkardığı için Jenna'nın varlığına minnettardım.

“Şimdi yaz,” dedi ısrarla.

“Tamam, tamam,” dedim. Bunun beni bu kadar germesi delilikti. Nereden başlayacağımı ya da ne diyeceğimi bilemeden ekrana baktım. Jenna sorunu anlamış olacak ki bir öneride bulundu.

“Ona dönmesini dört gözle beklediğini yaz.”

Tereddüt ettim.

“Onun dönmesini *istiyorsun*, değil mi?”

Kabul etmek istemiyordum ama delici bakışları altında pes edip başımı sallayarak onayladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Mesajı yazdım, kelimelere baktım, derin bir nefes alıp gönder okuna tıkladım. Telefonu çantama koydum, çantamı kapatacağım sırada telefonum çınladı. Mesajı okumak için hemen geri çıkardım.

“Logan'dan mı?” diye sordu Jenna.

Başımı sallayıp nefesimi tutarak mesajı okudum. İçimi sıcacık bir mutluluk hissi kapladı. Gülümseme saklamakta zorlanıyordum. Cevap yazacağından bile emin değilken bu kadar hızlı geri dönmesi çok rahatlatıcıydı. Belki de Jenna haklıydı, o tek mesajda Logan bana ulaşmaya, beni özlediğini söylemeye çalışmıştı.

“Ne diyor?” İyice meraklanan Jenna omzumun üstünden okumaya çalıştı.

“Ne okuduğumu bilmek istiyor,” dedim. Mesajıma geri dönmesinden duyduğum sevinci saklamam imkânsızdı, ağzım kulaklarımda sırtıyordum.

“Neyi bilmek istiyor?”

“Hangi kitabı okuduğumu,” diye tekrarladım. İlişkimizin en iyi yanı Logan ve benim okuduğumuz kitaplar aracılığıyla iletişim kurmamızdı. Her zaman aynı fikirde değildik ama birbirimizi tanıdıkça fikirlerimizin çoğu zaman uyuştüğunu keşfetmiştim.

“Pekâlâ, cevap yazmayacak mısın?”

“Alışveriş yapıyorum. İnsanların yolda yürükken ya da alışveriş yaparken gözünü ya da kulağını telefona yapıştırmaması beni aşırı rahatsız ediyor. Çok gülünç ve onlardan biri olmayı reddediyorum.”

“Eve dönünce mesaj atmaya planladığını umuyorum,” dedi beni biraz daha dürtmesi gerektiğini düşünerek. Bir saha koçu gibi bana talimatlar vermesine gerek yoktu. Pekâlâ, belki de vardı.

“Evet, doğru düzgün düşünebildiğim anda yazacağım.”

“Söz mü?”

“Evet, söz. Bu adamdan hoşlanıyorum,” diye itiraf ettim.

“Yeşil ışık mı?”

Gülümseyerek başımı salladım.” Evet, yeşil ışık.”

Jenna kendiyle gurur duyuyor ve durumdan memnun görünüyordu. Alışveriş arabama döndüm ve az yağlı sütle ekşi krema almak için süt ürünleri reyonuna doğru yöneldim.

Eve gelir gelmez aldıklarımı yerleştirdim ve telefonumu alıp oturdum. Bana sözel talimatlar verecekmiş gibi telefonuma bakıp derin bir iç çektim ve komodininin üstünde duran son okuduğum kitapla birlikte kütüphaneye gelen en son çok satanları listeleyerek

Logan'ın mesajını yanıtladım. Mesajı göndereli bir dakika olmamıştı ki telefonum çaldı.

Arayan Logan'dı.

“Merhaba?” dedim tereddütle.

“Parmaklarım mesaj yazmak için çok iri,” dedi aradığı için özür dilermiş gibi.

“Ben de mesaj konusunda iyi değilim,” dedim. “Nasılsın?”

“Sıkkın. Mesai olduğu için ücret güzel ama Seattle’a dönmeyi tercih ederim.”

“Ben de burada olmanı isterdim.” *Bunu gerçekten söylemiş miydim?* Kızardığımı hissettim, başka bir gaf yapmadan bahane uydurup telefonu kapamaya niyetlendim.

“Yani beni özledin,” dedi Logan, yorumuma atlayarak. Sesi memnun olmuş gibiydi, son dakikada altı sayılık gol atan oyuncu gibi yumruklarını havaya savurduğunu hayal ettim.

“Biraz.” Galibiyetin tadını çıkarmasına izin verdim. Ayrıca doğrudu da. Onu özlemiştim.

“İyi. Ben de seni özledim. Hey, Seahawks’ın bu hafta sonu oynadığı maçı kazandığını biliyor musun?”

Bunu duymuştum. “Patriots’a karşı.”

“Maçı izledin mi?” Sesi şaşırmış gibiydi.

“Hayır, işim vardı ama pazartesi haberi okudum. Artık ‘12. Kadın’ formam olduğu için haberi okumanın hakkım olduğunu düşündüm.”

Hafif bir sessizlik oldu.

“Yakında...”

“Ne zaman...”

Aynı anda konuşmuştuk.

“Sen söyle,” dedi Logan.

“Hayır, lütfen sen devam et. Bu hafta döneceğini mi söyleyecektin?”

“Duruma bağlı ama perşembeye kadar dönmem gerek. Cuma sabahı kütüphanenin yanındaki inşaat alanında olmamı istiyorlar.”

“Bu sana dinlenmek için zaman bırakmıyor.”

“Şikâyetim yok. İş için minnettarım. İnşaatta çalışmanın artıları ve eksileri var. Kariyerim boyunca genellikle kış aylarında en az bir ay boшта kalıyorum. O boş vakitlerin tadını çıkarıyorum. Evin etrafındaki projeleri tamamlamayı dört gözle bekliyorum.”

Logan tanıdığım tek sendika işçisiydi.

“Dönüşte dikkatli kullan.”

“Tamam.

İkimizin de söyleyecek başka bir şeyi kalmamıştı. Ben konuşkan bir değildim, özellikle de telefonda-yken ve anlaşılan Logan da değildi. Aramayı sonlandırdık.

Yemek vakti gelmişti ama acıkmamıştım. Logan ile konuşmak beni telaşlandırmıştı. Nedenini bilmiyordum. Acilen çamaşır yıkayıp küveti fırçalama ihtiyacı duydum. Kızımın ısrarının aksine ben bir düzen delisi değildim ama temiz ev seviyordum. Gerçi bugün temizlik günüm değildi. Beni çamaşır sepetimi boşaltıp ovalama fırçamı almaya iten her neyse sorumlusu Logan’dı.

Musluğu parlatmayla son posta çamaşırları makineye atma arasında bir yerde aklıma bir fikir geldi. Her zamankinin aksine cesur davranıyordum. Seahawks maçını ve Logan’la yaptığımız bale sohbetini hatırladım. Profesyonel futbol oyuncularının mı, yoksa profesyonel bale dansçılarının mı fiziksel

açından daha güçlü oldukları konusunda bir tartışma yaşamıştık.

Daha bu sabah New York Şehir Balesi'nin Seattle'a geldiği ve biletlerin satışa çıktığına dair bir e-posta almıştım. Çok pahalılardı ama umursamadım. Kendimi şımartma niyetindeydim ve aynı zamanda Logan'a bir şey kanıtlamak istiyordum. Bale dansçılarının da kaslı Seahawks oyuncularına kadar atletik olduklarını göstermek için ona da bir bilet alacaktım.

Haklılığımı kanıtlamak için mükemmel bir yoldu. Logan'ın böylesi zorlayıcı bir kariyer için gerekli yetenek, beceri ve disiplini onların zarif, esnek vücutlarının sahnede dönüşünü izlemeye zorlanmadan anlaması mümkün değildi. Onları haftanın her günü futbol oyuncularıyla karşılaştırabilirdim.

Yanlış hatırlamıyorsam Logan daha önce bale gösterisi izlememişti. Ben de Logan davet edene kadar bir futbol maçına gitmemiştim. Çok şey öğrenmiş ve keyif almıştım. Seahawks maçının benim için olduğu gibi bale gösterisine katılmak da onun için eğitici olacaktı.

Bilgisayarın karşısına geçip internetten iki bilet aldım. Logan benimle gelemese o zaman ikinci bilet Jenna'ya ya da kızıma verecektim. Tori beş yaşından beri benimle bale gösterilerine geliyordu. Onu *Fındıkkıran* performansına götürmüştüm ve çok sevmişti. Bunu artık bir gelenek hâline getirmiştik ve her Noel gitmeye özen gösteriyorduk.

Logan'ın bunu tecrübe etmesini istedim. Heyecanla ona bir mesaj atmaya karar verdim.

Geri döndüğünde sana bir sürprizim var.

Cevap gelmesi uzun sürmedi.
Neymiş o?

Beklemen gerek. Çok seveceksin.

Maureen, bana randevuya çıkmayı mı teklif ediyorsun?

Evet.

Sürprizleri severim.

Güzel. Kravatın var mı?

Kravat mı? Olabilir.

Güzel bir kazak da olur. İş botu yok.

Beni nereye götüreceksin?

Yakında öğrenirsin.

Uzun zamandır böylesi bir beklenti içine girmemişim. Logan çabuk unutamayacağı bir sanat dersi almak üzereydi.

BÖLÜM 22

*

Jenna

On iki saatlik mesaim bitmişti, yorgundum ve eve gidip sıcacık su dolu küvete girmek için can atıyordum. Birkaç gündür Rowan’la konuşmamıştım. O yoğundu, ben de yoğundum. İlişkimizi hastane çalışanlarından ve kaçınılmaz dedikodulardan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyorduk.

Çantam omzumda hastane çıkışına doğru yürürken birinin bana seslendiğini duydum.

“Jenna. Jenna Boltz.”

Arkamı dönünce Rowan’ın hemşiresi Katie’yi gördüm. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi hızlanarak kapatıp nefes nefese yanıma geldi. Rengi soluktu, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Şükürler olsun seni yakaladım,” dedi sakinleştirmeye çalışır gibi elini kalbinin üstüne koyarken.

“Sorun ne?” Sesindeki telaş beni ürkütmüştü.

“Dr. Lancaster... Ne yapacağımı bilemedim.”

“Ne oldu?” Kalp atışlarım hızlandı. Aklımdan onlarca korkutucu senaryo geçiyordu.

“Onun... onun birine ihtiyacı var. Gelir misin?”

“Elbette. Ne oldu?”

“Acele et.”

Katie’nin cevabı beni şaşırtıp daha da endişelendirdi. Sorular sinir bozucu sinekler gibi üzerime uçuştular. Korkular da. Yaralanmış mıydı? Bir kaza mı geçirmişti? Peşinden giderken sorduğum sorulara cevap vermedi.

“Lütfen ne olduğunu söyle, Katie,” dedim bir kez daha.

“Dr. Lancaster dokuz yaşında bir çocuğun ciddi şekilde kırılmış bacağına ameliyat ederken çocuk beklenmedik bir kalp krizi geçirdi.” Durdu, gözleri yaşla dolmuştu. “Onu kurtarmak için birinin yapabileceği her şeyi yaptı ama olmadı. Ah Jenna. Onu ameliyat masasında kaybetti. Ailesine haber vermeye gitmeden önce bir şekilde kendini topladı. Ama şu ana çok üzgün... Sana ihtiyacı var.”

“Ah hayır.” Kalbim hem aile hem de Rowan için sızladı. “Nerede şimdi?”

Katie nefes aldı. “Bilmiyorum... aileyle konuştuktan sonra onu görmedim ama ofisinde olabilir.”

Beni cerrahların odasının bulunduğu dar kordondan geçirdi. Rowan’ın kapısı kapalıydı. İçeriden duvara fırlatılan kitaplara benzer sesler geldiğini duyabiliyordum. Gözlerim irileşti, Katie’ye buradaki varlığımın doğru olup olmadığını sorarcasına baktım.

Ölümlerle hele de bir çocuğunla başa çıkmak asla kolay olmazdı. Her tıp profesyoneli hasta kaybetmenin acısıyla kendi yöntemiyle baş etmeyi öğrenirdi.

Yoğun bakım ünitesinde çalıştığım için buna diğerlerinden daha alışkındım. Elbette, hasta kaybetmek hoş değildi. Hiçbirimiz için değildi. Ancak ölümler olacaktı, bu bizim mesleğimizin bir gerçeği idi. Ölüm bazı hastalara hırsız misali hızlı ve beklenmedik bir biçimde gelirdi. Bazılarına, özellikle de tedavisi mümkün olmayan hastalıklarla mücadele edenlere bir dost gibi gelip, acılarına son vereceği için çoktan kabullenilmiş olan ölüm hoş karşılanırdı. Yine de bazıları hayata tutunmaya çalışır, sonuna kadar savaşıp, mücadeleyi bırakmayı reddederdi. Yıllar içinde yoğun bakım hemşiresi olarak ölümle baş etmek görevimin doğal bir parçası hâline gelmişti, tedavi şansı olmadığında hastalarımıza ve ailelerine yaşamdan ölüme geçişte yardımcı olmayı görevimin bir parçası olarak görüyordum.

“Daha önce böyle bir tecrübe yaşad mı?” diye sordum Katie’ye.

Başım iki yana salladı. “Hayır. Bir hasta kaybettiğini hiç görmedim. Görünüşe göre çocuğun kimsenin bilmediği bir kalp rahatsızlığı varmış. Dr. Lancaster’a nasıl yardım edeceğimi bilemedim, sonra aklıma sen geldin.”

Ona neden ben diye sormak istedim. Personelden kimsenin Rowan’la görüştüğümüzü bilmediğini sanıyordum. Anlaşılan sandığımız kadar gizleyememiştik ya da Katie’nin sezgileri çok güçlüydü.

Gözleri yaşardı. “Dr. Lancaster senden hoşlanıyor. Sana güveniyor ve düşündüm ki... Bunu atlatmasa senin yardım edebileceğini umdum. Lütfen,” diye fısıldadı, yaşlarla parlayan gözleriyle bana yalvarıyordu.

Nasıl yardım edeceğimi bilemeden odasının kapısını çaldım. Cevap vermesini beklemeden kapıyı açıp

yavaşça içeri girdim. Raflardaki kitapların hepsi yerdeydi, duvardaki diplomalar çarpık duruyordu.

Odanın ortasında durmuş hızlı nefesler alan Rowan'ın omuzları inip kalkıyordu. Beni görünce kaşlarım çatı. "Şu an iyi bir zaman değil, Jenna."

"Öyle görünüyor," dedim usulca ve manalı bir ifadeyle yere saçılmış büyük kitaplara baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Parmaklarını saçlarının arasından öyle sertçe geçirdi ki bir avuç dolu saçını koparmamış olması şaşırtıcıydı.

"Seni görmeye geldim," diye açıkladım.

"Başka zaman. Lütfen."

"Bir dakikacık," dedim ve kitapların arasından geçip yanına gittim.

Bana baktı, gözleri acı doluydu. Hoşnutsuzluğunu görmezden geldim. Onu rahatlatmak için başka ne yapacağımı bilemediğimden biraz daha yaklaşıp kollarımı beline dolayarak ona sarıldım. Huzursuz geçen birkaç saniye boyunca yumruk hâlinde sıkıdığı elleri iki yanında sarkık öylece durdu. Bir mankene sarılmış gibiydim. Kaskatıydı, kızgındı, Tanrı'ya ve dünyaya öfkeliydi.

Pes edip arzu ettiği mahremiyeti ona vermek üzereyken bir ürperti vücudunu baştan ayağa sardı. Gü-rültülü bir iniltiyle kollarını bana doladı. O kadar sıkı ki bir an nefes alamadım. Bir itiraz sesi çıkarmış olsam gerek çünkü kollarını anında gevşetti.

Derin bir iç çekip yüzünü omzuna gömdü. Beni bırakmaya hiç niyeti yok gibi hissettim.

Birkaç dakika kadar sonra nihayet konuştu. "Ölmemeliydi."

Elimi başının arkasına koydum, teselli etmek için elimden gelen tek şey buydu. "Kimin ölüp kimin yaşayacağına sen karar veremezsin."

“Anne babası yıkıldı,” dedi, kelimeleri âdeta boğulurcasına söylemişti. Onlara oğullarını gömmeleri gerekeceğini söyleyen Rowan olmuştu. Bu, bir cerrahın karşı karşıya kaldığı en zor görevdi. Rowan derin bir nefes daha alıp beni bıraktı, biraz uzaklaştırıp gözlerimin içine bakarak cevaplar aradı. Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Ne bir güvence. Ne bilgece bir söz. Hiçbir şey.

“Nasıl öğrendin?”

Açık kapının dışında kalan Katie huzursuz görünüyordu. Ben cevap vermeyince Rowan konuştu.

“Katie?”

Koridorda bekleyen genç hemşire dağınık ofise girdi. “Umarım kızmamışsınızdır, Dr. Lancaster... Başka ne yapacağımı bilemedim. Jenna’nın yardım edebileceğini düşündüm.”

Onaylamayarak kaşlarını çattı. “Bunu sonra konuşacağız.”

“Lütfen bana kızmayın.” Alt dudağı titredi.

“Sorun yok, Katie,” dedim onun yerine. “Haber verdiğin için minnettarım.” Rowan onu azarlarsa dağlabileceğimi görebiliyordum. Rowan’a bakarak sadık yardımcısını suçlamaması için sessizce yalvardım.

“Yarın konuşacağız,” dedi Rowan hemşireye.

Katie bakışlarını indirip odadan çıktı.

Eline uzanıp kendi ellerimin arasına aldım. “Bir fincan kahve iyi gelebilir.”

“Daha çok viski havasındayım.”

“Kafeteryanın viski bulundurduğunu sanmıyorum,” dedim. Yere eğilip büyük kitaplardan birini aldım ve rafa koydum.

Rowan da eğildi, birkaç cildi alıp onları yerine yerleştirdi. Birlikte sessizce temizledik, yerdekileri toplayıp ofisi düzene sokmamız uzun sürmedi.

İşimiz bitince arkasını döndü, yüzünü göremiyordum. “Gidebilirsin, Jenna.”

Kaskatı kesildim ama sonra neden gitmemi istediğini anladım. Hiçbir erkek zayıf olduğunun düşünülmesini istemezdi ve Rowan’ın berbat hâlde olduğunu görebiliyordum. “Kahve içmeye gideceğimizi sanıyordum.”

“Yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum ama şu an için en iyisi...”

İçgüdüsel olarak düşünmeden karşısına geçtim. Rowan’ın, yüzümü görürse gitmemi istemeyeceğini biliyordum. Konuşanın, gitmemi isteyenin acısı olduğunu anlayabiliyordum. Yapacağım hiçbir şeyin bir çocuğu kaybetmenin ve ailesine haber vermenin ıstırabını dindirmeyeceğinin farkındaydım. Yine de ona sarılmaktan, kitaplarını rafa yerleştirmesine yardım etmekten fazlasını yapmam gerektiğini hissettim.

Onu tutup kendime çevirdim. Sonra ellerimi yanaklarına koydum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Onu öptüm.

Dünyanın sonu gelmiş, bu yapacağım son şeymiş gibi Rowan’ı öptüm.

Şaşırdı, başta direnmeye çalışsa da kontrolü ele alıp o öpücükle ona verebileceğim her şeyi vererek buna izin vermedim. Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda şaşırtıcı bir sessizlik oldu. Onu bırakmak üzereyken beni kollarının arasına aldı, yüzümü tuttu, dudaklarını yaklaştırıp beni öptü. Onun öpücüğü benimkinden çok daha nazikti, benimkilerin üzerinde gezinen

dudakları karşılık vermem için beni cesaretlendirdi ve daha önce hiçbir erkeği öpmediğim gibi onu öptüm. Ellerim omuzlarından yukarı doğru kaydı, parmaklarımı ensesindeki kısa saçlarının arsına soktum. Yaşamla ölümün taşıdığı yoğunlukla öpüştük.

Ayrıldığımızda ikimizin de nefesi kesilmişti, düzenli nefes almaya çabalarken omuzlarımız inip kalkıyordu.

İkimiz de konuşmadık. Birbirimize bakarken ikimizin de ne diyeceğimizi bilemediğimizi anladım.

Sonunda konuşmayı başaran ben oldum. “Ben... sanırım gitmeliyim.”

O da benim gibi şaşırmış görünüyordu, başını salladı. Ben uzaklaşmaya başladığım anda elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. “Hayır,” diye fısıldadı.

“Hayır mı?”

“Hayır,” diye tekrarladı. “Biraz daha kal, Jenna. Kahve demiştin.”

“Kahve mi içmek istiyorsun?” Bunu ben önermiştim ama niyetim sadece dikkat dağıtmaktı.

“Hayır, seni istiyorum.”

Sözleri beni ürpertti, bir adım geri çekildim, elim kendiliğinden kalbimin üstüne gidip orada kaldı. Bu bir koruma hareketiydi. Her şey çok hızlı ilerliyordu, sanki ışık hızında gidiyordu. Bu noktaya kadar ilişkilerimde hep dikkatli, temkinliydim. Rowan’la her şey değişmişti ve henüz bunu iyice düşünmek için aklımı toplamamıştım.

“Bu seni şaşırttı mı?” diye sordu tereddüdümü anlayınca. “Şaşırtmamalıydı.”

“Ben... bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var.”

Hafifçe gülümsedi, ardından başını salladı. “Ben bir yere gitmiyorum.”

“Ben şimdi gidiyorum.” Küçük adımlar atarak geri geri kapıya gitmeye devam ettim. Odanın kapısının ardına kadar açık kaldığım o an fark ettim. Buradan geçen herkes içeriyi, öpüştüğümüzü; dudaklarımızın ve vücutlarımızın yarın yokmuşçasına birbirine kilitlendiğini görmüş olabilirdi. Engel olmaya çalıştığımız şey tam da buydu.

Hastanenin ayaklı gazeteleri bayram edecek, etrafta dolaşıp bu bilgiyi yayacaktı. Olanların virüsten hızlı yayılacağına şüphe yoktu.

Ofisten çıkar çıkmaz zihnimi dolduran sorulardan uzaklaşmak istercesine otoparka koştum. Rowan beni durdurmaya çalışmadığı için minnettardım. Arabama biner binmez Maureen’i aramak için çantamın içinden telefonumu çıkardım. Bir dosta ihtiyacım varsa o da şu andı. Kafam karışık ve kararsız olduğumda yardım istediğim kişi Maureen olurdu. Herkesten daha ikna ediciydi.

“*Bonjour*,” diye neşeyle selamladı Paris planımızı hatırlatarak.

Fransızca ya da başka bir dilde selam vermeden “Rowan beni istiyor,” dedim hemen.

“Yeşil ışık!” diye bağırdı heyecanla. “Sorun ne? Sesin mutlu gelmiyor.”

“Öyleyim... sanırım.”

“O bir yeşil ışık. Kendine dürüst ol Jenna, çıktığın erkeklerden hangisi böyleydi?”

Boşanmamdan bu yana çıktığım erkeklerin hepsi hayal kırıklığıydı. Bazılarım tanımak daha uzun zaman almıştı. Ama sonunda hepsi aynı etkiyi bırakmıştı.

Kyle’dan beri ilk kez kendimi uçurumun kenarına bu kadar yakın hissediyordum, âşık olmaya hazırdım

ama... çok ama çok korkuyordum. Daha önce de bu noktaya gelmişim ve tehlikeyi biliyordum. Görmediğim, bilmediğim bir şey olduğundan yüzüme vurup beni yere devireceğinden emindim.

“Jenna konuş benimle,” diyen Maureen beni düşüncelerimden çekip aldı.

Rowan’dan peşimde cehennem köpekleri varmış gibi kaçmama neyin sebep olduğunu o an anladım. “Korkuyorum, Maureen.”

“Sevilip istenmekten mi?”

“Hayır.” Bu değildi. “Hayır, yine hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum. O fazla iyi, fazla mükemmel. Bana Gün Işığı diyor ve beni öptüğünde adım dâhil her şeyi unutuyorum.”

“Jenna dur. Benim gibi konuşmaya başladın.”

“Babamın hep söylediği bir şey vardı. Kötü bir şeyin olmasını beklemekle ilgili, hiç anlam veremezdim ama şimdi anlıyorum.” Yine de bunların kötü bir şeyle ne alakası olduğunu tam olarak anlamıyordum.

“Derin bir nefes al,” dedi Maureen.

Dediğini yaptım ve bırakmadan önce nefesimi tutabildiğim kadar tuttum. Bunun amacı bana güven vermekse başarısız olmuştu.

“Şimdi ne yapayım?” diye sordum.

“Her seferinde bir adım at. Yavaş ilerle. Beklentilerini anla ve âşık olmak için kendine izin ver.”

Canım arkadaşım mantıklı ve akıllıca konuşuyordu. Arabayı çalıştırdım. Park yerimden geri geri çıktım.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu Maureen.

“Elimden geleni yapacağım.” Sesimin kendinden emin çıkmasına çalışmışım ama endişeliydim. Hayat

**bana adımlarımı dikkatli atmamı öğretmişti. Kalbimi
bir kez daha kaptırmayacaktım. Daha önce de yapmış
ve çok kez hayal kırıklığına uğramıştım.**

BÖLÜM 23

*

Jenna

Annemin durumu iyiye gidiyordu. Cadılar Bayramı'nda annemin mahallenin çocuklarına şeker dağıtmasına yardım etmek için erken çıkmıştım. Eve döneli üç hafta olmuştu ve şükürler olsun ki bağımsız ruhunu kazanmaya başlamıştı. Kalçasını kırması, peşinden gelen ameliyat ve iyileşme süreci babamı kaybettiğinden beri bitmeyen kederini atlatmasına yardım etmişti. Eski hâline dönmüş, briç arkadaşları ve Bayan Torres'la vakit geçirmeye, kedisini şımartmaya başlamıştı.

Yetmiş beşinci doğum günü yaklaşıyordu ve yaşadığı her şeyden sonra Tom ve ben ona bir doğum günü partisi vermeye karar vermiştik.

“Ne düşünüyorsun, anne?” dedim fikrimizi ona söyledikten sonra.

“Bir parti kulağa harika geliyor. Böylece geçirdiğim kazanın öncesinde ve sonrasında bana harika davranan herkese teşekkür edebilirim.”

Annem böyle biriydi. Parti onun onuruna verilecekti, yine de o bunu kaza ve iyileşme sürecinde kendisine yardım edenlere teşekkür etme fırsatı olarak kullanmak istiyordu.

“Bakalım Paul hafta sonu için eve gelebilecek mi?” dedim oğlumun adını davetli listesinin en başına eklerken. Annem harika bir büyükanneydi. Üniversite için evden ayrıldıklarından beri her hafta iki torunuyla da ya telefonla arayarak ya da küçük teşvik notlarıyla birlikte Starbucks hediye kartları postalayarak iletişim kurmak için zaman ayırıyordu.

“Paul’u görmek harika olur. Parkview’dayken Allie’nin ziyaretlerinden çok keyif almıştım. Yanında arkadaşını da getiriyordu.”

“Wyatt mı?”

“Hayır bir kızdı. Sanırım adı Mallory’di. Hayır,” deyip düzeltti. “Mackensie’ydi.”

Allie ve Mackensie’nin arasından bugünlerde su sızılmıyordu. Kızım iyi bir arkadaş bulduğu için seviyordum. O yaşlarda ben de Maureen ile çok yakındım. Arkadaşlığımız yıllar içinde devam etmişti. Bu Allie ve Mackensie’nin de arkadaşlıklarını bu şekilde sürdürecekleri anlamına gelmiyordu. Arkadaşlıklar hayattaki çoğu şey gibi gelip geçici olabiliyordu.

Allie için işler bu aralar daha iyi gidiyor gibiydi. İnşili çıkışlı geçen ilk haftaların ardından üniversite hayatına alışmaya başlamış görünüyordu ve bu da beni sevindiriyordu.

Paul’dan giderek daha az haber alıyordum ve konuşmalarımızı özlemiştim. Uzun saatler çalışıyor olduğundan şüpheleniyor, derslerini aksatıyor olmasından endişeleniyordum. Danışmanı onu mühendislik derslerinin yoğun olduğu konusunda uyarmıştı.

Annem konuşmaya devam ederken kapı şaka mı şeker mi oyunu için bir kez daha çaldı. Şekerleri verdikten sonra anlatmaya devam eden annemi dinlemek için geri döndüm. Evde düzenli olarak konuşacağı biri olmadığından fırsat bulduğunda paylaşma şansını kaçırmıyordu.

“Paul da bana karşı çok iyi,” diye devam etti. “Beni kontrol etmek için haftada en az üç kez aradığını biliyor musun? Ziyarete gelmek istediğini biliyorum, işi ya da dersleri olmasa gelir de.” Annemin gözleri gururla parladı. “O fevkalade bir genç adam. Bugünlerde genç yetişkinler benim zamanımdaki gibi olgun değiller.”

Paul’un beni arayacak zamanı yokmuş gibi görünse de büyükannesini aramak için zaman ayırdığını duyduğuma sevinmişim

“Ah, bu arada Rowan’ı çağırmayı unutma,” dedi annem Paul’la ilgili düşüncelerimi bölerek. *Rowan*. İsmi zihnimde yankılandı. Tıp kongresi için şehir dışında olduğundan yaklaşık iki haftadır onu görmüyordum. Ameliyat masasında ölen çocuğun cenazesine katıldığını duymuştum. Aslında ben de onunla gitmek isterdim. Çağırsaydı giderdim ama çağırma-mıştı. Gidip gelene kadar cenaze hakkında bir şey duymamıştım.

Tahmin ettiğim gibi hakkımızdaki dedikodular California orman yangınından daha hızlı yayılmıştı. Koridorda yürürken fısıldaşmaları duyabiliyordum. Yaklaştığını görünce bir sessizlik oluyor ve ben geçtikten sonra sesler yeniden yükseliyordu. Bizim bölümdeki birkaç hemşire Rowan ile çıkıp çıkmadığımızı sormuştu.

“O çok seksi,” demişti Penny, bana kıskanarak bakarak. Akşam yemeği molamda beni kafeteryada sıkıştırmıştı.

“Birkaç kez çıktık,” demiştim Maureen dışında biriyle ilişkim hakkında konuşmaktan rahatsızlık duyarak.

“Bu onun için bir ilk, bilirsin yani... hastaneden biriyle çıkması.”

“Bilmiyordum,” demiştim sohbetin konusunu değiştirmek için can atarak. Yarısı yenmiş Subway sandviçimi kenara itmiş ayağa kalkıp müsaade istemiştim.

“Jenna,” dedi annem. “Milyonlarca kilometre uzakta gibisin.”

Başımı iki yana sallayıp aklımdaki soruları uzaklaştırmayı umdum. “Ne diyordun?” diye sordum.

“Doğum günü partim için konuk listesi yapıyoruz.”

“Doğru.” Zil çaldı, mahallenin diğer çocuklarına şekerlerini çabucak dağıttım. Hazır kalkmışken bir not defteri ve kalem alarak annemin yanına döndüm.

“Dolores’i listeye eklediğinden emin ol.”

Bayan Torres’in ismini listeye yazdım.

Annem Parkview’daki iyileşme sürecinde kendisine yardımcı olan birkaç personelin daha ismiyle devam etti. Ben isimleri yazmaya devam ederken kapı zili bir kez daha şaka mı şeker mi oyunu için çaldı.

Kapıya cevap verdiğimde Albay Sanders gibi giyinip elinde yarısı şeker dolu KFC kovası tutan çocuğa hayran kaldım. İnsanlar çocuklarının kostümleri konusunda inanılmaz yetenekliydi. Benim Paul için yaptığım en yaratıcı şey kız kardeşinin taytının üstüne giydiği mayosu ve kırmızı peleriniyle Süpermen kostümü olmuştu.

Kalem ve not defteriyle geri döndüğümde annem birkaç isim daha düşünmüştü. “Fizik terapi uzmanı. Ah tatlım, kızcağızın tam adını hatırlamıyorum. Rich Garden’a sorman gerek. Onun adını da listeye eklemeyi unutma. O çok nazik bir adam.”

Rich Gardner’ı yanlış değerlendirmiş olabilirdim ama pek sanmıyordum.

“Onun adını yazdın mı, Jenna?”

“Evet. Başka? Kiliseden arkadaşlarma ne derisin?”

“Bu harika olur,” dedi. “Onları da çağırmak istedim ama kaç kişi çağıracağımızı bilemedim. Partiyi kongre merkezinde değil evde vermek istediğimi unutmayalım.”

Gülümsedim. “Pekâlâ, ben davetiyeleri hazırlarım.” Pasta sipariş edip birkaç süs bakacaktım, Tom şehir dışında olduğundan bunları benim yapmam daha kolay olacaktı. Bu özel doğum gününde annemi onurlandıracak olmak beni çok mutlu ediyordu.

“Hiçbir hediye istemediğimi ya da ihtiyacım olmadığını mutlaka belirt.” Annem kararlıydı. “İhtiyacım olan her şeyim var.”

“Tamamdır.” Davetli isimlerini yazdığım not defterini çantama koydum. Kapı çalmadan otuz dakika geçmişti. Verandanın ışığını kapadım ve sonrasında eve doğru yola çıktım.

Rowan mesaj atıp hastane kafeteryasında yemek molasında buluşmak istedi. Olmaması için bir neden var mıydı? İlişkimizi gözlerden uzak tutma isteğimiz boşa çıkmıştı. Birlikte görünmek kimseyi şaşırtmayacaktı. Rowan uzakta olduğundan iletişimimiz birkaç kısa mesajla sınırlı kalmıştı. Geri döndüğünü bilmek güzeldi. Onu sandığımdan daha çok özlemiştim.

Kafeteryaya girer girmez ilk gördüğüm Rowan oldu. Masalardan birine oturmuş elindeki telefonun ekranına bakıyordu. Beni hemen görmedi, kafası karışıkmuş gibi eliyle yüzünü ovuşturdu. Başını kaldırıp beni görünce dudaklarını ve çenesini saran gerginlik gevşedi ve gülümsedi. Onu görmek kesinlikle iyi gelmişti.

Akıl almaz derecede uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık, ikimiz de gözlerimizi kaçıramıyor gibiydik. Kalbim sanki Boston maratonun son metresini koşuyormuşum gibi hızlandı.

“Jenna,” dedi yumuşak bir sesle. Yorgun görünüyordu.

“Ne zaman döndün?” diye sordum tepsimi masaya koyup karşısındaki sandalyeye otururken.

“Dün gece geç saatte.”

Şehir dışındayken attığı mesajlar, konuşmalar arasında kısa, aceleyle yazılmış gibiydi ve genelde gece geç saatte gelmişti.

“Telefon edecektim...”

Masanın üstünden kolumu uzatıp elini tuttum. “Sorun değil, anlıyorum.”

“Sevindim. Seni düşündüm. Seni özledim.”

Sözleri beni mutlu etmişti. “Ben de seni düşündüm.”

Telefonu mesaj geldiğini belirten bir ses çıkardı. Ekrana bakıp mesajı okuduktan sonra kaşlarını çatı.

“Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun.” Sorum fazla şişirilmiş balon misali havada asılı kaldı, sanki en iyi nasıl cevap vereceğini düşünüyor gibiydi.

“Önemli bir şey değil,” dedi. “Kızım ona yeni bir araba almamı istiyor ki gayet iyi bir arabası olduğu düşünülürse bu çok saçma.”

“Çocuklar,” dedim. Ölüm haberi gibi travmatik bir şey olmadığına minnettardım. “Allie’nin dövme yaptırdığından bahsetmiş miydin?”

“Ne dövmesi?”

“Bir ok. Yeni bir yöne gittiğini söylüyor, artık ne anlama geliyorsa.”

Rowan gülümsedi. Bu, gerektiği kadar sık yaptığı bir şey değildi. Dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrılması görünüşünde harikalar yarattı. Onu her gördüğümde ifadesi sert ve soğuktu. Gülümsediğinde ifadesi yumuşadı. Gözleri parladı, yüzünde nadiren gözlemlediğim bir savunmasızlık ve açıklık vardı.

Elimi tutup parmaklarımı sıktı. “Bir oyuna gitmeye ne dersin? Fifth Avenue Tiyatrosu’nda *Come from Away* oynuyor. Muhteşem bir prodüksiyon olduğunu düşünüyorum. Tiyatroda bir akşam ilginizi çeker mi?”

“Çok isterim.”

Rowan hemen internetten biletlere baktı, gün ve saati karşılaştırdık. “Cumartesi gününü sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

“Ben de.”

Telefonum çınlayıp mesaj geldiğini bildirdi. Allie’dendi.

Wyatt’ı eve getireceğim. Geçen sefer eve arkadaşımı getirdiğimde nasıl çıldırdığını gördüğümünden bilmen gerek diye düşündüm.

Çıldırmadım.

Neyse ne.

Onunla tartışmayacaktım, özellikle de mesaj yoluyla.

Haber verdiğin için sağ ol.

Görüşürüz.

Rowan ile molamızın tadını çıkardık. İşe geri dönmek zordu ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Eve vardığımda ışıklar açıktı, bu da Allie'nin hâlâ evde olduğu anlamına geliyordu. Garaj kapısını açıp arabamı park eder etmez Allie kapı eşiğinde belirdi, elleri belindeydi. Bana kısık gözlerle baktı. Bakışları suçlar gibiydi.

“Sana da merhaba,” dedim arabadan inerken. Gözlerindeki o bakış tanıdıktı.

Ben yaklaşırken kenara çekildi. Temiz çamaşırlar düzgünce katlanıp kurutma makinesinin üstüne konulmuştu. Kıyafetler kızıma ait değildi. Erkek kotu ve tişörtleriydi. Neler olduğunu anlamam uzun sürmedi.

“Wyatt'ın çamaşırlarını mı yıkıyorsun?”

“Evet. O beni arabayla götürüp getiriyor. En azından ben de bu kadarını yapıyorum.”

Çantamı yere bıraktım. “Sorun mu var?” dedim, soğumaya bırakmaktansa kızımı rahatsız eden şeyin ne olduğunu bir an önce öğrenmek istiyordum.

“Evet. Sinirliyim,” dedi sesini yarım oktav yükselterek. “Wyatt'a evi gezdirdim.”

Bunu yaptığım korkunç şeyi anlamam gerekiyor-muş gibi söylemişti ama böylesi bir öfkeye neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ve?”

“Ve odama gittim,” dedi. Öfkesi her kelimesinde artıyordu. “BENİM. ODAM,” diye tekrarlardı, her kelimeyi tek tek ve sertçe vurgulayarak.

“Sorun ne?”

“Anne!” diye bağırdı, gözlerine dolan yaşlar yanaklarına akmak üzereydi. “Giysilerin benim dolabımda.”

Demek konu buydu. “Allie, senin dolabındakiler yazlık giysilerim.”

“Ama orası *benim* odam.”

“Biliyorum ama şu an odanı kullanmıyorsun ve dolabın neredeyse boş.” Allie neredeyse sahip olduğu her şeyi yurt odasına götürmüştü. Benim dolabım dört mevsimin giysileriyle doluydu. Onun dolabındaki boş yeri kullanmak son derece mantıklı gelmişti; şu an giydiğim kışlık giysilerle ve sonbaharda giydiklerimi kendiminkinde tutup yazlık ve baharlık kıyafetlerimi kaldırabilirdim.

Allie şu an dolabını kullanmıyordu. “Kendi eşyalarını oraya koyamazsın. Bu, mahremiyetime tecavüz oluyor.”

Şu an onun mantıklı düşünmesini sağlamak mümkün değil gibiydi. “Başka bir deyişle,” dedim sakın kalmaya çalışarak, “benden eşyalarımı kendi odama götürmemi istiyorsun.”

“Evet,” diye bağırdı gayet açıkmiş gibi.

“Evde yaşamıyor olmana, hatta bahar döneminin başından itibaren altı aylığına Japonya’ya gidecek olmana rağmen.”

“Evet.” Kızımın gözlerindeki bakış taşı delip geçirdi. “Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun?”

Açıkçası görmüyordum. Ancak tartışmanın faydası olamayacaktı. Bunun onu ne kadar sinirlendiğini gördüğümünden sakinleşmesini bekleyip konuyu o zaman tekrar açmaya karar verdim. Evet, Allie'nin dolabının bir kısmını kendi eşyalarım için kullanacağımı onunla konuşmam gerektiğini kabul ediyordum. Düşünüyorum da giysilerimi Allie'nin değil Paul'un dolabına koymalıydım.

“Dahası...” Henüz bitirmemişti. “...Paul onun odasına ne yaptığını biliyor mu?”

Paul en son bir sene önce evde uzun süre kalmıştı. Geçen yaz toplam beş gün evde olmuştu. Restoranda haftada kırk saatten fazla çalışıyordu. Neredeyse her şey bıraktığı gibi kalmıştı. Rock grubu posterleri duvardaydı. Spor kupaları diğer kazandığı ödüllerle birlikte raftaydı. Oğlumun odasının bir anıt gibi saklanmasına ihtiyacı yoktu.

“Oraya koyduğum şövale ve üzerinden çalıştığım resimden mi bahsediyorsun?” Henüz sanat derslerine istediğim gibi kayıt yaptıramamıştım. Sabırsızlandığım için kır çiçekleriyle dolu bir tablo üzerinde çalışmaya başlamıştım.

“Kesinlikle. Bunu nasıl yaparsın, anne? Bu... bu sanki Paul ya da beni artık hayatında istemiyorsun gibi?”

“Saçmalama.”

“Saçmalamıyorum. Böyle hissediyorum.”

Allie reddedilmiş ve güvensiz hissediyordu.

“Burası senin evin ve ben yaşadığım sürece öyle kalacak,” dedim. “Eğer ben taşınırsam o zaman da ev sizin olacak. Nerede yaşarsam yaşayım burası daima sizin.”

Allie burnunu çekti.

“Ayrıca ben de daima annen olacağım. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

“Yeni tabaklar ve havlular alıyorsun, odalarımızı kullanıyorsun. Tüm bunlar benim için çok fazla, anlıyor musun?”

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle ve sarılmak için kollarımı uzattım. Kızım yanıma sokuldu ve sıkıca sarıldık.

Garaj yolundan bir korna sesi duyuldu.

“Bu Wyatt,” dedi benden uzaklaşarak. “Pizza almaya gitmişti. Gitmem gerek.”

“Tamam,” dedim onu bırakıp. Temiz çamaşırları sepete koyup Wyatt’ın arabasına doğru gitmesini izledim.

O gidince ev sessiz kalmıştı. On iki saat ayaklarımın üstünde durduktan ve Allie ile yaşadığım duygusal tartışmanın ardından en çok ihtiyacım olan şey kendime zaman ayırmaktı. Musluğu açıp küvetin dolmasını beklerken odama dönüp Puget Boğazı’na bakmak için pencere pervazındaki minderli bölmeme oturdum. Birkaç derin nefes aldıktan sonra manzaranın beni sakinleştirmesine izin verdim.

Körfeze açılan penceremin.

BÖLÜM 24

*

Maureen

Logan'ın araba navigasyonuna girmem için verdiği adresi kontrol ettim. Beni Batı Seattle'daki evine yemeğe davet etmişti ve şimdi arabamla mahalleye girerken kelebekler mideme hücum etmişti. Sınırlerimi yatıştırma umuduyla ellerimi mideme koydum. Bu davet önemliydi. Hakkında fazla bir şey bilmediğim için onun dünyasına bakma şansı vermesini umuyordum. Yakın zaman önce bana bir kızı ve oğlu olduğunu, ikisinin de kendi aileleriyle yakın çevrede oturduğunu söylemişti.

New York Şehir Balesi'nin sahnelediği *Kuşu Gölü* balesine gitmek için tüm planlar yapılmıştı. Sabırsızlıkla bekliyordum. Logan'a aklımdakinin tam olarak ne olduğunu söylememiştim, sürpriz olacaktı. Tek bildiği yarı resmi giyinmesi gerektiği idi. Kaygılandığını biliyordum ama ben fazla endişeli değildim. Futbol maçına gittiğimde ben de kendime yabancı olan bir bölgedeydim ama gayet güzel geçmişti.

Logan'ın evi 1960'ların başında yapılmış gibi görünüyordu. Çatıda çıkıntı yapan iki çatı penceresi vardı, iki tuğla sütun arasındaki basamaklardan ön verandaya çıkılıyordu. Çimler özenle biçilmişti, küçük verandanın iki yanını mor lahana çiçekleri süslüyordu. Evine ve bahçesine bu kadar iyi bakmış olması her ikisiyle de gurur duyduğunu gösteriyordu.

Daha önce bana yemek yapan bir erkek olmamıştı, daveti beni telaşlandırdığı için randevuya gitmeden önce Jenna ve Tori'den biraz destek almam gerekmişti. Protokolü bilmediğimden güz çiçeklerinden bir buket almıştım.

Doğrudum, omuzlarımı dikleştirdim eve giden beton patikayı yürümeye başladım.

Zili çaldıktan sonra bir adım geri çekilip bekledim. Kapıyı belinde önlük bağlı genç bir kadın açtı. Yanlış eve geldiğimden endişelenerek gözlerimi kırıştırdım.

Özür dileyemeden kadın şaşırdığımı anlayıp gülümsedi. "Sen Maureen olmalısın."

Konuşamayacak kadar şaşkın olduğumdan başımla onayladım. Kapıyı tanımadığım birinin değil Logan'ın açmasını bekliyordum.

"Ben Misty." Kapıyı ardına kadar açtı. "Babam arka bahçede etleri ızgaraya koyuyor. Benden seni beklememi ve geldiğinde ona haber vermemi istedi. İçeri gel. Babam burada olduğunu anlamadan seni soru yağmuruna tutma fırsatını kullanayım."

Sözlerine içten gelen kocaman bir gülümseme eşlik etmemiş olsa endişelenebilirdim. Logan kızının bize katılacağından bahsetmemişti. İçeri girdiğimde beni tuğla şöminenin sıcak ateşi karşıladı. Şömine rafında bir sürü fotoğraf duruyordu.

“Fazla konuşmuyorsun, değil mi?” dedi Misty neşeyle.

“Özür dilerim.” Turuncu kurdeleyle bağlanmış sarı ve kahverengi krizantem buketini Misty’e uzatırken ne diyeceğimi bilmiyordum. Logan için hazırlanan buket yeterince erkeksi görünüyordu.

“Babam senden o kadar çok bahsetti ki seni tanıyormuş gibi hissediyorum. Ama elbette tanımıyorum, bu yüzden sana birkaç soru sormak için mükemmel bir zaman.” Yine gülümsedi. “Umarım sakıncası yoktur.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Misty... ve elbette sorabilirsin.” Sessizce neyi onayladığımı merak ettim.

“Gerçek adım Melissa ama çocukken Misty adım taktılar.”

“Ben Maureen’le devam ettim ama baban bazen bana Marian diyor.” Başlarda beni sinir etse de onun espri anlayışına alıştığımndan beri çok umursamıyordum, son zamanlarda bunu sevgi gösterisi olarak kullanıyordu.

Paltomu çıkardım, Misty onu alıp portmantoya astı. Misty’nin peşinden mutfığa gittim ve çiçekleri vazoya koymasını izledim. “Babam akşam yemeği konusunda gergindi ve benden yardım etmemi istedi. Umarım Brüksel lahanası seviyordur. Babamın hazırladığı biftek ve fırında patatesin yanına biraz onlardan kavurdum.”

“Çok severim. Bunca zahmete girmene gerek yoktu.”

“Rica ederim. Ayrıca seninle tanışmayı istiyordum.” Fırının kapağını açıp patatesleri kontrol etti. “Mükemmel olmuşlar,” deyip fırını kapadı.

Mutfak penceresinden bakınca Logan’ın barbekünün önünde dikkatle durduğunu gördüm.

“Gel otur. Babam şimdi gelir.”

Oturma odasında şöminenin yanındaki koltuklara oturduk. Misty’nin ağzı babasınıninkiyle aynı eğime sahipti. Geçtiğimiz hafta sonu Logan’ın dudaklarını dikkatle incelemiş, öpücüklerinin tadını çıkarmıştım.

“Bir erkek kardeşim var, adı Matt. İkimiz de evliyiz ve ikişer tane çocuğumuz var. Birbirimize çok yakın oturuyoruz. Annem onu bıraktığından beri babamın eve davet ettiği ilk kadınsın. Sadece bil diye söylüyorum, senden başka hiçbir kadından bize bahsetmedi. Gerçi merak ettiğim bir şey var.”

Sorusunu beklerken yutkundum ama sormasını isteyerek başımı salladım.

“Birkaç hafta önce cuma gecesi ne olduğunu anlatman mümkün mü? Babam çok üzgündü ve sana karşı büyük bir hata yaptığını söyledi.”

Spor barındaki o geceyi hatırlamak istemiyordum. “Birkaç dakikaya sığdırılamayacak kadar uzun bir hikâye.”

“Sanırım bu konuşmak istemediğin anlamına geliyor.”

“Baban biftekleri pişirmeyi bitirmeden birkaç dakikamız olduğunu sen söyledin.”

“Doğru.” Misty başını yana eğdi. “Hiç hayal ettiğim gibi değilsin.”

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. “Baban beni nasıl anlatmıştı?” Bunu sormak iyi bir fikir olmayabilirdi ama merakıma yenik düşmüştüm.

“Görünüşünden hiç bahsetmedi. Babam dış görünüşe önem vermez. Minyonsun ki bu beni şaşırttı. Ayrıca güzelsin. Senden hoşlanıyor ve söz konusu babam olduğunda bu önemli bir şey. Uzun süredir yalnızdı.

Kardeşimle ben böyle kalmak istediğini sanıyorduk. Babamla nasıl tanıştığınızı anlatır mısın?”

“Kütüphanede. Ben kütüphaneciyim.” Bu cevaplaması basit bir soruydu.

“Bana bundan bahsetmemiştii.”

Logan’ın en azından bu kadarını kızına anlattığını sanıyordum. “Bir pazartesi günü öğle molasında kütüphaneye geldi ve benden iyi bir kitap tavsiye etmemi istedi. Böylece konuşmaya başladık. Başlarda haftada bir kez, neredeyse her pazartesi geliyordu ve tavsiye ettiğim kitaplar hakkında yorum yapıyordu. Bir süre sonra daha sık gelmeye başladı, sonra bana çıkma teklif etti ve ben de... kabul ettim.”

“Çok hoş,” dedi. “Babam iyi bir okuyucudur.”

“Ben de.”

“Kütüphane görevlisi olduğunu düşünürsek mantıklı. Bana senin mantıklı biri olduğunu ve bazı konularda güçlü hislerin olduğunu söyledi.”

Bu oldukça doğru bir tarifti. Mutfaktaki kayar kapıların açıldığını duydum.

“Misty?”

“Buradayım.”

Logan içeri girdi ve beni görünce durdu. Kocaman bir gülümsemeyle aydınlanan gözleri parladı. “Hey.” Dikkatini kızına çevirdi. “Maureen’in geldiğini haber vermeliydin.”

“Yok ya,” dedi Misty neşeyle. “Onu sorguya çekme fırsatını kaçırırsa mıydım?”

Yüzü anında endişeli bir ifadeyle gölgelendi. “Yardımın için teşekkürler,” dedi kızına. “Gerisini ben hallederim.”

Misty bana bakıp anlayışla gülümsedi. “Sanırım artık arkadaşlığıma ihtiyaç kalmadığı söyleniyor, hem

de dostça olmayan bir tavırla,” dedi yüksek sesli bir fısıltıyla. Gülümsedi, alınmadığını anlayabiliyordum. Diğer odaya girdi ve kısa süre sonra paltosuyla geri geldi.

“Size iyi eğlenceler. Seni tanıdığımı sevindim, Maureen. Sohbet etmek istersen bu numaram. Sonra görüşürüz, baba.”

“Tanışma şansı yakaladığımıza sevindim, Misty.”

“Hoşça kal, bir tanem.” Logan kızına kapıya kadar eşlik etti, çıkmadan önce yanağından öpüp yardım ettiği için teşekkür etti.

Kapıyı kapadıktan sonra bana döndü. “Seni görmek güzel. Misty canını sıktıysa özür dilerim.”

“Hiç sorun yok. Seni seviyor ve beni de merak ediyor. Bu çok doğal.”

Ve de iyiydi. Çocuklarından biriyle tanışmak hoşuma gitmişti, birbirimizi daha iyi tanımak beni mutlu ediyordu. Geçen pazar Logan, Seahawks’ın deplasman maçını izlemek için bana gelmişti. Mısır patlatmış, bir kâse yer fıstığı koymuş, peynir tabağı, kraker, kurutulmuş etle birlikte haşlanmış sebze hazırlamıştım. Logan bira getirmişti. Kanepede yan yana oturmuştuk, beraberce maçı izlerken Logan kolunu omzuma atmış, ayaklarını sehpaye uzatmıştı. Ne yazık ki Seahawks maçı kaybetmişti. Logan’ın “pazartesi günü oyun kurucusu” olduğunu öğrendim bu daha önce duymadığım bir terimdi ama ne olduğunu bana açıkladı. Oyuncuların performansından ve kaybetmiş olmaktan hoşnutsuz bir hâlde maçı ve yapılan hataları analiz etmişti.

“Kızım sana ne dedi?”

“Pek bir şey değil.”

Kahkaha attı. “Kızımı tanırım. Seni soru bombardımanına tuttu mu?”

“Birkaç tane. Boşandığından beri eve davet ettiğin ilk kadın olduğumu söyledi. Bunu bir iltifat olarak almıştım. Hâlâ öyle düşünüyorum.”

“Sonradan başıma dert olabilecek bir şey dedi mi?”

“Hayır... sadece o ve oğlun senin ilişkilerden vazgeçtiğini düşünmüşler.”

“Öyleydi,” dedi, “seninle tamşana kadar.” Sanki gereğinden fazlasını söylemiş gibi mutfağa giderek gözden kayboldu.

Peşinden gittim. Masa hazırды, bunu daha önce fark etmemiştim. İki ızgara biftek ortadaki servis tabağında duruyordu. Fırını açtı, tutacak kullanarak alüminyum folyoya sarılı fırınlanmış patates ve Brüksel lahanalarını çıkardı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Dolapta salata ve tezgâhta da sosu var.”

Buzdolabını açtım, salata kâsesini ve sosu bifteklerin durduğu tabağın yanına koydum. Her şey hazır olunca oturduk.

Daha önce konuştuğumuzda Logan etimi nasıl sevdiğimi sormuştu. Çok iyi pişmiş görünüyordu. İlk lokmamın ardından “Enfes olmuş,” dedim. Yiyebileceğimden çok fazla şey vardı. Logan’ın bu yemeği özel kılmak için girdiği onca zahmetten sonra ben de midemin alabileceği kadarını yemek için elimden geleni yapacaktım.

“Harika biftek ve orta ayar kaburga yapabilirim ama seni uyarayım: repertuarımın hepsi bu.”

“Bana uyar.”

İştahla yemeye başladı. “Diğerlerini berbat etmek-
ten korktum, bu yüzden Misty’den yardım istedim.”

Bir lokma daha aldım.

“Bu bir hataydı. Bunu, seni çapraz sorguya almak
için kullanacağını bilmeliydim.”

“Yapma. Onunla tanışmak gerçekten hoşuma git-
ti.” Aslında ben de onu Tori ve kocasıyla tanıştırma
vaktinin geldiğini düşünüyordum. Logan ve ben cid-
dileşiyorduk ve her şey çok hızlı gidiyordu. Jenna’nın
neden Rowan’la işleri yavaşlatma ihtiyacı duyduğunu
anlayabiliyordum. Muhtemelen ben de aynısını yap-
malıyım ama kendimi buna ikna edemiyordum.

“Misty şimdi beni sıkıştıracak, aramızda geçenleri
en ince ayrıntısına kadar bilmek isteyecek. Bazı şeyle-
ri kendime saklamak istiyorum, anlıyor musun?”

Anlıyordum. Tori de Logan’la birkaç kez çıktığını
biliyordu ama hepsi buydu. Geçtiğimiz Pazar maç iz-
lemeye bana geldiğinden kızıma bahsetmemiştim.

“Yemek harikaydı, Logan,” dedim yiyebildiğim
kadarım yedikten sonra.

“Teşekkürler.”

“Beni neden davet ettin?” diye sordum. İlişkimizin
adınm konmadığı düşünülürse bu tehlikeli bir soruy-
du. İkimiz de yabancı topraklardaydık ve bunun nasıl
sonuçlanacağını bilmiyorduk.

Tabağımı alıp lavabonun içine koydu. Sanki ifade-
sini okumamı istemiyormuş gibi sırtı bana dönüktü.

“Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni is-
tedim ve bunu göstermek için tek yapabileceğimin bu
olduğunu düşündüm.”

Küçük bir nefes alıp göğsümden dışarı fırlayacağım-
dan emin olduğum kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Moses Gölü’nde çalışırken seni o kadar özlediği-

me inanamadım,” diye devam etti. “Yani buradayken de seni her gün görüp konuşmuyordum ama maçta... Seahawks maçından sonra ilk kez öpüştüğümüzde...”

“Evet?” dedim fısıltıyla çünkü sesim ancak bu kadar çıkmıştı. Lavabonun üstündeki camla konuşuyormuş gibi sırtı hâlâ bana dönüktü.

“Maureen, o öpücük harikaydı. Özeldi... Başka nasıl tarif ederim bilmiyorum. Seninle bu bağı, uzun süredir tecrübe etmediğim bu heyecam ve mutluluğu nasıl tepki vermem gerektiğini bilemeyecek kadar derinde hissettim.”

O öpücük bende de güçlü bir etki bırakmıştı. Geçen pazar benim evimden çıkmadan önce de öpüşmüştük ama maçtaki ilk öpücüğümüzle karşılaştırılamazdı.

“Senin şehir dışında olman benim için de zordu.” Bunu kabul etmek benim için kolay değildi. Kendimi açmış, kalbimde yıllardır gizlediğim yerleri açığa çıkarmışım gibi hissediyordum.

Bana döndü, bakışları beni esir aldı. “Bu geceki yemek.” Daha fazlasını söylemeli mi bilmiyormuş gibi sustu.

“Evet?”

“Sana seni tanıdığım için mutlu olduğumu, benim için önemli olduğunu söylememin yoluydu. İşin aslı bu ilişki nereye gidiyor bilmiyorum. En son biriyle çıktığımda yirmili yaşlarımdaydım. İşler değişti.”

“Öyle,” dedim.

“Sanırım söylemek istediğim bu yol bizi nereye götürecekse götürsün ben yürümek istiyorum.”

Logan romantik sözler kullanıp çok konuşan biri değildi. Bu muhtemelen onun en romantik konuşmasıydı ve benim için yeterliydi.

Fazlasıyla yeterliydi.

BÖLÜM 25

*

Jenna

Yokluğunu telafi etmek için Rowan'la çok vakit geçiriyorduk. Oyunun ardından bir öğlen Pike Place Çarşısı'nı dolaşmayı kararlaştırmıştık. Balık pazarında durup bir satıcının standın etrafında toplanan kalabalığın beğenisine sunmak için iri bir kral somonu, kırık buz üzerine yerleştirilmiş deniz ürünlerinin üç metre ilerisine atmasını izlemiştik. Kasım ayının başları olmasına rağmen turistler pazara akın etmeye devam ediyordu.

Planımız dışarıda yemektense bir şeyler alıp benim evimde pişirmektir. Taze yengecin yanı sıra güzel bir şarap, mısır, biraz limon, defne yaprağı, yengeç pişirmek için baharat karışımı, dolmalık biber, Meksika patatesi, turp, yeşil soğan, marul ve çeri domatesten oluşan salata malzemeleri ve sebzeler aldık.

Sonrasında çarşının hemen karşısında Starbucks'ın ilk açılan dükkânından *latte* almak için sıraya girdik. Güneşin aralıklarla kendini gösterdiği bulutlu hava kasım ayının başındaki bir öğleden sonra için mükemmel

bir resim oluşturuyordu. Boynuma yn atkı sarmıştıım ve yağmurluğumun içine sıcak tutan bir kazak giydiğim için minnettardım. Annem bu kırmızı atkıyı bana Noel hediyesi olarak rmşt ve çok seviyordum.

Rowan'ın arkadaşlığından keyif alıyordum. Bana açılmaya, hayatının detaylarım paylaşmaya başlamıştı. Kendinden bahsetmesini sağlamak, ortasındaki en güzel kısma ulaşmak için enginarın kabuklarını ayıklamak gibi zorlu bir süreçti. Nihayet bana kalbini açacak kadar güvenmişti. Ben de sabırla beklemiştim.

Öğleden sonra harika geçti. Gldk, şakalaştık. İnce esprileriyle beni eğlendirmişti. Kolumu dirseğine dolarken bu kadar keyif aldığım başka bir gün daha hatırlayamıyordum.

Rowan bir erkekte ve bir ilişkide aradığım şeylerin somut örneğiydi. Bunca yıldır beklediğim yeşil ışıktı. Boşandıktan sonra doktorlardan uzak durmakla ne kadar aptallık ettiğimi şimdi anlıyordum.

Kahvelerimiz bittikten sonra evime gittik. En rahat kendi mutfağımda pişirebileceğimi biliyordum. Rowan şarabı açıp ikimize de birer kadeh doldururken ben de yengeç ve diğer malzemeleri boşalttım.

Beline bir önlük bağlayan Rowan kesme tahtasıyla salata için kse bulana kadar dolapları karıştırdı. O salatayı yaparken ben de yengeci haşlamak için su dolu bir tencereyi ocağa koydum.

Arkası bana dönük olarak çalışmaya devam etti. "Daha fazla eğlendiğim bir gün hatırlamıyorum," dedi turpu doğrarken.

"Ben de." şarap kadehimi alıp bir yudum içtim. Mkemmek derecede soğutulmuştu ve tadı enfesti. "şaraplar hakkında çok şey biliyorsun, değil mi?"

Şarap dükkânında satıcıya sorduğu sorulardan oldukça etkilenmiştim.

“Biraz. Şarabı severim.”

Ben de severdim ve sıklıkla yatmadan önce uyumama yardım etmesi için bir kadeh içerdim. Çoğunlukla kırmızı şarap içerdim ama Rowan’ın farklı beyaz şarap çeşitleri hakkında anlattıklarını dinledikten sonra biraz cesaret gösterip beyaz şarapları özellikle de Rowan’ın tavsiye ettiklerini denemeye başladım. Aldığı şişe ailemin çocukluğunun geçtiği Yakima Vadisi’nden bir Washington Eyalet şarabıydı. İlk yudum bana mükemmel bir şarap olduğunu söylüyordu.

Telefonumun çınladı, Allie’nin mesaj attığını gördüm.

Evde misin?

Ellerimi kuruladım, izin isteyip cevap yazdım.

Evet. Bir şey mi oldu?

Siyah botlarımı almak için geliyorum. Mackensie beni getiriyor.

Hemen girip çık. Misafirim var.

Geçen gün öpüştüğün adam mı?

Gözlerimi devirip cevap yazdım.

Evet.

Telefonumu kenara bırakıp Rowan'a baktım. "Allie bir arkadaşıyla uğrayacak."

Rowan başını sallayıp salata malzemelerini doğramaya devam etti. Kendi kızından nadiren bahsediyordu. Aslında sadece bana onun yeni bir araba istediğini söylemişti. Sonrasında ne olduğu hakkında bir şey anlattığını hatırlamıyordum.

"Kızının yeni araba isteğiyle ilgili çözüm bulundu mu?"

Omuz silkti. "Konuşacak pek bir şey yok. Gayet güzel bir arabası var. Hikâyenin sonu."

"Bu çocukların nesi var?" diye sordum abartılı bir ifadeyle

"Allie sorun mu çıkarıyor?" Bana döndü.

Nasıl cevap vereceğimi bilmeyip omuz silktim. "Hem evet hem hayır. Geçenlerde birkaç giysimi dolabına koyduğum için çılgına döndü. Yaptığım düşüncesizlikti belki de. Allie aklından geçeni söylemekten hiç çekinmez. Keşke oğlum da öyle olsaydı."

"Paul'un nesi var?" diye sordu Rowan.

Oğlumun adını hatırlamasından etkilenmiştim. Düşününce kendi çocuklarım hakkında çok şey anlattığımı ama onun kızı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Rowan bana bakmaya devam ediyordu, Paul hakkında sorusuna cevap vermemi beklediğini anladım.

"Tam da bu. Onun nesi olduğunu bilmiyorum. Bu aralar Paul'dan nadiren haber alıyorum. Eskiden haftada en az bir iki kez konuşurduk. Şimdi ayda bir iki kez sesini duysam kendimi şanslı hissediyorum. İlişkimiz hep çok iyi olmuştur. Onunla ilgili bir şey var ama ben ne olduğunu bilmiyorum."

Paul hakkında konuşmaya başlayınca daha çok endişe su yüzüne çıkmıştı. “Benden bir şey saklıyor-muş gibi hissediyorum.” Sır saklamak oğluma göre değildi bu yüzden sorun her neyse ciddi olabileceğini düşünüyordum. Derslerinden bahsederken verdiği cevaplar muğlaktı. Birkaç kez aniden konuyu değiştirmişti. Uzun saatler çalıştığından ve notlarının düşmüş olmasından endişe ediyordum. Not ortalaması hep çok yüksek olmuştu, bu yüzden şikâyet etme ya da işini bırakıp derslerine yoğunlaşmasını isteme gereği hissetmemiştim.

Rowan mantıklı soruyu sordu. “Ona bunu sordun mu?”

Başımı iki yana salladım. “Sormadım ama sormam gerekirdi biliyorum. Tüm hayatları boyunca çocuk-larımla yakındım. Paul her daim yaşına göre olgun olmuştur. Kyle ile boşandıktan sonra evin erkeği oldu. Çöpü çıkardı, yanan ampulleri değiştirdi ve tamir edilmesi gereken bir şey olduğunda nasıl yapıldığını öğrenmek için babamla çalıştı. Kız kardeşine göz kulak oldu. Onlar çok da yakın.”

“Bir sevgilisi olabilir mi?” diye sordu Rowan. “Bu iletişimin neden azaldığını açıklar. Boş zamanlarını ona ayırıyor olabilir.”

Bu mantıklı bir tahmindir. “Eğer öyleyse de bahset-medi. Son zamanlarda konuşmalarımız genellikle iş odaklı. Bir restoranda çalışıyor ve çok keyif alıyor gibi görünüyor. Bunun derslerini aksatmasından endişele-niyorum ama o öyle olmadığına dair garanti verdi.”

“Akıllı bir genç adama benziyordu.”

“Öyle. Paul hayatta ne yapmayı seçerse seçsin ba-şarılı olabilecek bir çocuk. Güçlü bir çalışma ahlakına ve mükemmel bir karaktere sahip.”

“Annenin durumundan dolayı sana yük olmak istemiyor olabilir.”

Rowan haklı olabilirdi.

“Bir süre kafamdan uydurduğumu düşündüm.”

“Bir annenin sezgilerini asla yabana atmam,” dedi Rowan gülümseyerek.

Anlayışlı tarzı kalbimi minnetle doldurdu. “Paul ve Allie’nin bir sorunu olduğunda ya da benden bir şey saklamaya çalıştıklarında hemen anlarım. Akıllarını okuduklarıma dair bana takılırlar ki bu pek de yalan sayılmaz. Yıllar içinde üçümüz çok yakınlaştık.”

“Allie ve Paul’un yakın olduklarını söyledin.”

“Öyleler.”

“Allie ne olduğunu biliyor olabilir. Ona sorabilirsin. Ağabeyinin güvenine ihanet etmeden seni rahatlatacak bir şey söyleyebilir.”

Allie ile konuşmak aklıma gelmemiştir. Kızımı tanıdığım için benden sır saklayamayacağını, hele de ağabeyiyle ilgili bir endişesini benden saklayamayacağını biliyordum. Şimdi düşününce onun Paul ile ilgi hiçbir şey söylememiş olması beni rahatlatabilirdi.

Ön kapı açıldı ve Allie fırtına gibi içeri girdi. Durum ancak böyle tarif edilebilirdi. Kızım bir iş üstündeyken hiçbir şey onu durduramazdı.

“Selam anne,” dedi merdivenlerden yukarı çıkarken.

“Selam Allie...”

Sözlerim koşarak yukarı çıkan kızımın rüzgârına kapıldı. Birkaç saniye içinde elinde diz boyu çizmeleleriyle basamaklardan aşağı koşmaya başladı.

Rowan yanıma geldi, birlikte merdivenlerin dibinde dururken elini omzuma attı.

“Rowan’ı hatırlıyorsun, değil mi?” dedim. Kızımın Rowan’a selam vermeden çıkıp gitmesini istemiyordum.

Allie gülümsedi. “Tabii. Seni yeniden görmek güzel.”
“Seni de.”

“Bu kadar acele nereye gidiyorsun?” diye sordum, onu oyaladığım için neredeyse sızlanmaya başlayacağını görebiliyordum. “Dikkat...”

“Partiye. Endişelenme,” dedi sözümü keserek. “Kuralları biliyorum.”

“Aferin sana.” Onu yanağından öpmek için eğildiğim sırada arkadaşı koşarak içeri girdi.

“Allie, senden bir şey... *Baba?*” Beni ve Rowan’ı yan yana görünce durdu.

“Mackensie?” diyen Rowan, açıkça şoke olmuştu.

Kızım yıllardır görmediğini biliyordum. Bir anda kızını karşısında görünce şaşkına dönmüştü. Omzuma attığı kolu düştü. “*Sen* burada ne yapıyorsun?” Rowan onu gördüğüne inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Neden California’da değilsin?”

“Artık burada okuyorum. Beni azıcık önemseseydin bunu bilirdin.” Rowan’a savurduğu sözler zehir gibiydi. Omuzlarını dikti, bakışları her kelimedede daha da hiddetlenmişti.

“Ne zaman geçiş yaptın?” diye sordu Rowan.

“Bekle,” dedim şaşkınlıkla. Neler olduğunu anlayamıyordum. Elimi başıma koyup Rowan’a baktım. “Bu senin kızın mı? Mackensie, Allie’nin arkadaşı senin kızın mı?” Kafam hiç bu kadar karışmamıştı.

“Evet. Burada yaşadığını bilmiyordum.”

“Bilmiyor muydun?” diye tekrarladım, doğru duyduğumdan emin olmak için.

“Bana kızının California’da okuduğunu söylemiş-tin.”

Çenesini kaşıdı. “En son duyduğumda böyleydi.”

En son duyduğunda. Kendi kızının nerede yaşadığını bilmiyordu.

Allie de benim kadar şaşırmış görünüyordu. “Ben de anlamadım,” diyen Allie Mackensie’ye döndü. “Babanın bir sperm donöründen fazlası olmadığını söylemiştin.”

Bunu duyan Rowan kaskatı kesildi.

Ben de. Aile hakkında konuşmalarımızda Rowan boşanmasından çok az, kızmdansa daha az bahsetmişti. Ne kadar az şey anlattığını şimdiye kadar fark etmemiştim.

“Mackensie’nin Washington Üniversitesi’ne geçiş yaptığını bilmiyor muydun?” diye sordum çünkü detayları doğru anladığımdan iyice emin olmak istiyordum.

“Anne. Mackensie hakkında hiçbir şey bilmiyor çünkü o da babam gibi. O ya da başkası umurunda değil.”

Mideme bir yumruk oturdu, bir an için nefes alamadım.

“Rowan?” dedim, sesim normalden farklı çıkmıştı.

Kızına bakmaya devam etti.

“Bana yolladığın tüm o mesajları Seattle’dan mı attın?”

Mackensie omuz silkti.

“Şehirde olduğundan bir kere bile bahsetmedin. Bir kere bile.” Sert sözleri acı ve üzüntüyle örülmüştü.

“Neden vereyim?” diye sordu. “Beni önemsemiyorsun. Hiç önemsemedin.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

Mackensie, Allie’nin ceketinin kolunu tuttu. “Hadi gidelim. Katılmamız gereken bir parti var.”

Kızlar aceleyle çıkıp kapıyı arkalarından kapadı.

Olduğum yerde kalakalmıştım, ne hareket edebiliyordum ne de nefes alabiliyordum. Tıpkı Kyle’ın iki çocuğunu unuttuğu gibi Rowan da kızını terk etmişti.

“Jenna.” Usulca adımı söyledi. “İzin ver açıklayayım.”

Midemi bulandıran hüznü bir his kapladı içimi. “Açıklamak için ne söyleyebilirsin ki?” diye sordum. Allie birçok kez Mackensie ile çok ortak yönleri olduğunu, bunların en başında da ikisinin de babasız büyümeleri geldiğini söylemişti.

“Kızımı seviyorum,” dedi Rowan. “Annesi...”

“Yani annesini mi suçluyorsun?”

“Evet,” dedi.

Önceki evliliğinden iki çocuğu olduğunu öğrendiklerinde Kyle’ın da sevgililerine aynı bahaneyi kullandığını hayal ettim. Benim hatamdı. Çocuklarını ondan ben uzaklaştırmıştım, onlarla ilişki kurmasını engellemiştim. Eşlerinden biri hangisi olduğunu hatırlamıyorum, bana böyle söylemişti. Evlenene kadar Paul ve Allie’yi duymamıştı. Kyle çocuklarından bahsetmeyi unutmuştu. Ama kabahatli ben olmuştum.

Şimdi de Rowan aynı şeyi iddia ediyordu. Suçlu eski karısıydı. Kızını ondan uzak tutmuştu. Buna inanmayacak kadar akıllıydım.

Ona bakmayı reddettim. “Bence gitmelisin.”

Makul ve nazik olmak beni ikna edebilirmiş gibi sakın bir ses tonuyla, “Açıklamama izin verirsen,” dedi.

“Başımı iki yana sallayıp reddettim. “Duymam gereken her şeyi duydum. Geçmişin hakkında konuşmak istememene şaşmamalı. Kızını da evliliğine birlikte geçmişte bıraktın.”

“Ona hep destek oldum.”

“Bu beni etkilemiyor, Rowan.” Kyle da aynı şeyi yapmıştı. Çocukların nafakasını ödemişti ama onlarla şahsen ilgilenmemişti. Rowan’ın da kızına aynısını yapmış olması kabul edilebilir değildi.

“Lütfen git.”

Bir an için benimle tartışacağım ya da en azından kendini savunmaya çalışacağını düşündüm. Benimle konuşmaya çalışmanın işe yaramayacağını anlamış olmalıydı. Söyleyeceği hiçbir şeyi dinlemek istemiyordum. Birçok konuda mantıklı davranıp bağışlayıcı olabilirdim ama ilgisiz baba onlardan biri değildi.

BÖLÜM 26

*

Allie

Allie endişeliydi. Mackensie babasıyla karşılaşmasının ardından evden ayrıldıklarından beri tuhaf davranıyordu. İkisinin de hafta boyunca dört gözle beklediği parti fiyaskoya dönüşmüştü.

Kendi içeceklerinin parasını ödedikten sonra Mackensie ilk iş Allie'yi bırakıp viski içmek için mutfığa gitmişti. Geldiklerinden beri sürekli içiyordu ve Allie uzaktan ona göz kulak oluyordu.

“Bence gitmeliyiz,” dedi Allie arka verandanın basamaklarında otururken bulduğu arkadaşına. Evin içinde çalan bangır bangır müzik sesi Allie'nin başını ağrıtmıştı. Normalde hard rock severdi ancak şu an kulak zarını patlatacak kadar yüksek sesle çalıyordu.

Mackensie'nin gözlerini kapalıydı. “Sanırım kusa-
cağım.”

Gerçekten de bir dakika sonra Mackensie ayağa fırladı, korkuluklardan eğilip midesindeki her şeyi çıkardı. Bitince elini ağzına bastırıp inledi.

“Sana bir şey getireyim mi?” diye sordu arkadaşı için endişelenen Allie.

Mackensie başını iki yana salladı. “Gitmek istiyorum.”

Bu akşam Allie’nin duyduğu en iyi haber buydu.

Arkadaşının araba kullanamayacak durumda olduğunu bildiğinden Allie anahtarları alıp Mackensie’yi partinin devam ettiği iç kısımdan geçirip ön kapıdan dışarı çıkardı. Mackensie’nin durumunu gördüklerinden kimse onları durdurmaya çalışmadı.

Bu gece roller değişmişti. En azından o geceye kadar ikisi arasında daha mantıklı olan Mackensie’ydi. Allie arkadaşındaki bu değişimin nedenin babasıyla karşılaşması olduğundan şüpheleniyordu. Allie, Dr. Lancaster’ın onun babası olduğunu ya da Mackensie’nin babasının Seattle’da yaşadığını bilmiyordu. Mackensie annesinin soyadı olan Nelson’ı kullanıyordu, bu yüzden de Dr. Lancaster’la Mackensie arasında bir bağlantı kuramamıştı.

Mackensie yolcu tarafına oturduktan sonra başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. “Beni görünce babamın yüzündeki şok ifadesini gördün mü?” diye sordu şakaymış gibi.

Allie gülmedi. Gördüğü tek şok ifadesi annesine aitti. Rowan’ın Mackensie’yi kendi babasının Allie ve Paul’e yaptığı gibi terk etmiş olduğunu öğrendiğinde annesinin gözlerine oturan acıyı uzun süre unutamayacaktı.

Olanlara üzülen Allie, bunları unutmak için can atıyordu. O zamandan beri her şeyi düşünecek zamanı olmuştu ama yaşananlardan dolayı hâlâ kafası karışık ve sinirliydi. Mackensie ile neredeyse daha ilk

günden yakın arkadaş olmuşlardı. Her şeyi birlikte yapıyorlardı. Mackensie ailesinden kimse onu umursamıyormuş gibi anlatmıştı. Ama her nedense Allie bundan o kadar emin değildi. Mackensie'nin onu gördüğündeki bakışında ve Dr. Lancaster'ın da kızına bakışında adını koyamadığı bir şey vardı.

“Beni yurda mı götürüyorsun?” diye sordu Mackensie inleyerek.

“Yine kusacak mısın?” Midesinde çıkaracak bir şey kalmış olamazdı.

“Hayır. Kıvrılıp uyumak istiyorum.”

“Elimden geldiğince hızlı sürüyorum.” Allie kenara çekilip ceza yemek istemediğinden gece boyunca iki birayı ara vererek içmişti. Üniversite polisi okul çevresinde sık sık devriye geziyor, parti ve yerinin haberini aldığındaysa devriyeleri daha da sıklaştırıyordu.

Yurda vardıklarında Allie, Mackensie'yi zorlukla merdivenlerden çıkarıp odasına götürdü. Mackensie inledi, üstünü bile değişmeden kendini yatağına bıraktı, örtüleri başına kadar çekti ve sızdı. Allie kendi odasına dönmeden önce Mackensie'nin uykuya dalıp iyi olduğundan emin olmak için bir süre bekledi.

Gece Allie için de huzursuz geçmişti. Gözünü her kapadığında annesinin bakışları aklına geliyordu. Bu doktor annesinin çıktığı diğer adamlardan farklıydı. Allie, Dr. Lancaster ve annesini sadece iki kez birlikte görmüştü ama annesinin Rowan'ı önemseydiği belliydi. Bu durum annesi için şok ya da sürprizden daha öte olmalıydı. Onun yüzündeki acıyı görmüştü.

Acı. Keder. Hayal kırıklığı. Güvensizlik.

Ertesi sabah erkenden kalkan Allie, hemen kahve alıp arkadaşına götürdü. Mackensie'yi kontrol etmek için

anahtarlarını almıştı. Kapıyı sertçe çaldıktan sonra içeri girdi. Mackensie hâlâ uyuyordu. Yatağı bozulmamış olduğuna göre oda arkadaşı hafta sonu için gitmiş olmalıydı.

“Lütfen sessiz ol,” dedi elleriyle başını tutarak. Doğruldu, dirseğine yaslandı ama gözlerini açmadı. “Paniklemiş antilop sürüsü odada koşuyormuş gibi ses çıkarıyorsun.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Allie. “Ama sana tanrıların armağanını getirdim.”

“Bana kahve getirdin,” dedi Mackensie hevesle. Sırtını duvara dayalı yastığına yaslayıp kahveye uzanırken yüzünü buruşturdu. Sıcak kahveden bir yudum aldıktan sonra sanki ölümsüzlük şarabı içiyormuş gibi iç çekti.

Allie yatağın ucuna oturup iki eliyle kahvesini tuttu. “Neden Santa Monica’dan buraya geçiş yaptın?” diye sordu. “Seattle’ın havası yüzünden olamaz.”

Yağmur yağıyordu, yılın bu zamanlarında hava genellikle böyleydi. Pencereden süzülen su damlaları Mackensie’nin güneşli California’yı bırakıp neden Batı Washington’a geldiği sorusunu vurguluyordu.

Mackensie kahvesinde bir yudum daha aldı. “Bilmiyorum, öyle istedim.”

“Gerçek bir nedeni yok mu?”

“Neden soruyorsun?”

“Bilmem.” Allie ne olduğunu bilmiyordu ama içinden bir his vardı ve aklındakini söyledi. “Baban burada yaşadığı için olabilir diye düşündüm.”

Mackensie uzunca bir süre cevap vermedi.

“Burada yaşayıp çalıştığını biliyordun, değil mi?”

“Evet. Ne olmuş?”

“Ama okul değiştirdiğini ya da burada olduğunu ona söylemedin.”

“Bravo,” dedi alayla işaret parmağıyla bir daire çizerek. “Ödöl istiyor musun?”

“Hayır ama nedenini anlamak istiyorum.”

Mackensie derin bir iç çekti, bu sorgudan sıkıldığı belliydi. “Neden umursuyorsun?”

Allie dizlerini yukarı çekti, kollarını bacaklarına doladı ve çenesini dizlerine yasladı. “Annem ondan hoşlanıyor.”

“Harika. Onun olabilir. Ne annem ne de ben onunla bir şey yapmak istiyoruz.”

Doğru olmayan bir şey vardı. Allie içten içe Mackensie’nin babasıyla ilişkisine dair her şeyi açıklamadığından şüpheleniyordu. Mackensie’nin ona düzenli olarak mesaj atıp bir şeyler istediğini biliyordu. Son isteği çok abartılıydı, yeni bir arabaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Mackensie mesajı attıktan sonra kahkaha atmıştı. Babasından yeni bir BMW istemiş, babası reddetmişti. Mackensie sinirlenmişti.

Allie aynısını babasına yapsa babası Allie’nin numarasını engelleyeceğini söylemişti. Mackensie babasıyla arasında geçen konuşmaları birkaç kez küstah bir tavırla paylaşmıştı. Allie, Mackensie’nin babasının aynı kızının mesajlarındaki gibi alaycılıkla yanıtlar vermesi daha kolayken her seferinde sakın ve bilge bir şekilde cevap gönderdiğini fark etmişti. Allie’ye göre, Mackensie’nin babasına kızgın olmasının tek nedeni kızının onu manipöle etmesine izin vermemesiydi.

Allie sekiz yaşlarındayken büyük annesiyle birlikte bazı işleri halletmek için dışarı çıktığı günü hatırladı. Yakın zaman önce doğum gününü kutlamış ve iki

oyuncak bebek dâhil bir sürü hediye almıştı. Allie o gün bir mağazada oyuncak bir bebek görmüş ve büyükannesine bebeği alması için yalvarmıştı. Allie ne kadar çabalamış ne kadar yaygara yapmış olsa da büyükannesi Allie'ye hediye olarak gelen bebeklerini hatırlatarak isteğini reddetmişti.

Allie o bebeği çok beğenmiş, büyükannesinin onu almamasına çok üzülmüştü. Büyükannesinin onu sevmediğine ikna olmuş, bu yüzden yol boyunca surat asmıştı. Daha sonra büyükannesi Allie'yi kucağına alıp Allie'nin küçük başını kalbine dayamıştı. Allie'ye hiç unutmadığı bir şey söylemişti. “Ah Allie, canım Allie. O bebeği almadığım için hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum. Ama evde iki tane yepyeni bebeğin var.”

“Ben o bebeği istiyordum,” diye cevap vermişti Allie gözyaşları içinde.

“Biliyorum, ben de almak isterdim.”

“O hâlde neden almadın, büyükanne?”

Büyükannesi onu başının üstünden öpmüştü. “Bazen hayır demek evet demekten daha zordur, Allie.”

Hayır demek evet demekten daha zordur. Mackensie'nin babasının yaptığı buydu. Yeni bir arabaya ihtiyacı olmadığını bildiği için ona hayır diyordu. Bu Mackensie'yi daha az sevdiği anlamına gelmiyordu, aksine onu hayır diyecek kadar çok sevdiğini gösteriyordu.

Allie annesiyle konuşmadan önce iki gün bekledi. Ne diyeceğini hatta bir şey demeli mi onu bile bilmiyordu. Otobüsle eve giderken yol boyunca annesini nasıl rahatlatacağına dair aklından geçen fikirlerin hiçbirini beğenmedi.

Annesi yıllardır aynı programa göre çalıştığından Allie zamanlamayı annesi hastaneden dönmeden önce evde olacak şekilde ayarlamıştı. Tavsiye verir umuyla Paul'u aramıştı ama o da söyleyecek bir şey bulamamıştı ki bu pek alışıldık değildi. Konuşurken sesi acelesi varmış ve bir an önce kapatmak istiyormuş gibiydi.

En iyisinin ne olduğunu bilmeyen Allie, mutfak dolaplarını açıp kaparken aradığını buldu. Bu bir hazır çorbaydı ve annesinin en sevdiklerinden biriydi.

Su kaynamaya başladığı anda çamaşır odasının kapısı açıldı.

“Mutfaktayım,” diye seslendi Allie, annesinin kalp krizi geçirmesini istemediği için.

Annesi mutfağa geldi. Yorgun görünüyordu.

“Erişteli tavuk suyu çorbası yaptım,” dedi Allie neşeyle.

Annesi gözlerini kırpıştırıp merakla baktı. “Hasta değilim.”

“Evet öylesin. Kalbin hasta.”

“Önemli bir şey değil ama sağ ol, tatlım. Çok düşüncelisin.”

Bu erişteli tavuk suyu hazır çorbanın en iyi yanı sadece dört dakikada pişmesiydi. Alarm çalınca Allie raftan iki kâse alıp ağzına kadar doldurdu. Bu yeni tabaklara alışacağını sanmıyordu. Ancak şimdi bundan bahsetmenin zamanı olmadığına karar verdi.

“Otur,” dedi Allie, sıcak çorba kâselerini ve kaşıkları tezgâhın yemek yeme bölümüne koyarken.

“Allie gerçekten ben iyiyim.”

“Hayır değilsin. Bunu gözlerinden görebiliyorum. Üzgünsün. O günden sonra Dr. Lancaster’la konuştun mu?”

“Hayır ve konuşmamayı tercih ederim.”

“Mackensie’nin babasıyla anlattığı hikâyenin tamamıyla doğru olduğuna ikna olmadım, onunla konuşmalı hikâyenin onun tarafını dinlemelisin.”

“İlgilenmiyorum.”

Allie’nin annesi çoğu zaman kendi zararına olacak biçimde inatçı olabiliyordu. Allie başka bir taktik denedi. “Maureen ne yapmanı söyledi?”

“Hiçbir şey. Ona anlatmadım.”

Bu tuhaftı. Onlar her şeyi konuşurdu. “Neden? O senin en yakın arkadaşın.”

Annesi gülümsedi. “Maureen âşık oldu ve bugünlerde her şeye pembe gözlüklerle bakıyor.”

“Maureen âşık mı oldu? Bayan Zelinski? O Maureen mi?” Allie annesinin arkadaşının âşık olduğuna inanamıyordu. “Ne kaçırdım?”

Annesinin kahkahayla gülmesi Allie’yi şaşırttı. “Kütüphanede biriyle tanıştı ve bu adama sırlıslıkla âşık oldu. Onun adına seviniyorum.”

Annesinin numara yapmadığını görebiliyordu, arkadaşı adına gerçekten mutluydu. Bu da Allie’yi Mackensie ve babası hakkındaki gerçeği öğrenmeye daha kararlı hâle getirmişti. Mackensie’nin anlattıkları kulağa doğru gelmiyordu. Santa Monica’dan Seattle’a gelmesinin bir sebebi vardı. Mackensie her ne kadar inkâr etse de Allie bu sebebin babası olduğuna inanıyordu.

BÖLÜM 27

*

Maureen

Bale gecesi nihayet gelmişti ve ben arkadaşlarının doğum günü partisine gelmesini bekleyen beş yaşındaki bir çocuk gibi heyecanlıydım. Logan'ın yetenekli sanatçıların güzelliğini ve zarafetini kavrama fırsatı bulduğunda bu sanat dalını benim kadar takdir edeceğine inanıyordum.

“Anne,” dedi Tori, “bundan emin misin?”

Logan'ı baleye götürmemin şimdiye kadarki en kötü fikrim olduğunu düşündüğünü görebiliyordum. Bu soruyu sorması bile beni üzmüştü. Ben dolapta uygun bir elbise ararken beklenmedik bir şekilde eve uğramıştı.

“Elbette eminim,” dedim onu ciddiye almayarak. Tori hem opera hem de bale hayranıydı. Beş yaşından beri onu her ikisine de götürüyordum. Kocası Jonathan bunun anne-kız olayı olduğunu söyleyerek bize hiç katılmamıştı.

“Logan spor seviyor,” diye hatırlatma gereği duymuştu Tori. “Hokey ve futbol gibi *erkeksi* sporlar.

Erkeklerin havaya sıçrayıp kadınları başının üstüne kaldırmaları pek ona göre değil gibi.”

“Logan’ı yanlış değerlendiriyorsun. Evet, sporu seviyor ve ana fikir de bu. Bale dansçıları onun takdir ettiği maço futbol oyuncularına kadar atletikler.” Defans oyuncularından birini parmak uçlarında dans ederken görmeyi çok isterdim. Zihnimde oluşan görüntü beni güldürmeye yetti.

“Ne giyeceğime karar vermemde yardım et,” dedim kızım ile tartışmak istemediğim için. Logan’ı benim kadar iyi tanımıyordu. Logan bir inşaat işçisi olarak çalışıyor olabilirdi ama kültürlü biriydi. Okuduğu kitaplar bana bunu gösteriyordu.

Yatağın ucunda oturan Tori bacak bacak üstüne attı, geriye yaslamp ağırlığını dirseklerine verdi. “Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?”

İnkâr etmek için ağzımı açtım ve şaşkınlıkla bunu yapamayacağımı fark ettim. Onun evinde yediğimiz akşam yemeğinden beri aklım hep ondaydı. Söylediği güzel, romantik sözler kalbimi ısıtmıştı. Bunca yıl yeniden âşık olmayı ummuş, bu kişinin bir öğretmen ya da araştırmacı olacağını varsaymışım. Bunun yerine bir tesisatçıya âşık olmuşum.

Tanrım, bir tesisatçı bana kendim hakkında hiç bilmediğim şeyler öğretmişti.

Yüzüme öyle geniş bir gülümseme yayıldı ki ağzım acıdı. Yıllar boyunca etrafımda hep yüksek eğitimli erkekler olmuştu. Bazıları akademisyendi ve itiraf etmeliyim ki bu erkeklerin çoğu bir sümüklü böceğin duygusal zekâsına sahipti. Logan onlardan çok daha zekiydi. Uyumlu kişiliğinin yanı sıra sosyal anlamda da becerikliydi. Arkadaşları onu takdir ediyor, şirket

sahibi ona güveniyordu. Ben de ona güveniyordum ve bunu kabul etmekten korkmuyordum.

“Cevap vermene gerek yok,” dedi Tori, tepkimden memnun bir hâlde. “Gözlerin her şeyi söylüyor.” Yataktan kalkıp bana sarıldı. “Senin adına mutluyum, anne. Uzun zamandır birini bulmanı umuyordum.”

Henüz gitmesini istemiyordum. “Öyle mi?” diye sordum. Hayatımda bir erkek seli yoktu. Benimki daha ziyade eski bir musluktaki sızıntı gibiydi.

“Seni kabuğundan çıkarması için Logan gibi biri gerekti,” diye devam etti Tori. “İlişkinizin gelişmesini izlemek eğlenceli.” Nihayet elbise seçmeme yardım isteğimi ciddiye alıp dolaba doğru geldi, askıları ileri geri iterek karıştırmaya başladı. Ara sıra durup bir elbiseyi inceliyor, sonra kenara itip sıradakine bakıyordu.

Gece kıyafetleri açısından seçeneklerim sınırlıydı. Siyah ipek elbisemi giymeyi düşünüyordum ama uygun olup olmadığından emin değildim.

“Bu,” dedi aklımdaki elbiseyi çıkararak. En sevdiğim elbisemdi ve Tori bana onu vermişti. Dizimin altına inen etekleri en beğendiğim yerim olan bacaklarımın etrafında dönüyordu. Ona uygun koyu renk ipek ceketin kumaşına gümüş iplikler dokunmuştu. Tori’nin onayını almak ihtiyacım olan tek şeydi.

“Benim de aklımda aynısı vardı,” dedim ve elbiseyi kızımın elinden alıp yatağımın üstüne yaydım.

Tori yanağımdan öpüp kapıya doğru yöneldi. Onun için endişeleniyordum, hâlâ iyi görünmüyordu, düşük sonucu kaybettiği bebeğinin yasını tuttuğunu biliyordum. Tori ve Jonathan için zor olmuştu. Kızımla birlikte ağlamıştık, hayal kırıklığı onu bir süre derinden etkilemişti ama yakın zamana kadar toparlanıyor gi-

biydi. Son duyduğumda Tori ve Jonathan yeniden çocuk yapmayı denemekten bahsediyorlardı. Biraz çabuk davranıyor olabilirlerdi. Tori'nin, sadece bedeninin değil kalbinin de iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı.

“Sabah beni ara. Umarım ne yaptığını biliyorsundur, anne.”

O gittikten sonra hazırlanmaya başladım. Logan'ın beni alma saati yaklaştıkça gerginliğim ve heyecanım artıyordu. Makyajım yaparken aynadaki yansıma her şeyi söylüyordu. Gülümsemeden duramıyordum. Tori akşam için endişeliydi ve onun şüpheleri benimkileri de harekete geçirmişti. Elimden tek gelen Logan'm bu deneyimden benim Seahwaks futbol maçından keyif aldığım kadar keyif almasını ummaktı.

Logan'la ilgili hoşuma giden çok şeyden biri de onun dakik olmasıydı. Beni almaya beş dakika erken geldi. Siyah ipek elbiseme baktıktan sonra kısık sesle beğenisini gösteren bir ıslık çaldı.

“Vay canına. Kusursuz görünüyorsun.”

İltifatı yanaklarımı kızartmaya yetecek kadar mutlu etmişti. Sözlerinin üzerimdeki etkisini gizleyemeyip elbisemi iyice görebilmesi için kendi etrafımda döndüm.

“Sen de harika görünüyorsun,” dedim ve ciddiydim. Takım elbise ve kravatla müthiş bir iş çıkarmıştı. Parmagını yakasına götürüp esnetti. Takım elbise giymeye alışkın olmayabilirdi ama içinde harika görünüyordu.

Gitmeye hazır bir şekilde arabanın anahtarlarını elinde salladı. “Araba fuarını gittiğimizi sanmıyorum.”

“Tahmininde haklısın.”

“Büyük haberi ne zaman vermeyi planlıyorsun?” diye sordu sürprizi öğrenmek isteğiyle. “Kendimi zihnen hazırlamam gerek.”

“Söz veriyorum bayılacaksın.”

“Tamam,” diye mırıldandı ama sesi ikna olmuş gibi değildi.

Boştaki elini tuttum, heyecan dolu bir ürperti tüm kolumu sardı. “Bale izlemeye gidiyoruz. Orkestra arkası, önden dördüncü sıra, tam orta. Sahneyi bundan daha iyi göremezdik.”

“Bale mi?” diye tekrarladı, gözlerini kırpıştırmaması şaşkınlığını ve muhtemel hayal kırıklığını gizlemek için boşuna bir çabaydı.

“Evet, bale.” Yerlerimiz birinci sınıf koltuklardı ve pahalıydı. Bu jestimi takdir edeceğine gerçekten inanıyordum.

Sanki bir çevirmene ihtiyacı varmış gibi boş gözlerle baktı. “Daha önce izledin mi?” diye sordum izlemediğini tahmin ederek.

“Hiç.” Sanki daha önce binlerce eşek arısı tarafından sokuldun mu diye sormuşum gibi cevap vermişti. Ya da timsahların istila ettiği bir suda yüzüp yüzmediğini.

Logan’ın coşkusuz hâlinin cesaretimi kırmasına izin vermeyi reddedip sanatın bu dalına olan tutkumu göstermenin en iyisi olacağına karar verdim.

“Muhteşem bir deneyim yaşamak üzeresin.” Baleye son gittiğimde sahnede gördüğüm katıksız güzellik gözlerimi yaşartmıştı. Üstelik etkilenen tek kişi ben de değildim. Gösterinin sonunda başka seyircilerinde benim gibi gözlerini kuruladığını görmüştüm.

“Patlamış mısır ya da sosisli sandviç var mı?” diye sordu Logan hevesle. “Peki ya bira?”

Elbette, şaka yapıyordu. “Hayır, saçmalama. Ama perde arasında şarap olacaktır.”

“Şarap,” diye tekrarlarlarken hayal kırıklığı açıkça hissediliyordu.

“Şarap seviyorsun.” Aksi hâlde akşam yemeğinde şarap ikram etmezdi.

“Birayı tercih ederim.”

“Bir şans ver Logan, lütfen. Bu birlikte deneyimleyeceğimiz yeni ve farklı bir şey.” Tori’nin endişeleri kulaklarımda çınlamaya başlamıştı.

En tatlı gülümsememle ona baktıktan sonra çantamı ve mantomu aldım.

Logan hâlâ kuşkulu görünüyordu.

Kolumu dirseğine dolayıp onu kapıya doğru yönlendirdim. “Bu akşam yeni maceralarla ilgili. Bu gösteri aklını başmdan alacak.”

Futbolcular ve balerinlerle ilgili yaptığımız konuşmayı hatırlamasını umuyordum. Henüz bağlantı kuramamış olması beni şaşırtmıştı. Dansçıları izlemeye başladıktan sonra ona hatırlatacaktım.

Şehir merkezinde park yerlerini daha iyi bildiğinden arabayı Logan kullandı. McCaw Hall’a birkaç blok yürüyüp içeri girdik. Biletlerimizi verdiğim görevli yerlerimize kadar bize eşlik etti.

Koltuklarımıza yerleştikten sonra Logan’a baktım. “Yerlerimiz harika değil mi?”

Cevap vermedi.

Beni duymamış olmalıydı. Çıkış kapılarının nerede olduğunu kontrol ediyor gibiydi. İfadesinde heyecandan eser olmadığını kabul etmek zorundaydım. Gösteri başladığında faklı hissedeceğini umdum. Elini tutup parmaklarımı parmaklarma doladım.

Logan birkaç dakika boyunca programı inceledi. Gösteriyi ezberlemeye çalışmadığının farkındaydım.

Sohbet etmekten kaçınmaya çalıştığı izlenimine kapıldım. Belki de coşku kısmını abartmıştım.

Neler olacağını açıklamanın bir nebze faydası olabileceğini düşündüm. Başımı ona doğru eğerek, “Bale dansçıları bir topluluğun parçası olabilmek için yıllarca çalışıp egzersiz yaparlar,” dedim.

Yine cevap vermedi ve ben de devam ettim. “Bunu söyledim çünkü sen de futbolcular için aynı şeyin gerektiğini söylemiştin. Birçoğunun daha onlu yaşlarda, hatta daha erken başladıklarından bahsetmiştin.”

Bana döndü, birlikte gittiğimiz maçtan sonra yaptığım yorumu hatırlayınca gözleri kocaman açıldı.

“Demek bu yüzden buradayız. Bana haklı olduğunı kamtlamak istedin.”

Nefesimi tuttum. “Alakası yok. Sana bu dansçıların da diğer sporları yapanlar kadar atletik olduklarını göstermek istedim.”

“Dansçıların futbolcularla aynı fiziksel kategoride olduklarına ciddi inanıyor musun?”

“Evet,” dedim. “Yakında bunun doğru olduğunu anlayacaksın.”

Elimi tutarken rahatlamış görünüyordu. Çok geçmeden ışıklar karardı ve orkestranın müziği salonu doldurdu. Dansçılar sahneye çıktı. Hatırladığım kadar güzeldi. Öne eğilip gösterinin kusursuz güzelliğinin beni sarmalamasına izin verdim.

Logan da öne eğildi. “Ne oluyor?” diye fısıldadı.

Başımı iki yana sallayıp ses çıkarmadan gösteri sırasında konuşmanın diğer insanlara karşı kabalık olacağını açıklamaya çalıştım. Bu onun rahatça konuşup açıklama yaptığı futbol maçından farklıydı. Fazlasıyla zeki olduğundan Logan’ın hikâyeyi çözme-

sinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Her şeyden çok kendini gösterinin güzelliğine ve büyüüne kaptırmasını umuyordum.

Perde arasında gösterinin ihtişamıyla derin bir iç çektim. Duygulara sarılıp anda kalmak istedim. Logan, ona ne düşündüğünü sormadan ayağa kalktı.

“Bize şarap alacağım.”

“Buraya getiremeyiz.”

“Koltuklarımızda içemez miyiz?”

“Salonda yeme içme izni yok,” diye açıkladım.

Hayal kırıklığı açtı. Bu kadarı da akıl almazmış gibi elini salladı.

Bardaki kalabalığın keyfimi kaçıracağını bildiğimden “Ben burada kalayım. Şarap içmemeyi tercih ederim,” dedim.

“Benim bir kadehe ihtiyacım var,” dedi ve oturan herkesten izin isteyerek sıradan çıkmak için yürümeye başladı.

Belki de ortada oturmak o kadar iyi bir fikir değildi. Tepkisinden ve acil şarap içme ihtiyacından gösteriden keyif almadığı izlenimini almıştım. Onunla konuşup fikrini almak istiyordum.

Her ne kadar erken çıkmak istemesem de bunu teklif etmeye karar vermiştim. Ancak Logan geri döndüğünde ikinci perdenin başlamasına bir dakikadan az zaman kalmıştı, bir açıklama yapmadan ve sırada yerlerini alanları rahatsız etmeden çıkmanın bir yolu yoktu.

Logan elektrikli sandalyeye bağlanmaya hazırmış gibi davranarak koltuğuna oturdu.

Bakışlarımla ondan özür diledim ve gözlerimden mesajı okuyabilmesi içi dua ettim.

İkinci perde ilkinden de etkileyiciydi. Dansla tasvir edilen duygular gözlerimi yaşartmıştı. Ellerimi göğsümde birleştirip ânı içime çektim. Gösterinin bu bölümünün fikrini değiştirmiş olması umuduyla Logan'a bir bakış attım.

Onun uyuyakaldığını görünce dehşete kapıldım. Başı tavana bakacak şekilde boynunu arkaya yaslamıştı. Yarı aralık ağzından hafif bir horlama yükseliyordu. Dehşet içinde onu dürttüm.

Logan uyanıp nerede olduğunu hatırlamaya çalışır gibi etrafına bakındı. Yüzünde uzaylılar tarafından kaçırılıp salonun ortasına çırılçıplak atılmış gibi bir ifade vardı. Eliyle yüzünü ovuşturdu.

Gösterinin sonunda seyirci ayağa kalkarak alkışladı. Alkışlarım çoğu kişiden daha yüksek ve coşkuluydu. Logan'ı görmezden gelerek çantama uzandım.

Ellerini pantolonunun cebine sokup, "Özür dilerim Maureen," diye mırıldandı.

Malum olanı ifade ederek, "Keyif almadığın için ben özür dilerim," dedim.

"Denedim," derken sesi son derece suçlu hissediyor gibi çıkmıştı. "Bale herkese göre değil. Tıpkı futbolun olmadığı gibi. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Söylediğinin doğru olduğunu kabullenmem biraz zaman aldı. "Doğru."

Gözlerindeki endişe kaybolurken ifadesi gevşedi.

Ona kızmanın yararı olmayacaktı. Denemişti. Bundan daha fazlasını isteyemezdim. Bir dahaki sefere Logan yerine bana eşlik etmesini Jenna'dan isteyecektim.

"Uyumak istemedim ama düşündüğümünden daha çok yorulmuşum," dedi sıradan çıkıp salondan ayrılan kalabalığa karışırken.

“Sorun değil,” dedim, beğenmediğini görmezden gelmeye çalışarak.

“şarap yüzünden olmalı,” diye ekledi.

“Bir kadeh bunu yapmaz.”

Bakişlarını kaçırıp boğazını temizledi. “Bir kadehten fazla içtim.”

“Birden fazla mı?” Barın ne kadar kalabalık olacağını bildiğimden Logan’ın ikinci kadeh için o sıraya tekrar girdiğini hayal edemiyordum.

“Bana bir şişe vermeleri için onlarla konuştum,” diye itiraf etti.

İşte buydu. Dayanamayıp bir kahkaha patlattım.

Logan kolunu omuzuma atıp beni yanına çekti. Başımın üstünü öptü, ben de kolumu beline doladım.

“Teşekkürler Marian.”

Yüzümdeki gülümseme genişledi, teşekkürün bileter için olmadığının farkındaydım.

BÖLÜM 28

*

Jenna

I-5 üst geçidi inşaatındaki kazada yaralanan beş işçiden üçünün yoğun bakıma alındığı uzun ve yoğun bir gün olmuştu. Mesaimin sonunda kendimi küverte atmaya fazlasıyla hazırdım. Rowan'ı aklımdan ve kalbimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyor olsam da pek başarılı değildim. Ortalarda görünmediğinin farkındaydım. Bir çıkmaz sokaktaydık. Kendi kızma sırtını dönen ve bana sunabileceği tek bahane suçu başkalarına atmak olan bir adamla birlikte olamazdım.

Eve girdiğimde içeride keyfine bakan bir adam gördüğümde korkudan ödüm patladı. O adamın oğlum Paul olduğunu görmek daha da büyük bir şoktu.

Onu en son geçen yaz, okula dönmeden önce hafta sonu için geldiğinde görmüştüm. İş yüzünden yaz boyunca birkaç gün buralarda olmuştu. Onu son gördüğümde koyu sarı saçları uzundu, kirli sakalları vardı. Yırtık kot ve üzerinde adını duymadığım bir grubun

resmi olan tişört giyiyordu. Bugün bütünüyle farklıydı. Tıraş olmuştu ve saçları düzgünce kesilmişti. Üzerinde taba rengi bir pantolon, yepyeni bir gömlek ve kravat vardı. Bir öğrenciden çok üniversite profesörüne benziyordu. Kanepeden kalkıp bana sıkıca sarıldı.

“Paul,” diye bağırdım onu gördüğüme sevinerek. “Vay canına, harika görünüyorsun.” Değişim çarpıcıydı. Son üç ay içinde olgun bir yetişkine dönüşmüştü. Oğlumla hep gurur duymuştum ama görünümündeki değişim beni hayrete düşürmüştü. Hem gurur hem de sevinç duyuyordum.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Hem de çok. Sorumlu bir yetişkin gibi görünüyorsun.”

“Ben sorumlu bir *yetişkinim*.”

Öyleydi. Ergenlik yıllarında bile beni hiç üzmemişti. Kyle’la ayrıldığımızda ne kadar genç olsa da evde yeni bir rolü olduğunu anlamış gibiydi.

Eve haber vermeden gelmiş olması anında endişelenmeme neden olmuştu. Bunun tek bir nedeni olabilirdi. Bana bir şey söylemeye gelmişti ve bunu yüz yüze yapmak istiyordu. Kabanımı çıkarıp çantamı normalde tuttuğum yere hole bırakırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Açıkçası endişelenmeme gerek yoktu. Giyimine bakılırsa okuldan atılıp bir uyuşturucu satıcısı olmamıştı. Biliyordum ama düşüncelerim doğal olarak en kötü senaryoya kayıyordu.

Peşimden mutfağa gelip, “Büyükanneme uğradım. Çok iyi görünüyordu,” dedi.

“Sanırım seni doyurmuştur.” Birini özellikle de torunlarından birini doyurmak için bahane bulmak annemin en büyük neşesiydi.

“Elbette. En sevdiğimle.” Dolapta akşamdan kalan ne varsa hemen Paul ve Allie’nin son favorisi olurdu. Büyükkannelerinin torunlarını çöp öğütücüsü gibi görmesi ailede büyük bir espri hâlini almıştı.

“Bu kez ne vardı?” diye sormadan edemedim. “Makarna ve peynirli brokoli değildi, değil mi?” Paul brokoliden nefret ederdi.

“Dünden kalan domuz pirzolası, kızarmış patates ve mısır.”

Güldüm. “Şanslıymışsın.”

“Bilmem mi?”

Ben kahve hazırlarken o da tezgâh taburelerinden birine oturdu. “Büyük bir doğum günü partisi hazırladığını söyledi.”

Fincanları çıkarırken omzumun üstünden ona baktım. “Davetiyeyi almadın mı?”

“Ne zaman gönderdin?”

“Birkaç gün önce.”

“Almadım. Birkaç gündür e-postalarımı kontrol etmedim.”

Bu, Paul için alışıldık bir durum değildi ve aynı zamanda çok yoğun çalıştığını kanıtlıyordu.

Buharı tüten sıcacık kahvenin olduğu fincanı uzattım. Tezgâhın diğer tarafında hemen karşısına geçtim, öne eğildim, dirseklerimi kenara dayayıp iki elimle fincanı tuttum.

“Bir süredir benden bir şey sakladığından şüpheleniyorum,” dedim görmezden gelmek yerine doğrudan konuya girmeyi tercih ederek. “Her neyse telefon yerine yüz yüze söylemek istediğin için teşekkür ederim.”

“Evet. Bunun daha iyi olacağını düşündüm.”

Göz teması kurmakta zorlandığını fark ettim. Nefes

alıp omuzlarını dikleştirdi. “Sanırım öncelikle kampüsten taşındığımı söylemekle başlayacağım.”

Geçmişte bu konuşarak karar vereceğimiz bir şey olurdu. Bunu yapmamayı seçmesi bana ikamet değişikliğinden fazlası olduğunu söylüyordu.

“Benim için iyi oldu.”

“Tamam. Bunun nedeni bir kız mı?” Kız arkadaşı olduğundan söz etmemişti ama zaten aşk hayatını kendine saklamayı tercih ederdi. Allie muhtemelen biliyordu ama ben bilmiyordum.

“Hayır anne,” dedi gülererek. “Bir ilişkiye giremeyecek kadar yoğunum.”

Biliyordum. Uzun çalışma saatleri hem akademik hem de sosyal hayatını mahvediyordu. “Paul, çalışmaya devam etmene gerek yok. Hayatın tadını çıkaramayacaksan para kazanmanın ne anlamı var? En son ne zaman biriyle çıktın?”

şaka yapmışım gibi güldü. “Uzun zaman oldu.”

“Demek istediğimi anlıyor musun? şimdi lütfen restorana iki haftalık ihbar süreni bildir.”

“Yapamam,” dedi.

Buna inanmıyordum. “Yapmayacağım demek istiyorsun yani.”

“Tamam yapmayacağım.”

Bu konuşma sinirlerimi giderek daha da bozuyordu, zaten hayatımda yeterince hayal kırıklığı vardı. “Bu restoranda bu kadar çok sevdiğin ne var?”

“İçimi seviyorum, anne. Yaptığım işte iyiyim.”

Yakın zaman önce Rowan’a oğlumun her ne yaparsa yapsın mükemmel yapacağını söylemiştim ama bahsettiğim bu değildi. “Hayatının sonuna kadar masalara servis yapmak mı istiyorsun?” diye sordum sertçe.

“Hayır. Gelecekte restoranda daha fazla sorumluluk sahibi olmayı umuyorum. Çok daha fazla.”

“Ne?” Bunu, mühendislik diplomasını bir restorana tercih ediyor gibi söylemişti.

“Restoranın sahibi beni seviyor,” diye açıkladı Paul. “Beni kanatları altına aldı.”

Soğukkanlılığımı anında kaybettim. “Ah lütfen,” dedim alayla. “Sakin bana restoran sahibi senden ve sıkı iş ahlakından faydalanmak istediği için okuldan uzaklaşacağını söyleme.”

Paul’ün gözleri öfkeyle parladı, ağzı kasıldı. “Sana üniversiteyi bıraktığımı söylemeye geldim.”

“Ne yaptın?” dedim. “Paul bana bunun doğru olmadığını söyle.”

Kasıldı, tüm inatçılığını ortaya koyuyordu. “Kararımı verdim. Mühendisliği büyükbabamdan dolayı seçtiğimi anladım. O öldükten sonra duygusal bir karar verdim ve pişman oldum. Derslerimden keyif almıyorum ve o alanda bir kariyerin beni mutlu etmeyeceğini görebiliyorum. Benden büyük beklentilerin olduğunu biliyorum anne ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama istediğim bu.”

“Paul, söylediklerini bir düşün,” diye yalvardım sesimi sakın tutmaya çalışarak. “Gerçekten de bana restoran endüstrisinde bir kariyer yapmak istediğini mi söylüyorsun?”

Gözlerini kıstı, sakince cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. “Sanki bu iş benim altımdaymış gibi söylüyorsun.”

“Zekâ düzeyinin *altında*. Sen bundan *çok* daha iyisin.”

Ağzı açık kaldı, belli ki cevabım onu şoke etmişti. Tezgâhtan uzaklaşıp iki elini başının üstüne koyup

ileri geri yürümeye başladı. Cevap vermek için önce ona kadar saydığını duyabiliyordum.

“Ne dediğini duyuyor musun?” diye çıkıştı. “Gerçekten de restoran ya da bu durumda herhangi bir hizmet endüstrisinde çalışan insanların zeki olmadıklarına mı inanıyorsun?”

“Ben... ben öyle demek istemedim.” İstememiştim. “Başka birinden bahsetmiyorum. *Senden* bahsediyorum. *Paul lütfen*. Ne yaptığını bir düşün. Mühendis olmak istemiyorsan da başka bir alan düşün.”

“Bana gerçek hayatta, iş başında eğitim veren farklı bir kariyer düşündüm.” Doğruca gözlerime bakıp kesin bir ifadeyle ekledi, “ve kararımı değiştirmeyeceğim.”

Gitmek üzere olduğunu gördüm, bu şekilde ayrılmak istemiyordum. “Gitme Paul. Bunu konuşalım. Aşırı tepki verdiğem özür dilerim.”

Tereddüt etti ama sonra başını iki yana salladı. “İkimiz de pişman olacağımız bir şey söylemeden gitmem daha iyi olacak. Sana daha önce söylemek istedim ama tepkinden korktuğum için yapmadım. Beni şaşırtmadığını söylemeliyim. Herkesten çok mutlu olacağım bir şeyi yapmam için senin beni destekleyeceğini ummuştum. Restoranda çalışmak bunu sağlıyor. İnsanlarla aram iyi, büyük resmi görebiliyorum ve Bay Owen harika bir akıl hocası. Bana kendi babamdan daha çok babalık ediyor.”

Kendimi berbat hissettim. “Paul, lütfen hemen gitme.”

Başını iki yana salladı. “Böylesi daha iyi. Söylediklerimi kabullenmek için zamana ihtiyacın var. Eğer kalırsam beni üniversiteye dönmeye ikna etmeye çalış-

şacaksın. Bu olmayacak, anne. Kararımla seni mutsuz ettiysem özür dilerim. Gerçekten. Daha fazla konuşmak sadece aramızda uçurum oluşturacak ve bunu istemiyorum. İlişkımız hep çok iyi oldu ve böyle kalmasını tercih ederim.”

Oğlum mutfaktan çıkarken şaşkınlık içinde öylece kalakaldım. Birkaç dakika sonra kapının açılıp kapandığım duydum. Boğazıma oturan yumru yutkunamayacağım kadar büyüktü. Birkaç saniye sonra derin bir iç çektim ve ellerimin titrediğini fark ettim.

Oğlumun öncesinde benimle konuşmadan okulu bırakmış olmasından nefret ediyordum. Paul için daha fazlasını istiyordum. Bunu konuşabilmeyi isterdim. İlişkımız bir gecede hem de berbat bir iş yüzünden değişmiş gibi hissediyordum.

Mutfaktan çıkıp üst kattaki körfeze bakan pencereye gittim ve kendimi pervazdaki minderin üstüne attım. Konuşmamızı düşünürken gözyaşlarım yanaklarından nehir gibi akıyordu. Hayatım paramparça olmuş gibi hissediyordum. Önce Rowan, şimdi de oğlum.

Bacaklarıma kramp girmeye başlayınca sıcak bir banyo yapıp bol pantolonla bir kazak giydim. Ayaklarımı tüylü terliklerime sokup burnumu çekmeye devam ederken bir kutu mendil aldım.

Telefon çaldığında kalbime dolan umutla Paul olması için dua ettim. Ama arayan Allie’ydi.

“Selam tatlım,” dedim burnumu çekerken duygularımı kontrol altında tutmaya çabalıyordum.

“Paul aradı,” dedi.

Konuştuklarını öğrenmek içimi rahatlattı. “Bana çok kızgın mı?” diye sordum hıçkırığımı bastırarak.

Düşününce böylesi büyük hayati bir kararı benimle konuşmadan verdiği için içgüdüsel bir tepki verdiğimi, sinirlenip incindiğimi fark ettim. Yaptığı şeyin şoku beni sarsmıştı. Her şeyi sindirmek için zamanım olmamıştı.

“Kabullenmekte zorlanacağını biliyordu,” dedi Allie. “Bu yüzden daha önce söylemedi.”

“Sen biliyor muydun?” diye sordum çünkü öyleymiş gibi hissetmişim.

“Evet,” derken sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. “Sana söylemeyeceğime dair hayatım üstüne söz verdim ama çok zordu.”

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sordum. Ben çocuklarımla dert ortağı olduğumu düşünürken onların benden rahatlıkla sır saklamalarına üzülmüştüm.

“Bir süredir.”

Muğlak cevabı şüphelerimi arttırmaya yetmişti. “Ne zamandır?” diye tekrarladım.

“Tamam, sana söyleyeceğim ama bunu benden öğrendiğini Paul’e söyleme.”

Bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

“Eylül sonunda üniversiteyi bıraktı.”

“Eylül.” O hâlde okula sadece bir ay gitmişti. Nefesimi tuttum. “Bunu o kadar uzun süredir sır olarak mı saklıyor?” Kalbim durdu, aniden oturma ihtiyacı duydum.

“Sana söylemek istedi, anne. Söyleyememek onun için de zordu. Büyükannem düştüğü sırada seninle konuşmayı planlıyordu. Ama sonra ameliyat, rehabilitasyon... çok şeyle uğraşıyordun. Paul yükünü arttırmak istemedi. Geçen haftalarda çok konuştuk. Bay Owen olmasa Noel’e kadar bekleyecekti.”

Restoran sahibinin adını ikinci kez duyuyordum. “Bay Owen ne alaka?” diye sordum, kuşkularımı belli etmemek için elimden geleni yaparak. Adamla tanışmamıştım ama şimdiden ondan hoşlanmıyordum. Paul’u okulu bırakıp tam zamanlı çalışmaya ikna etmek için nüfuzunu kullanmış olmasından korkuyordum. Telefonu tutan elim kasıldı.

“Onunla hiç tanışmadım,” diye ekledi Allie zihnimi okumuş gibi. “Paul ondan çok bahsediyor. Sana okulu bıraktığım söylemesinin zamanının geldiğini söylemiş.”

Muhtemelen minnettar olmalıydım ama olmadım. Adama karşı duyduğum hoşnutsuzluk ve güvensizlik herhangi bir minnet duygusunu yok ediyordu.

“Paul onun hakkında ne anlattı?” Bay Owen hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar iyiydi. Telefonu kapar kapamaz internetten araştıracaktım ama hiçbir şeyin fikrimi değiştirmeyeceğinden emindim.

“Paul onun hakkında hep iyi şeyler söylüyor. Bay Owen ona inandığı için minnettar.”

“Şüphem yok,” diye mırıldandım.

“Paul’u kanatları altına almış, anne.”

Çenemi o kadar sıktım ki dişlerim gıcırdadı. Babası onu yüzüstü bıraktığı için oğlumun hayatında rol model aldığı tek kişi benim babamdı. Babam öldüğü için Paul’un örnek alacağı başka birini aramış olması mantıklıydı. Restoran sahibi bunu fark edip oğlumun üstüne oynamış olmalıydı.

“Anne bir şey söylemiyorsun.”

Söyleyemezdim dahası söylediğim herhangi bir şeyin Paul’a aktarılmasından korktuğum için söyleyemedim.

“Söylememem daha iyi.”

“Paul’e kızgın değilsin, değil mi?”

“Elbette hayır.” Tüm öfkem patronuna yönelikti.

“İyi. Yazdan beri çok değişti.”

Bunu fark etmiştim. “Sakallarını ne zaman kesti?” diye sordum.

“İşe tam zamanlı olarak alındığında. Bay Owen saçlarını kestirmesini önerdi ve Paul sakallarını da tıraş etmeye karar verdi.”

Kahkaha attım, bu olgun bir tepki değildi ama duygularımı saklayamıyordum.

Allie ya duymamıştı ya da duymazdan gelmeyi tercih etmişti. “Her şey düzelecek, anne. Sadece bekle ve gör. Her şey yoluna girecek.”

Bir anda. Bu durumdaki olgun yetişkinin kızım olduğunu fark ettim.

“Umarım haklısındır.”

“Haklıyım. Paul’a zaman ver. Senden istediği bu. Söylediklerini düşünmeni istiyor. Bunu yapacaksın, değil mi?”

“Elbette.”

Eve geldiğimde oğlumu otururken bulduğum kanepeye çöktüm. Kalbim sızlıyordu, bekâr bir anne olarak ilk kez ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu durumu nasıl çözeceğimi ya da çözmek için çabalamam gerekip gerekmediğini bilmiyordum.

BÖLÜM 29

*

Maureen

“Ah, Tori, bir bebek! Bu aldığım en iyi haber!” Büyükanne olmak üzereydim. Mutfakta oturmuş bitki çayı içiyorduk ve donup kalmıştım. Daha önce anlayamamış olmam aklımı ve kalbimin Logan ile ne kadar meşgul olduğunun kanıtıydı. Jenna ve dört torunu olan Logan’a söylemek için sabırsızlanıyordum.

“İlk üç ayı atlatmadan kimseye söylemek istemedik, zaman için de üzgünüm,” dedi.

“Neden böyle bir şey dedin?”

“Anne, bebek haziranda doğacak, Jenna ile Paris’e gitmeyi planladığınız zamanda. Bu kez sizi hiçbir şeyin durduramayacağını söylemiştin. Bunca yıl bekledikten sonra bu bebeğin Jenna ile planlarınızı bozmasını istemiyorum.”

Kalbim sızladı. Tori bu seyahati nasıl sabırsızlıkla beklediğimi biliyordu. Rowan hakkında öğrendiklerinden artı Paul ile yaşadıklarından sonra bu Jenna için üzücü bir haber olacaktı. Her taraftan darbe alı-

yor gibiydi. Yeni bir hayal kırıklığına daha ihtiyacı yoktu ancak bu uzak durabileceğim bir şey değildi. Beni anlayacağından emindim.

“Tarihi değiştiririz,” dedim Tori’ye. Hiç şüphem yoktu. Neyin önemli olduğunu biliyordum. “Paris bu kadar bekledi, birkaç ay daha ötelemek bir fark yaratmaz.” Sonuçta her gün büyükanne olmuyordum.

“Anne, Paris’in sizin için önemli olduğunu biliyorum,” dedi Tori ısrarla. “Sen ve Jenna üniversiteden beri bu seyahati konuşuyorsunuz. Gitmelisiniz. Ciddiyim.”

“Gideceğiz, orası kesin. Sadece hazıranda değil. Yılın ileriki zamanlarında gitmek için yeterince vakitimiz olacak. Paris’in sonbaharda da ilkbaharın sonlarında da olduğu kadar güzel olduğundan eminim.” Büyükanne olmak için can atıyordum. Birçok kadının torun sahibi olmanın kendilerini yaşlı hissettireceğini düşündüğünü biliyordum ama ben öyle düşünmüyordum. Kalbim patlayacak gibiydi. “Şimdi sen bunlar için endişelenme. Ben Jenna ile konuşup her şeyi ayarlayacağım. Sen endişe etme, tüm dikkatini bu kıymetli bebeğe ver.”

“Jenna’dan bahsetmişken, Logan’ı annesinin doğum günü partisine davet ettin mi?” diye sordu Tori.

Aptal değildim. Bu, kızımın çaktırmadan Logan ile ilişkimizin nasıl ilerlediğini sorma şekliydi. Ona bale konusunda haklı çıktığını söylemiştim. Aramız iyiydi, hatta iyiden de öteydi.

“Onu partiye çağırmak bana düşmez,” dedim.

“O senin ‘artı birin’ anne.”

Logan ile parti konusunu konuşmuştum ama gel-meme ihtimaline karşı Tori’nin bilmesini istemiyor-

dum. Baledeki talihsizlikten sonra benden başka kimseyi tanımadığı için nasıl hissedeceğini bilmediğimden partiye benimle gelmesini önemsiz gibi göstermiştim. Ancak gelmesini her şeyden çok istiyordum. Henüz Jenna, Tori ve Jonathan ile tanışmamıştı. Onları partide tanıştırmak harika olacaktı. Yeterince doğal olacak kendini baskı altında ya da spot ona çevrilmiş gibi hissetmeyecekti.

“Ona sordum bile,” diye itiraf ettim sonunda.

Tori bundan daha memnun görünemezdi. “İyi. Çok fazla şey söylemiyorsun ama onun için deli olduğunu görebiliyorum.”

“Deli mi?” dedim etkiyi arttırmak için gözlerimi devirerek.

“Büyülenmiş?” dedi kahkaha atarak. “Ah anne, seni mutlu görmek kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.”

“Sen ve Jonathan beni mutlu ediyorsunuz özellikle de şimdi bu harika haberle!” Kızıma sarıldım. Hem onun için hem de kendim için heyecanlıydım.

Ayrıldıktan sonra Tori gözlerime baktı. “Ciddiyim, Logan ile tanıştığından beri değiştin.”

“Öyle mi?”

“Ah, anne, Logan sana iyi geldi. Bir yumuşaklık, bir sevecenlik çöktü üstüne. Bugünlerde daha kolay gülüyor olman çok hoşuma gidiyor.”

“Saçmalıyorsun.” İltifatları beni utandırsa da söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ettim. Ben kendimde böyle bir değişim fark etmemiştim ama Tori’nin sözleri bir kez daha düşünmeme neden oldu. Logan ile tanıştığımın beri daha olumlu bir bakış açısına sahip olduğumu kabul etmem gerekiyordu. Önceki gün duş alırken şarkı söylediğimi fark etmiştim. Ne yaptığımı anlayınca liseli kızlar gibi kıkırdamıştım.

Tori ile biraz daha konuşup tekrar görüşmek üzere plan yaptık. O gittikten hemen sonra Jenna'yı aradım.

"İyi ve kötü haberlerim var," dedim telefonu açar açmaz. "Önce hangisini duymak istersin?"

"Sen karar ver." Jenna hâlâ keyifsizdi. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Rowan'ın ilgisiz bir baba olduğunu öğrendiğinden beri morali bozuktı. Rowan rekor sürede yeşil ışıktan kırmızıya geçiş yapmıştı. Jenna'nın kalbinin iyileşmesi zaman alacaktı. Tüm bunların üstüne seyahatimizle ilgili haberi vererek onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacak olmaktan nefret ediyordum.

Konuyu uzatmak yerine bir seferde hepsini söyledim. "Tori hamile. Bu iyi haber. Kötü haberse bebeğin hazıranda doğacak olması."

"Tori'nin bebeği mi olacak? Ah Maureen, hem onun adına hem de senin adına çok sevindim, bu harika bir haber." Bir an durdu, bunun ne anlama geldiğini anlamıştı.

"Ama... Haziran mı?" diye sordu Jenna. "Paris'e hazıranda gidecektik."

"Biliyorum. Tori'ye hazıranda neden gidemeyeceğimi anlayacağını söyledim. Eylül ya da ekime ertelememiz gerekecek." Bebek doğar doğmaz gitmek istemiyordum. İlk birkaç ay Tori'nin yardımına ihtiyacı olacaktı ve ben de burada olmak istiyordum.

"Bunu yapabiliriz. Hastaneye tarih değişikliğini sorarım, sen sadece bana senin için hangisi en uygun haber ver," dedi tereddüt etmeden. "İlk torununun doğumunda Tori ve Jonathan ile olmak kaçıramayacağın kadar önemli bir şey. Paris'i her zaman görebiliriz."

Jenna'ya Paul'dan haber aldın mı diye sormak istedim ama sonra fikrimi değiştirdim. Eğer konuşmuş olsalar söylerdi. Oğluyla ilgili durumun onu yiyip bitirdiğini biliyordum. Benim de bunu hatırlatmama gerek yoktu.

“Sen iyi misin?” diye sorarak ona konuşup konuşmama seçeneği sundum.

“Rowan'dan haber aldım. Bana  mesaj gönderip bu konuyu konuşabilir miyiz diye sordu.”

“Ona açıklama şansı verecek misin?”

“Ben... bilmiyorum. Korkarım suçu başkasını üstüne atmaya çalışacak ve bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum. Bu adama açık oluyordum, Maureen. Hem de çok.” Bir yanım bunu bekliyordu. Kulağa mantıksız geldiğini biliyorum. İten içe bir şey olduğunu hissediyordum... sadece bunun olmasını beklemiyordum.

“Ona güvenebileceğini dşnmyorsan o zaman yol yaknken dn ve çok geç olmadan öğrendiğin için şükret.”

“Keşke onu düşünmeyi bırakabilsem.” Kalbinde bir çalkantı yaşadığını görebiliyordum. Paul ile olan durum da tuzu biberi oldu. Onunla konuşmaya çalıştığını biliyordum ama Paul henüz hazır değildi. İronik olansa Rowan'ın da Jenna ile konuşmaya çalışıyor olması ve Jenna'nın mesajlarına bile cevap vermeyi reddederek ona sırtını dönmesiydi.

Jenna adına üzülüyordum. Keşke arkadaşı olmaktan ve onu dinlemekten fazlasını yapabilseydim.

“İyi olacağım,” dedi Jenna. “İşler kendiliğinden çözülecektir. Sen hep böyle demez misin?”

Kendi hayat fikirlerimden birini duymak onun ağlamak üzere olduğunu anladığımdan bir etki yarat-

madı. Ne diyeceğimi ya da bir şey demem gerek mi bilmiyordum. “Paul toparlayacaktır.” Ne kadar yakın olduklarını bildiğimden onun annesiyle işleri yoluna koymak istemeyeceğini hayal dahi edemiyordum.

“Oğlum için çok daha fazlasını istiyordum,” diye devam etti Jenna. “O kadar çaresizim ki aklını başına alması için Kyle’dan onunla konuşmasını istemeyi bile düşündüm. Paul beni dinlemiyor, belki babasını dinler dedim.”

“Lütfen bana Kyle’ı karıştırmadığını söyle.” Bu, Jenna için faydasız bir adımdı. Yıllar içinde Jenna’nın eski kocasına sadece birkaç kez ulaşmaya çalıştığını hatırlıyordum. Son seferi Allie kolunu kötü biçimde kırdığındaydı. Küçük kız babasının bilmesini istemişti. Kırık ameliyat gerektirdiği için Jenna Kyle’ın durumun ciddiyetini anlayacağını ummuştı. Kyle haber verdiği için Jenna’ya nazikçe teşekkür etmişti. O zamanki sözde karısı Allie’ye Kyle’ın da imzaladığı bir geçmiş olsun kartı postalamıştı. Hepsi buydu. O adam baba olarak adlandırılmayı hak etmiyordu.

Jenna yarı ağlayarak yarı gülerek cevap verdi. “Hayır. Aklım galip geldi, faydası olmayacağını anladım. Kyle daha iyi bir anne ve daha iyi bir rol model olsam bunların yaşanmayacağını söyleyerek beni suçlayacaktı.”

Haklı olduğuna şüphe yoktu. Arkadaşımın bana ihtiyacı vardı. “Oraya geliyorum. Omzum kuru ve ona yaslanıp ağlayabilirsin.”

Jenna zayıf bir kahkaha atmaya başladı. “Teşekkürler ama gerek yok. Uzun bir iş günüydü ve dinlenip bir geceliğine tüm bunları aklımdan uzak tutmaya ihtiyacım var.”

“Bana ihtiyacın olursa haber ver.”

“Veririm,” diye söz verdi, “ve Paris için endişelenme. Fransa şu an aklımdaki en son şey.”

“Olumlu açıdan düşünürsen bu bize Fransızcamızı iletirmek için fazladan birkaç hafta verecek,” dedim.

Cuma günü mesai bitiminde büyükanne olacağımın haberini patlatmaya hazırdım. Logan’a söylemek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden ona sürpriz yapmaya karar verdim. Bunu yapmak için spor barına gitmeye neden karar verdiğimi sadece Tanrı biliyordu. Belki de bu ilişkimizde taviz vermeye istekli olduğumu kanıtlamamın bir yoluydu. Logan, bira içilip aşırı pahalıya satılan sosisli sandviçlerin yendiği etkinliklerde daha rahat hissediyor olmasına rağmen bale konusunda yumuşak başlı davranmıştı. Bu yüzden onun için eğlenceli olan bir şeye eşlik edebilirdim.

Bardaki ilk deneyimimden sonra uygun bir şeyler giymem gerektiğini öğrenmiştim ve işten sonra değişmek için yanımda giysi getirmiştim. Gün sonunda kadınlar tuvaletine gittim ve kot pantolonumu giydim. Üzerime iyice oturuyor olsa da kalçalarımı çok iyi gösterdiklerini biliyordum.

Bir de yeni Seahawks tişörtü almıştım. Sıradan pamuklu bir tişört değildi, şahinin dış profilini çizen parlak, mavi yeşil boncuklar vardı. Genelde giydiklerimden daha gösterişliydi ama Logan’ın beğeneceğinden emindim. Üstümü değiştikten sonra saçlarımı açtım. Logan bir keresinde bu şekilde sevdiğinden bahsetmişti.

Tahmin ettiğim gibi ben vardığımda bar doluydu. Her zamanki cuma akşamı kalabalığı olduğunu gö-

rebiliyordum. Uzak köşede, kapıyı iyi gören boş bir masa bulmayı başardım. Logan'ın beni fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Sürpriz yapmadan önce ona beş dakika verecektim.

Garson siparişimi almaya geldiğinde diyet soda isteyip arkama yaslandım. Logan'ın gelmesini fazla beklemem gerekmedi. İçeri girdiğinde bir tezahürat koptu. Beni şaşırtan yanında bir kadın olmasıydı.

İlk tepkim öfkelenmek oldu. Kulağa saçma gelse de kadına onun benim erkeğim olduğunu ve onu alamayacağını haykırmak istedim. Daha önce hiç bu kadar güçlü kıskançlık hissetmemiştim. Giysisinden anladığım kadarıyla kadın bir tür iş arkadaşıydı ve samimi görünüyorlardı. Hatta bana göre fazla samimiydiler. Tam ayağa kalkıp onu başka bir kadınla görmenin ne hissettirdiğini söylemek üzeydim ki barda oturan bir adamın bağırdığını duydum.

“Hey, baleye gittiğinle ilgili duyduklarım da ne?”

Logan omuz silkip duymazdan geldi ama utandığını görebiliyordum. Bara yürüdü, barmen ona bir bardak soğuk bira verdi. Sorudan kaçınmanın bir yolunu arıyor gibiydi. Herhangi bir cevap vermediği dikkatimi çekmişti.

“Evet Logan. Baleye mi gittin?” diye araya girdi başka bir adam inanamayan bir ses tonuyla.

Logan birasından büyük bir yudum aldı. “Bir arkadaşına iyilik olsun diye gittim.”

Arkadaş mı? Onun gözünde yerim bu muydu? Bir arkadaş mı? Dahası bana yaptığı bir iyilik değildi. O biletlerle bir dünya para ödemiştin.

“O güzel kadınları pembe tütüleri içinde parmak uçlarında izlemek hoşuna gitti mi?” Adamlardan biri

elini başının üstüne kaldırdı, kendi etrafında dönerek piruet yaptı. Kalabalık şimdiye kadar duydukları en komik espriymiş gibi kahkaha attı.

Logan da gülüyordu.

“Bana göre değil,” diye açıkladı. Birasmdan bir yudum daha aldı. “Şu kadarını söyleyebilirim, bir daha tekrarlanmayacak.”

“En başta neden gittin ki?” diye bağırdı bir başkası.

“Seçeneğim yoktu. İstemedim gittim. Dediğim gibi bir daha asla. Bale beni görebileceğiniz son yer.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım zonklamayla çınlıyordu.

“Bahse varım seni şu tutucu kütüphaneci götürmüştür.”

Tutucu mu? Kulaklarıma inanamıyordum. Logan’ın beni savunmasını, benden aşağılayıcı terimlerle bahseden adamı susturmasını bekledim.

“Hadi ama beyler...” dedi Logan ama istediği sonucu alamadı.

“Onunla hâlâ görüşüyor musun?” diye sordu bara onunla giren kadın. “Onunla işin bitti sanıyordum.”

Benimle işi bittiyse bile bana söylemeyi atlamış olmalıydı. Belki de neler olduğunu anlayamayacak kadar aptaldım. Göğsüm sıkıştı, nefes almakta zorlandığımı fark ettim.

Bu korkunç, saygısız sohbeti daha fazla dinlemek istemediğimden masanın üstüne para bırakıp çantamı aldım. İncinmiş ve öfkeli olarak doğruca Logan ve arkadaşlarının yanına gittim.

“Logan’ın benimle işinin bitip bitmediğini bilmiyorum,” dedim etraftakilerin duymasına yetecek kadar

yüksek bir sesle. “Ama sanırım hepiniz benim *onunla* işimin bittiğini duymaktan mutlu olursunuz.”

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Kalabalığa en ciddi kütüphaneci bakışımı atıp başımı yukarda, omuzlarımı dik tutarak bardan çıktım. İkinci kez kendimi aynı barda aptal durumuna düşürmüştüm. Hiç ders almayacak mıydım? Gördüğüm ve duyduğum şeylerin şokuyla tüm vücudum titriyor gibi hissediyordum. Ayaklarımın izin verdiği ölçüde hızlı adımlar atarak aceleyle oradan uzaklaştım.

Çok fazla gidememiştim ki Logan’ın bana seslendiğini duyup peşimden koştuğunu gördüm. Geçen sefer de aynısı olmuştu ve belli ki hızlı bir açıklamanın durumu değiştireceğini düşünüyordu. Bu bir kere işe yaramıştı ama bir daha olmayacaktı.

“Maureen bekle.”

Adımlarımı hızlandırdım.

“Maureen lütfen.”

Bana yetişmesi uzun sürmedi. Ellerini cebine sokup yanımdan yürümeye başladı.

“Kızma. Çocuklar sadece bale yüzünden bana takılıyordu. Aptalcaydı, özür dilerim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp acıya tutundum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ona bağırarak bir işe yaramayacaktı, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Bu seninle ilgili değil.”

O şakalar ona yöneltilmiş olabilirdi ama *beni* incitmişlerdi.

Derin bir iç ekti. “Sanırım bu sessiz tepki olarak bilinen şey. Seni sevdiğimi bilmiyor musun, Maureen?”

Arkadaşlarının hakkında böyle konuşmasma izin verdikten sonra bunu nasıl söylerdi? İş arkadaşı olan

kadın benimle işinin bittiğini sandığını söylediğinde neden onu düzeltmemişti? Bunların cevabını duymak istiyordum ama boğazım düğümlenmişti.

“Pekâlâ,” sessiz kalmam onu sinirlendirmişti. “İstediğin buysa öyle olsun.”

Gitmemi istediği apaçık ortadaydı.

Adımları yavaşladı ve kararlı bir ses tonuyla ekledi. “Sana şunu söyleyeyim, benimle işinin bittiğine dair söylediğin sözü geri almaya hazır olduğunda haber ver. O zamana kadar bitti.”

Bitti. Gözlerimi kırıştırdım. Artık öfkeliydim. İyi ve öfkeli. İstediği buysa o zaman sorun yoktu. Hem de hiç yoktu.

BÖLÜM 30

*

Jenna

Son zamanlarda kendimi hız treninde gibi hissediyordum. Körfeze açılan pencereimin kenarına oturup şehre ve suya baktım. Gökyüzü fırtına habercisi olan çelik grisi rengini almıştı, su koyu renkli ve düşüncelerim gibi çalkantılıydı.

Rowan mesaj atmayı bırakmıştı, buna minnettar olmalıydım. Ondan haber almak istemiyordum çünkü her mesajı kalbimi parçalıyordu. Her birini düzinelerce kez okumuştum ve her seferinde pes edip bahanelerini dinlememek için kendimle mücadele etmiştim. Bahaneler, açıklamalar, gerekçeler. Muhtemelen kızının hayatından neden uzak durduğuna dair sayısız sebebi vardı. Tıpkı Kyle'ın da olduğu gibi. Onları dinlemekten ve geçerli bir mazereti olmasını çok istediğim için dinlersem kendimi bırakıp ona inanmaktan korkuyordum. Söz konusu Rowan olduğunda zayıftım ve saygı duymam için at gözlüğü takmam gereken bir adama âşık olamazdım.

Şükürler olsun ki hastanede Rowan'la karşılaşmıyordum ve bu beni rahatlatıyordu. Onunla karşılaşsam ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum ve açıkçası öğrenmek de istemiyordum.

Oğlumun okulu bırakma kararı zihnimi meşgul ediyordu. İtirafı beni hazırlıksız yakalamıştı ve aşırı tepki göstermiştim. Şimdi de bunun bedelini ödüyordum. Paul mühendislik eğitimine devam etmek istemiyorsa bunu anlayabilir, kararına saygı duyabilirdim. Büyükbabasının yolundan gitmek istediğini söylediğinde mutlu olmuşum. Babam görse torunuyla gurur duyardı. Geriye bakıp düşününce bunun duygusal bir karar olduğunu, yeteneklerine uygun bulmadığını anlıyordum. Üçüncü sınıfta olmasına rağmen branşını değiştirmesi çok zor olmamalıydı.

Paul hizmet endüstrisine girme kararı aldıysa buna karşı çıkmayacaktım. Bu onun hayatıydı, kariyer seçimi benim istediğim alanda olmasa da onun tercihiydi.

İnternette araştırma yaptıktan sonra Washington State Üniversitesi'nin o alanda harika bir programı olduğunu gördüm. Çalışırken öğrenmek iyi ve güzel olsa da seçtiği alanda bir diploma gelecekte, özellikle de bu Owen denen adamla ilişkisi değiştiğinde fayda sağlayabilirdi.

Telefonum çaldı, arayan numarayı tanıdım. Rich Gardner arıyordu. Konuşma havasında değildim. İlk iki çalışta açıp açmamayı düşündüm. Onunla konuşmak içimden gelmiyordu ama sonunda pes edip telefonu açtım.

“Alo.”

“Jenna. Seni yakaladığına sevindim. Nasılsın?”

“İyiyim.” Hâlihazırdaki sıkıntılarımdan bahsetmeye gerek yoktu.

Sesi neşeli ve mutlu geliyordu. “Annenin doğum günü partisi için davetiye aldım ve cevabımı bizzat arayıp vermek istedim. Annen nasıl?”

Telefonu diğer kulağıma geçirip sırtımı duvara yasladım. “Annem çok iyi. Eski hayatına döndü, sordun için teşekkürler.”

“Parkview’da büyük bir azim gösterdi ve bizimle kalan diğer hastalara da örnek oldu. Gerekli motivasyon sağlandığında nelerin başarılabilceğine örnek olarak anneni gösteriyorum.”

Annem bunu duyunca çok sevinecekti. “Partiye gelebilirsen bunu sen söylersin.”

“Partiyi kaçırarak olmaktan nefret ediyorum ama önceden ayarlanmış bir işim var.”

“Üzgünüm. Annem Parkview’daki harika bakım için sana bizzat teşekkür etmek istiyordu.”

Bir an için duraksadı. “Sana bir şey soracağım.”

“Tabii sor.” Aramasının başka bir nedeni olduğunu hissettim ama varsayımda bulunmak istemedim. Bana yine çıkma teklif edecekti. Bu üçüncü olacaktı ve yine geri çevirirsem mesajım gayet net olacaktı.

“Kimseyi gücendirmek istemiyorum eğer öyleyse lütfen söyle.”

“Elbette.” Bu başka biri olup olmadığını sormanın pek de gizli olmayan bir yoluydu.

“Yarın akşam hayır amaçlı düzenlenen bir sanat sergisi var ve benimle gelmeni çok isterim.” Sanatçının adının William Benson olduğunu söyledi. Yakın zaman önce o ve çalışmalarıyla ilgili okuduğum bir makale ilgimi çekmişti.

“Baskı yok, Jenna.”

Hakkında çok şey duyduğum bir sanatçının eserlerini görme fikri beni cezbetmişti, yine de Rich’in

onunla çıkmak istediğim fikrine kapılmasını istemiyordum. Diğer yandan sergiye gitmezsem evde oturup üzülecek, Paul ve Rowan'ı düşünüp duracaktım.

Ben hemen cevap vermeyince ekledi. “Şampanya ve atıştırmalık ikram edilen resmi bir etkinlik olacak. Altıda başlıyor. Bir görünmem gerek ama uzun süre kalmamız gerekmiyor.”

“Benson’ın çalışmalarını duydum,” dedim hâlâ tereddüt ederek.

İçimde bir savaş verirken Rich sabırla beklemeye devam etti. Bir geceyi daha evde, stresle kendi kendimi yiyerek geçirmek istemediğim düşüncesi karar vermemi sağladı. “Sanırım resim sergisine gitmek güzel olur, Rich. Beni düşündüğün için teşekkür ederim.”

Sanki onu şaşırtmışım gibi durdu.

“Harika,” dedi coşkuyla.

Beni kaçta alacağına dair ayrıntılara değindikten sonra akşam için sabırsızlandığımı söyledim.

Yardım etkinliği gecesini için daha resmi buluşmalar için ayırdığım siyah mini elbisemi giydim. Uykusuzluktan gözlerimin çevresinde oluşan halkaları kapayabilmek umuduyla makyaj yapmak için daha fazla zaman ayırdım.

Rich dakikti ve beni almaya tam zamanında geldi.

“Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun,” dedi beni yüzündeki koca gülümsemeyle selamlarken.

“Sen de fena görünmüyorsun.” Uzun boylu, nazik, yakışıklı bir adamdı.

Beni arabasına götürdü, binmem için yolcu tarafının kapısını açtı: Son derece centilmendi. Bütün gün aralıklarla yağmur yağmıştı ve akşam soğuğu bastırı-

yordu. Yılı bu zamanı için alışılmadık bir durum olmasa da güneşli bir hava ruh hâlime daha iyi gelirdi.

Sanat galerisi bildiğim bir galeri değildi ancak dürüst olmam gerekirse çok fazla sergiye katılmıyordum. Bütçemde pahalı eserler için yer yoktu. Ve pahalı derken şaka yapmıyordum. Gördüğüm ilk parça yirmi beş bin dolar olarak listelenmişti. Resme uzun süre baktım ama ayırt edilebilen bir deseni olmayan renk anaforundan başka bir şey göremedim, üstelik Benson'ın yaratıcılığıyla ilgili en iyi bilenen şey buydu.

“Bir başyapıt,” dedi Rich yanına gelip. Bana flüt kadehte şampanya uzattı.

Başımı önce bir yana, sonra diğer yana eğerek onun gözüyle görmeye çalıştım. Belki de ruh hâlim yüzündendi ama bu tablodan bir şey anlamamıştım. Benim bakış açımla sanatçı kötü bir gün geçirmişti ve ruh hâlini bu masum tuvale aktarmıştı.

“Aynı fikirde değil misin?” diye sordu Rich.

“Görünüşe göre benden daha iyi bilgi ve takdir yeteneğine sahipsin.”

“Sanat benim tutkularımdan biri.”

“Peki, koleksiyon yapıyor musun?”

“Evet. Yıllar içinde birkaç yatırımılık parça aldım. Bazılarının değeri on kat arttı bazıları o kadar artmadı. Her zaman doğru karar veremiyorum. Beğendiklerimi alıp en iyisini umuyorum.”

“Yani bir tür emeklilik fonu?”

Bunu düşünüp başım salladı. “Sanırım böyle denebilir.”

Beni galerinin başka bir bölümüne götürdü. Burada sergilenen eserler daha az bilinen sanatçılara aitti, daha az modernist ve benim zevkime daha uygundu.

“Hiç evlenmedim,” dedi durduk yere, “dolayısıyla bu tür yatırımlar için keyfi kullanabileceğim bir fonum var.”

“Hiç evlenmedin mi?” Fazlasıyla çekici ve başarılı olduğundan bu durum beni şaşırtmıştı. Kadınların üstüne atladığını ben reddettiğim için ona çekici geldiğimi sanmıştım. “Hiç âşık olmadın mı?”

Bakışlarında hüznün hâkimdi. “Evet. Yıllar önce. Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra bir sanatçıyla tanıştım. Jeannie ondan önce ya da sonra tanıdığım herkesten daha yetenekliydi. Ne yazık ki çalışmak için kiraladığı yerin üstüne fırtınada bir ağaç devrilmesi sonucu çatının çökmesiyle korkunç bir kazada öldü.”

Aman Tanrım. “Üzgünüm.”

“Teşekkürler, Jenna. Tek pişmanlığım ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylememiş olmam. Onu ne kadar sevdiğimi. Genç ve aptaldım, dünya kadar zamanım var sanıyordum. Acı bir dersti. Sonrasında onun kadar sevebileceğim birini bulamadım.”

“Sanırım eserlerinden biri duvarında asılıdır.”

“Öyle. Manevi değerine paha biçilemez. Asla satmayacağım ama satsam muhtemelen erken emekli olurum.”

Pişmanlıklar. Hepimiz onlarla yaşıyorduk. En azından kendimin öyle olduğunu biliyordum.

“Kadehin boşlamış. Bir tane daha getireyim.”

Normalde reddederdim ama bana başka seçenek sunmamıştı. Uzun, ince kadehi elimden hızlıca alıp gözde kayboldu. Anlaşılan hayatın tek aşkından bahsetmek bir sürü acı dolu anıyı beraberinde getirmişti.

Kalabalık artıyor, galerinin bir tarafından diğeri-
ne doğru hareket ediyordu. Birkaç tanıdık yüz gör-
mek beni şaşırtmıştı. Rich hayır kurumunun isminden
bahsetmemişti ama katılanlardan çoğu cerrah oldu-
ğundan sağlık alanıyla alakalı olduğunu düşündüm.

Nasıl bu kadar dikkatsiz davranmıştım? Katılanla-
rın neredeyse çoğu yerel hastaneden gelmişti. Rowan
az ileride olabilirdi. Nabzım hızlandı. Anında Rich'i
bulup gitmek için iyi bir zaman olduğunu söylemeye
karar verdim. Daha önce Rich sadece bir görünmesi
gerektiğinden bahsetmişti. Biz de kırk beş dakikadır
buradaydık.

Onu bulmaya gittim ve Rowan ile yüz yüze geldim.

Benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar o da beni
gördüğüne şaşırmıştı.

“Jenna.”

Donup kalmıştım, derin bir nefes aldım. “Merhaba
Rowan.”

Sorularla dolu gözlerini benimkilere kilitledi. Ki-
minle geldiğimi anlamak istercesine etrafına bakındı.

Düzenli nefes almak giderek zorlaşıyordu. Kalbi-
min tümüyle ona dokunmak istiyordum. Yapamaz-
dım. Haklıydı, ne kadar acı verici olsa da seçimimi
yapmıştım.

“Biriyle mi geldin?”

Başımı sallayarak onayladım.

Kasıldı ama bir şey demedi. Zaten söyleyecek ne
vardı?

Göz temasından kaçınıp bakışlarımı yere indirdim.

O anda Rich elinde iki şampanya kadehiyle yanı-
mıza geldi. “Al bakalım,” dedi neşeyle. “Rowan,”
diyerek selamladı. “Seni görmek güzel. Burada oldu-
ğunu bilmiyordum.”

“Önemli bir etkinlik.”

“Evet ve Jenna’ya dediğim gibi sanat tutkularımdan biri.” Kolunu belime doladı.

Rowan’ın bakışları önce onun koluna, ardından gözlerime ve en son Rich’e döndü. Başını bir kez salladı. “İyi akşamlar,” deyip arkasını döndü.

Beni Rich Gardner’ın yanında bırakıp giderken Rowan’ın gözlerine yansıyan acıyı unutabileceğimi sanmıyordum.

BÖLÜM 31

*

Jenna

“Anne?” Allie’nin sesi evde yankılandı. “Neredesin?”

Yatak odamın kapısından başımı uzattım. “Yukarıdayım, hazırlanıyorum.”

Aklım annemin partisiyle ilgili son hazırlıklarla meşguldü. Parti için bugün izin almıştım. Tom ile Louanne kasabaya gelmişlerdi ve gece bende kalmışlardı. Dün bütün gün hazırlanmama yardım etmişlerdi. Çocukları Oregon’dan gelecekleri için anneme gitmek üzere erken çıkmışlardı. Tom ve Louanne sabah vaktinde işte olmak için temizlik başlamadan yola çıkmayı planlıyorlardı. Bu partinin güzel olması için yaptıkları her şeye minnettardım.

Allie merdivenlerden yukarı koştu. “Mackensie ile uzun bir konuşma yaptım. Ne söylediğini duyman gerek.”

“Şimdi mi?” diye bağırdım. “Büyükannenin doğum günü öğleden sonra.” Allie bunu gayet iyi biliyordu.

“Şu dakika demiyorum,” dedi sanki aptalmışım gibi, “ama yakında tamam mı? Çok önemli.”

“Tamam, dinleyeceğim. Söz veriyorum.” Mackensie’yle babasıyla olan ilişkisini konuşmayı düşünmüştüm. Allie’nin arkadaşını Rowan’la aramda yaşananların içine sokmak istemediğimden tereddüt etmiştim.

“Onunla konuştuğunda hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlayacaksın,” dedi Allie. “Sadece bir dinle.”

“Dinleyeceğim dedim, sadece bugün değil.” Aklimda yeterince şey vardı. Bu parti için düşündüğümünden daha fazla mesai harcamam gerekmişti.

Saatın kaç olduğunu görünce panikledim. “Çık-mamız gerek,” dedim gitmeden önce yapılacaklar listesini aklımdan geçirirken. “Benimle gelmek ister misin?” Onu eve kimin bıraktığını bilmiyordum ama Wyatt ya da Mackensie olduğunu düşünüyordum, hatta büyük olasılıkla Wyatt’tı.

“Tamam.”

Eve vardığımda Tom ve Louanne’nin annemin talimatlarını yerine getirmekle meşgul olduklarını gördüm. Annem dostlarma ev sahipliği yaparken her şeyin mümkün olduğunca mükemmel olmasını istiyordu. Mutfığa geçip aperatifleri ve mezeleri hazırlamaya koyuldum.

Zil çaldığında saate baktım. Kimsenin bu kadar erken gelmesini beklemiyordum. Annemin Rowan’ı selamladığını duyunca gerildim. Davetiye gittiğini bildiğim hâlde geleceğini sanmıyordum. Bu kadar erken geldiğine göre annemin doğum gününü kutlayıp hemen ayrılacak diye düşündüm.

“Rowan,” diye bağırdı annem. “İyi ki geldin.”

Anemin sesindeki heyecanı duyan onun uzun zamandır kayıp olan oğlu olduğunu sanırdı. Annem onu kardeşim ve karısıyla tanıştıtırırken konuşmalarının bir kısmı duyabilmişim. Sonra Rowan'ın beni sorduğunu duydum, annem de mutfakta olduğumu söyledi.

İlk aklıma gelen olduğum yerde kalmak oldu ama parti boyunca burada saklanamazdım. Ondan kaçmak saçmalıktı ve bunu yapmayı reddettim. Dolu tepsileri alıp sallanan kapıdan geçerken gülümsemek için kendimi zorladım.

Gözlerimiz birbirimizin üzerindeydi. Sanat galerisindeki olaydan bu kadar kısa süre sonra onu yeniden görmek bende duvara çarpmışım gibi bir etki yarattı. Kendimi toplayıp yüzüme hoş bir tebessüm oturtmak biraz zaman aldı. Artık beni etkilemediğini düşünmem aptalcaydı. İlk konuşan Rowan oldu. "Jenna."

"Rowan," dedim kibarca. Tepsileri bırakmak için ona arkamı dönerken kalbimi sakinleştirmek için kısa bir an gözlerimi kapattım.

Rich ile geçirdiğim gece güzeldi. Galeride iyi vakit geçirmiştik. Rowan ve Rich arasındaki zıtlık çarpıcıydı. Rich eğlenceli ve ilginçti. Yakışıklı ve etkileyiciydi. Rowan sessiz ve dikkatliydi. Düşünceli ve içe kapanıktı.

"Jenna, Rowan'a içecek bir şey ikram et lütfen."

"Kahve?" diyerek annemin istediğini yaptım.

"Lütfen." Ona neden geldiğini sormak istedim, mesajlarının hiçbirine cevap vermediğim için benimle yüzleşmek istediğini düşünüyordum.

Rowan'ın kahvesini doldurmaya giderken zilin çaldığını duydum. Tom diğer konukları karşıladı. Deli

gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken titrek bir nefes aldım ve kahveyi alıp Rowan’a doğru yürüdüm.

“Hayır gecesinde eğlendin mi?” diye sordu.

“Güzel bir akşamdı.”

Rowan’a kahvesini uzattığımda elini elimin üstüne koydu. “Öyle mi, Jenna?”

Ne kadar istesem de yalan söyleyemezdim. “Akşam boyunca midemde bir düğüm vardı.”

“Benim de,” dedi Rowan fısıltıya yakın bir sesle. “Rich’i tekrar göreceğiz misin?”

Bu onu ilgilendirmiyor olsa da kendimi yine sadece doğruları söylerken buldum. “Hayır.”

Rowan tuttuğu nefesini bıraktı, bana minnet dolu bir ifadeyle gülümsedi. Bir an için gözlerimi kapadım çünkü benim için çok değerli olan bu adama karşı koymakta zorlanıyordum.

“Allie, Paul ile aranızda bir sorun olduğunu söyledi,” dedi Rowan.

“Allie’yle mi konuştun? Ne zaman? Neden?” Kızımın bu işe Rowan’ı bulaştırdığını fark etmemiştim.

“Bunu sonra konuşuruz. Paul ile aranızda ne olduğunu bilmek istiyorum.” Endişesi samimiydi.

Bir yanım onu üstüne vazife olmayan bir işe dâhil etmeyi reddediyordu. Diğer yanım tavsiyesini duymak istiyordu. “Önemli bir şey değil... zamanla çözüleceğinden eminim.”

Yüzündeki ifade bunu kabul etmeyeceğini gösteriyordu. “Jenna, anlat bana.” İki eliyle elimi tutup gitmememe izin vermeden gözleriyle yalvardı. “Ne oldu?”

Dokunuşuyla tüm vücudumdan elektrik akımı geçmiş gibi hissettim, istemsizce elimi çekip bir adım geri gittim. Rowan gönülsüzce elimi bıraktı. Allie’nin

ona ne anlattığını bilmiyordum. Onu bir köşeye çeker çekmez kesinlikle soracaktım.

“Paul şu an benimle konuşmuyor.”

Zil yine çaldı. Annemin misafirleri selamladığını duyabiliyordum. Bu onun doğum günü partisi olsa da ev sahipliğini kardeşimle birlikte ben yapıyordum. Tom liseden eski bir arkadaşıyla sohbet ediyordu. Ted ve Tom lisede aynı futbol takımındaydılar.

“Müsaadenle. Konukları karşılamam gerek.”

“Bana sonra anlatabilirsin.”

Gözleri endişeyle bulutlandı, sohbetimizi ertelemek istemediğini hissedebiliyordum. Ona herhangi bir şey anlatmak niyetinde değildim. Bu Rowan’ın değil, benim problemimdi. Bunu çözmenin bir yolunu oğlumla ben bulacaktık.

Yemek tepsilerini masaya yerleştirmeyi bitirdiğim sırada Maureen’in geldiğini gördüm. Yanında Logan olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Onunla tanışmayı dört gözle bekliyordum. Maureen’in yüzünden yayılan kedere bakılırsa bir sorun olmalıydı. Önceki gün yaptığımız kısa konuşmada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmiştim. Logan’ı sordüğümde kaçamak bir yanıt vermişti. Kendi dertlerimle boğuştuğumdan konuyu uzatmamıştım. Anlaşılan bir anne olarak başarısız olmakla kalmayıp bir arkadaş olarak da dibe vurmuştum.

Biraz daha nane ve fındık almak için aceleyle mutfığa gittim, geri döndüğümde yan komşu Bayan Torres’in annemin yanında oturduğunu, ikisinin sohbet edip güldüklerini gördüm.

“Jenna, hayatım,” dedi annem kolunu uzatıp beni durdurarak. “Bay Kemik’in mama kâsesini doldurmayı unutmazsın, değil mi?”

Yetmiş beşinci yaş gününün ortasında annem kedi için endişeleniyordu. İtiraz edemeyip istediğini yaptım. Allie'nin erkek arkadaşı Wyatt'ın geldiğini fark ettim. Uzun süre kalmasını beklemiyordum ama yerine geçerken hâlinden memnun görünüyordu. Onun tabağını ikinci kez doldurduğunu gördüğümde ve doğum günü pastasına iştahla bakarken yakaladığımda gülümsedim.

Bayan Torres kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak için annemin yanından kalktı ve sonra elinde annem için bir tabakla geri döndü. Ardından Rowan ve Allie'nin odanın köşesinde yan yana oturup baş başa verdiklerini gördüm. Her ne konuşuyorlarsa ciddi gibi görünüyordu.

Allie'nin Mackensie ile bir an önce konuşmamı istediğini biliyordum, onun Rowan ile konuştuğunu görmek beni iyice meraklandırmıştı ancak o anda Maureen'in Louanne'le ayaküstü sohbet ettiklerini fark ettim. Kardeşimin karısı kahvesini tazelemek için kalktı ve o uzaklaşır uzaklaşmaz Maureen'in yanına gittim.

“Pekâlâ dostum, ne oldu?” dedim ona sokulup. “Logan'la aranızda ne var? Gelecek demiştin. Sorun ne?”

“Biz... yollarımızı ayırdık.”

Neyin değiştiğini merak ederek kaşlarımı çattım. Şimdiye kadar ilişkileri umut vadediyor gibiydi. Her açıdan yeşil ışıktı.

Duvara baktı, sırtı dik, ifadesi kasvetliydi. “Onu artık görmeyeceğim.”

“Ne?” diye bağırmamla neredeyse herkesin dikkatini üstüme çektim. Sesimi alçaltıp ekledim. “Bu biraz ani olmadı mı? Bir şey olmuş olmalı.”

“Burada olmaz,” dedi Maureen. “Şimdi olmaz.” Konuşurken sesi titriyordu. Ayrılıklarını önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışmasına rağmen canının yandığını görebiliyordum.

“Tamam, şu an pek iyi bir zaman olmadığı konusunda seninle aynı fikirdeyim ama partiden sonra bana her şeyi anlatacaksın.” Bana neler olduğunu anlatmadan gitmesine izin vermem mümkün değildi. Evet, benim de sorunlarım vardı ve kalbimde büyük bir ağırlık yapıyorlardı ama Logan ile her şey iyi gidiyor gibi görünürken Maureen’in acı çekmesine dayanamazdım.

“Bugün olmaz,” dedi Maureen başım iki yan sallayarak. “Fazla kalmayacağım... annene nice yaşlar dilemek için geldim, hepsi bu.”

“Emin misin? Partinin geç saatlere kadar süreceğini sanmıyorum.”

“Eminim. Ayrıca Tori’yi kontrol etmek istiyorum. Sabah bulantıları oluyor ve oldukça uzun sürüyor.”

Hatırladığım kadarıyla Maureen de hamileyken böyleydi. Hamileliğinin ilk beş ayı sabahtan öğleden sonraya kadar bulantıları olmuştu. Tori’ninkinin bu kadar uzun sürmemesini diledim.

“Eve gider gitmez başımı gömebileceğim koca bir delik bulmak istiyorum.”

Arkadaşımla sarılmaya ihtiyacı vardı, ben de sarıldım. “Çok üzgünüm.”

“Benden daha üzgün olamazsın,” dedi.

“Kalmak istemediğinden emin misin?”

“Evet. Parti havasında değilim. Üstelik Rowan’ın burada olduğunu gördüm. Sana anlatacakları var gibi görünüyor.”

“Seni sonra ararım,” dedim mutfağa geri dönmeden önce.

Günün geri kalanında Rowan’ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Annemin komşuları ve arkadaşlarıyla nazik sohbetler yapmıştı ama partilerin ona göre olmadığını biliyordum. Yine de annemi gerçekten önemseydiği için geldiğini biliyordum. Uzun süre kalmasının tek nedeniyse bendim.

Ben biliyordum. O biliyordu. Ve annem de biliyordu.

Kutlamalar sona yaklaşıp pasta servis edildikten sonra annemin iyice yorulduğunu gördüm. Konuklar da durumu fark edip yavaş yavaş ayrıldılar. Kardeşim ve ailesi Oregon’a gitmek için çoktan yola koyulmuştu. Allie annemin dinlenmek için odasına gitmesine yardım ederken Rowan tabakları toplayıp mutfağa taşımama yardım etti.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedim.

“Biliyorum.”

“Anne,” dedi Allie, oturma odasından mutfağa doğru seslenerek. “Wyatt ve ben gidiyoruz.”

Annem yatmıştı, Allie ve Waytt da gidince Rowan ile yalnız kalacaktım. Paniklemeye başladım. Sessizce kızımın biraz daha kalması için yalvardım ama duam kabul olmadı.

Allie bana sarılıp kulağıma, “Paul onu aramamı istedi,” diye fısıldadı.

Bu iyi bir haberdi. Allie, Paul ile yaptığım konuşmadan ne kadar pişmanlık duyduğumu biliyordu. “Ağabeyine sevgilerimi ilet,” diye fısıldadım.

“Her şey yoluna girecek anne, endişelenme.”

Kendinden çok emin görünüyordu ve ben de onun haklı olması için dua ettim. Paul’un yapmak istediği

değişikliği bana söylemesinin ne kadar zor olduğunu biliyordum ve verdiğim aşırı tepkiyi bağışlamasını umuyordum.

Allie'yi kapıya kadar geçirdim ve Honda marka küçük arabasında bekleyen Wyatt'a doğru koşmasını izledim. Mutfığa geri döndüğümde Rowan bulaşık makinesinin kapağını açmış pasta tabaklarını çalkalayıp içine yerleştirmeye başlamıştı.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedim tekrardan.

“Bunu zaten konuşmuştuk, Jenna.”

“Lütfen, gidebilirsin. Ben hallederim.” Varlığı beni huzursuz hissettiriyordu.

“Oğlunla aranda ne olduğunu tam olarak anlamıyorum ama şunu biliyorum ki senin sıkı bir sarılmaya ihtiyacın var. Buraya gel. Bu, seninle benim aramda olanlarla ilgili değil. Bu seninle ilgili.”

Kollarını açtı. Direnmeliydim. Onu evine göndermeliydim. Ama yapamadım. Nereye ait olduğunu bilen posta güvercini misali kollarının arasına girdim. Sıcaklığı ve sevgisi beni anında sardı. Konuşmadı. Bir açıklama istemedi. Beni teselli etmedi. Tek yaptığı beni kollarına almaktı.

Bu fazlasıyla yeterliydi. Tek ihtiyacım olan buydu. Özlediğim şey buydu. Onu, kabul etmek istediğimden de çok özlemiştim. Fark ettiğimden de çok. Oğlumla yaptığım son konuşmadan beri ilk kez huzurlu hissettim. Rowan kollarını bana doladığı anda kalbime çöken ağırlık kalktı. Beni korkunç bir yangından kurtarmışçasına ona sarıldım.

Yüzümü göğsüne gömüp parfümünün odunsu narenciye kokusunu içime çektim. Kollarının arasında kendimi cennette gibi hissettim ama bunun ne anlama

geldiğinden korkan zihnim hâlâ direniyordu. Daha sıkı sarıldım, çenesini başıma yaslayıp saçlarıma sürüttü. O an hoparlörlerden nükleer bomba tehdidi olduğu ve sığınaklara kaçmamız duyurusu yapılsa bile ondan ayrılmazdım.

Ne yaptığımı, ona ne kadar sıkı sarıldığımı fark edince kollarımı gevşetip, “Sana güvenebilir miyim bilmiyorum,” dedim.

“Bunu sayısız kez belli ettin.”

“Yapmadım,” dedim ısrarla. Gerçek şu ki esas kendime güvenebileceğimden emin değildim. İlgisiz bir baba olduğundan çok düşündüğüm her şey olduğuna inanmak istiyordum.

Vücudu sessiz bir kahkahayla salladı. “Ah ama yaptın.”

Yüzümü göğsüne gömüp huzurun keyfini çıkardım.

“Eğer istediğin buysa gideceğim.”

“Bence gitmelisin,” dedim ve ekledim. “Ama lütfen kal.”

“Tek istediğim beni dinlemen. Kötü göründüğünü biliyorum. Hatalar yaptığımı kabul ediyorum, daha iyi bir baba olabilirdim. Ama kızımı hep sevdim, onu destekledim ve hayatının parçası olmak için bildiğim her şeyi yaptım. Bu söylediklerime inanmıyorsan şuna inan. Seni seviyorum, Jenna Boltz.”

Ona inanmayı çaresizce istiyordum. Onun için beslediğim duygularla mücadele etmek neredeyse imkânsızdı. Benden tekrar tekrar hikâyeyi onun tarafından dinlememi istemiş bense reddetmiştim. Şimdi Allie, kendi kızım da onu savunmaya hazır görünüyordu.

“Lütfen bunu söyleme.”

“Seni sevdiğimi mi?”

“Evet.”

“Kabul etmesi o kadar mı zor?”

“Evet,” dedim ardından cevabımı hemen değiştirdim. “Hayır.”

Ona hislerinden bahsetmemesini söylemek istedim. Hem onunla hem de Paul’la aramızda olanlarla aynı anda başa çıkamazdım. Beni önemsemesini, bu hassas, nazik yanını görmek istemiyordum. Bu her şeyi on kat daha zorlaştırıyordu.

“Kızın sana olan hislerimin ne kadar derin olduğunu biliyor, aksi hâlde bana yardım etmeye bu kadar istekli olmazdı. Mackensie ile ben konuşuyoruz ve bu benim için çok önemli.”

Bunu Allie mi yapmıştı? Ne diyeceğimi bilmiyordum, Rowan gözlerimin içine bu kadar kalpten bakarken doğru düzgün düşünmek çok zordu. Yavaşça eğilip beni öptü. Bu adam hakkında bir şey söyleyebilirdim. Nasıl öpüşüleceğini çok iyi biliyordu. Dudaklarının benimkilere dokunuşu dizlerimi titretiyordu. Aramızdaki elektrik manyetikti. Bunu anlatan teknik bir terim olduğundan emindim ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Tek bildiğim tek bir öpücükle bütün şehri aydınlatabilirdik.

“Bunu bana her seferinde yapıyorsun,” diye fısıldadım.

Neden bahsettiğimi anlamayarak şaşkınlıkla bana baktı.

“Dünyamı sarsıyorsun.”

Gülümsedi. “Ben de aynısını senin için söyleyebilirim. Sen de benim dünyamı sarsıyorsun.”

Alnımı göğsüne yasladım. “Lütfen bana Allie, Paul hakkında ne söyledi anlat.”

“Sana söylemediği bir Şey anlatmadı.

“İkiniz uzun süre sohbet ettiniz.”

“Evet,” dedi. “Bana Mackensie ile ilgili iyi bir tavsiye verdi.”

Sanırım kızıma hak ettiği övgüyü vermiyordum.

“İki çocuğunu yetiştirirken harika bir iş çıkarmışsın, Jenna.”

Yüzümü saklayıp ağlamak istedim. Bu kadar iyi bir anneysem oğlum neden benimle konuşmak istemiyordu?

BÖLÜM 32

*

Jenna

“Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim, Bayan Boltz,” dedi Mackensie Nelson/Lancaster. Ellerini kucığına almış mutfak masamda oturuyordu. Allie hemen yanındaydı. Rowan’ı partide gördükten sonra Allie’nin istediğı gibi Mackensie ile konuşmaya daha hevesli olmuştum.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi Mackensie Allie’ye bakarak.

“En başından başla,” diye teşvik etti Allie arkadaşını.

Mackensie başını alladı. “Bu sonbaharda Santa Monica’dan Washington Üniversitesi’ne geçiş yaptım. İlk hafta almam gereken bir derste Allie ile tanıştım. Hemen anlaştık. İkimiz de yeniydik ve bir sürü ortak noktamız var gibiydi.”

“Birlikte çok eğlendik,” diye araya girdi Allie.

Dişlerimi sıktım. “Birlik partileri ve dövmeleeri mi kastediyorsun?”

“Anne,” dedi Allie inleyerek. “Mackensie’nin dikkatini önemli olan konudan uzaklaştırıyorsun.”

Şahsen kızımın vücuduna dövme yaptırmaması benim için önemliydi ama Allie haklıydı. Şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi.

“Okul değiştirmek istememin nedeni babamdı,” diye açıkladı Mackensie. “Hayatımın bir parçası olmamıştı ve nasıl bir insan olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim.”

Çocuklarını terk eden babaları düşünmek tüylerimi diken diken etti.

“Ona mesajlar gönderdim... Ben manipülatiftim. Ona burada yaşadığımdan bahsetmedim. İstedim ama yapmadım. Bunu sonra açıklarım.”

“Tamam.” Mackensie’nin gergin olduğunu görebiliyordum. Gözlerini babasından aldığını fark ettim.

“Allie’nin arkadaşlığı benim için çok önemliydi.” Mackensie saçlarını yüzünün önünden çekti. “Allie sizin babamla aynı hastanede hemşire olduğunuzu söyledi. Onun ve sizin aracılığınızla babam hakkında daha çok şey öğrenebileceğimi düşündüm ve öğrendim.”

Allie’nin bakışından bunun onun için de sürpriz olduğunu anladım.

“Çok geçmeden Allie’nin de benim gibi babasız büyüdüğünü öğrendim. Gerçi Allie’nin tecrübesi benimkinden farklıydı.”

“Farklı mı?” diye sordum.

Mackensie başını sallayarak onayladı. “Kendimi bildim bileli annemin hayatına erkekler girip çıkıyordu. Allie sizin sürekli o ve ağabeyinin yanında olduğunuzu, önceliğinizin onlar olduğunu söylemişti. Ben, annem için asla böyle değildim.”

Allie'nin, çocuklarımın yanında olmak için yaptığım seçimleri fark etmiş olmasına şaşırmıştım.

“Annemin her yeni ilişkisiyle nasıl başa çıkmaya çalıştığını izledim,” diye devam etti Mackensie. “Ayrılık söz konusu olduğunda ki bu kaçınılamazdı annem kinci biri oluyordu. O adamı ayrıldığına pişman etmek için elinden geleni yapıyordu. Kindarlığın onları geri kazanmasını sağlayacağını sanıyorsa da yanılıyordu.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Uzun süredir babamı hayatımdan kasten uzak tuttuğundan şüpheleniyordum. Noellerde ve doğum günlerimde eve paketler geldiğini hatırlıyorum, bana geldiklerini düşünürdüm ama annem onları açmama asla izin vermezdi. Sonra çöpe atardı.”

Allie bana baktı.

“Bir keresinde, sekiz dokuz yaşlarımdayken annem uyanmadan kalktım ve paketlerden birini çöpten alıp açtım. İçinde güzel bir bebek ve babamdan beni ne kadar çok sevdiğini söyleyen bir mektup vardı.”

“Bebegi sakladın mı?” diye sordu Allie.

Mackensie yine başım sallayarak onayladı. “Evet. Annem hiçbir şey demedi ama sonrasında başka paket gelmedi, en azından ben görmedim.”

“Baban hakkında hiç soru sormadın mı?” diye sordum.

“Elbette, pek çok kez ama cevapları hep aynıydı. Onun bencil bir piç olduğunu ve beni istemediğini iddia ediyordu.”

“Peki, ona inandın mı?”

“Evet ama o bebeğe her baktığımda doğru olup olmadığını merak ettim. Bu yüzden Seattle'dayım. Bunu kendim öğrenmeliydim.”

“Peki neden...”

Mackensie başını eğdi. “Ne soracağınızı biliyorum. Neden burada olduğumu haber vermediğimi öğrenmek istiyorsunuz.”

“Neden vermedin? Neden ismini değiştirdin?”

“Soyadımı evlenmeden önceki soyadına çeviren annemdi. On sekiz yaşında doğum sertifikamı alana kadar soyadımın Lancaster olduğunu bile bilmiyordum. Anneme sorduğumda babamın onun adını kullanmamı hak etmediğini söyledi.”

“Tamam da kasabada olduğunu ona neden söylemedin?”

Mackensie bakışlarını indirip tırnaklarını kopardı. “Korktum.”

“Korktun mu?”

“Onun annemin iddia ettiği gibi biri olmasından korktum. Ona ilk mesajı gönderdiğimde benden haber aldığına memnun olmuş gibiydi ama ona inanmalı mıydım emin olamadım, bu yüzden ondan para istedim. Çok fazla değil... bilirsiniz deneme amaçlı.”

“Verdi mi?” diye sordu Allie.

Mackensie başını salladı. “Dövmemin parasını öyle ödedim.”

Rowan’ın bunu bilip bilmediğini merak ettim ama sonra öğrendiğini tahmin ettim. Onu birkaç kez dikkatle telefonuna bakıp kaş çatarken görmüştüm. Kızından gelen mesajları okuyor olmalıydı.

“Ona dövmenin resmini de attın, değil mi?”

Mackensie başını kaldırdı, ifadesi şaşkıncı. “Sana gösterdi mi?”

“Hayır, sadece tahmin ettim.”

“Bana ne istersem verdi, ta ki beni seviyor ve haya-

nının bir parçası olmak istiyorsa bana yeni bir BMW alması gerektiğini söyleyene kadar.” Mackensie uzaklara baktı, göz kontağı kurmaktan çekiniyordu.

Rowan bana bundan bahsetmişti. “Reddetti.”

“Evet ama sonradan kabul edeceğini sandım. Şu an kullandığım arabanın parasım onun ödediğini ve üniversite masraflarımı onun karşıladığını bilmiyordum. Annem üniversite eğitimim için birikiminden fedakârlık yaptığına beni inandırmıştı. Avukatlarının yönettiği güven fonu sayesinde eğitim masraflarını karşıladığını babamla görüştüğümde öğrendim.”

Rowan’ın eski karısı gerçekten art niyetli birine benziyordu.

“Annemin gerçekten umursadığı tek kişinin kendisi olduğunu anlamam uzun sürdü. Ancak şimdi annemin ben dâhil kimi incittiğini önemsemediğini anlıyorum. Onun için hiçbir şeyin ya da kimsenin önemi yok.”

“Üzgünüm Mackensie.” Böyle bir anneyle büyümek kolay olmamalıydı.

“Geriye dönüp bakınca,” diye devam etti, “sanırım o üzgündü, çok üzgün. Onun gerçekten mutlu olduğu bir zamanı hiç hatırlamıyorum.”

Rowan’ın eski karısı gibi bencilce yaşayan, mutluluğu maddi şeylerde ve sığ ilişkilerde arayan kadınlar tanımıştım. Mackensie’nin annesi için, bunca yıl bir baba sevgisinin özlemini duyan Rowan’ın kızı için üzüldüm.

“Allie iyi bir arkadaş,” dedi Mackensie. “Pek çok şeyi kabullenmeme yardımcı oldu. Benden küçük olabilir ama benden akıllı. Babamı savunmadığı gibi beni de eleştirmede. Sadece bana lüks bir araba talep etmemin nedenini sordu ve ben de anlattım.”

Mackensie'nin ağzının kenarları bir gülümsemeye seğırdi. "Ne yaptı biliyor musunuz? Kahkaha attı. Demek istediğim o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki utanç vericiydi. Bu kadar komik olanın ne olduğunu sorunca Allie, babamın talebimi reddederek sevgisini benim anlamadığım yollarla kanıtladığını söyledi. Eğer beni sevdiğine dair kanıt arıyorsam bana verdiğini belirtti."

Kucağında kenetlediğı ellerine baktı. "Allie'nin öyle gülmesi hoşuma gitmemişti ama sonra söylediklerini düşündüm ve mantıklı gelmeye başladı. Daha önce Allie gibi bir arkadaşım olmamıştı. O açık sözlü, dürüst ve adil. Beni sahip olduğum maddi şeyler için değil insan olarak önemsedini biliyorum."

Mackensie dikkatini bana çevirdi. "Babamın bana istediğini vermesi daha kolay olurdu. Allie'nin söylediklerinden sonra babamın bana hayır demesinin daha çok sevgi gerektirdiğini anladım. Bana bir araba almak onu her istediğimde manipüle edebileceğini kanıtlayacaktı ve o da bu yüzden reddetti. Allie bana babamın hayatımda Noel Baba'dan daha fazlası olmak istediğini açıkladı. Beni babama gitmeye teşvik eden de o oldu."

"Babanla sen tüm bunları çözdünüz mü?" Allie bu yüzden Mackensie ile konuşmamı istemişti.

"Sizin harika bir kızınız ve benim de harika bir arkadaşım var, Bayan Boltz."

"Mackensie lütfen bana Jenna de. Allie'nin tüm arkadaşları böyle der," dedim. Allie'nin bu kadar bilge olduğunu hiç bilmiyordum.

"Allie ve ben çok konuştuk, özellikle de babamla ilk kez yüz yüze görüştüğten sonra. Küçük bir ço-

cuk olarak ona dair sadece birkaç anım var. Bunlar babamla ya da Allie'yle kolaylıkla konuşabileceğim şeyler değildi. Birçok kez çekip gitmeye ve arkadaşlığımızı bitirmeyi düşündüm.”

Arka planda hakkında hiçbir şey bilmediğim ne kadar çok şey yaşanmıştı.

“Dediğim gibi Allie bana kendi babasının hayatı boyunca ilgisiz olduğunu söyledi.” Mackensie dikkatini şimdi bana çevirmişti. “Bana beni gerçekten seven, benimle ilişki kurmak isteyen bir babam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu ve kendi bencil sebeplerim yüzünden ona sırtımı dönersem aptallık edeceğimi söyledi.”

“Allie haklı,” diye karşılık verdim. “Bana sadık, cömert, ilgili ve nazık.” Sadece günün birinde onun nasıl bir adam olduğunu anlamasını umabilirdim.

“Nihayet babasıyla görüştüğünde,” diye araya atladı Allie, “Mackensie babasının onunla hep ilişki kurmak istediğini öğrendi. Ziyaret etmek için birkaç kez California'ya gitmiş ama Mackensie'yi görmesine izin verilmemiş.”

“Babamın avukat masrafları için binlerce dolar harcadığını öğrendim. Annem onun beni görmesini engellemek için ne dedi ya da ne yaptı bilmiyorum. Ona çok kızgın ve kırgın olabilirim ama olan olmuş.”

“Onun sahip olduğu tek şey sensin, Mackensie,” dedim.

“Biliyorum ama bunun uzun sürmemesini umuyorum.”

“Ne demek istedin?” diye sordum.

“Anne,” diye atıldı Allie, “aptal olma. Sen ve Dr. Lancaster'dan bahsediyor. O seni seviyor, anne. Onu bıraktığında mahvoldu.”

Ben de şarkılar söyleyip parklarda gezmemiştim. Bu yanlış anlama benim için de zor olmuştu.

“Babanla konuşma cesaretini ne zaman buldun?” diye sordum Mackensie’ye.

“Onunla beklenmedik şekilde karşılaştıktan kısa bir süre sonra.” Dönüp Allie’ye baktı. “O gece çok sarhoş oldum. Allie yanımda olup kötü bir duruma düşmememi sağladığı için şanslıydım. Ayıldığımda Allie aklımı başıma getiren konuşmayı yaptı.”

Gülümsedim. Bu tam da Allie’nin yapacağı bir şeye benziyordu.

“Mackensie’nin babasıyla da konuştum,” diye ekledi Allie.

Rowan ve Allie’nin annemin doğum günü partisinde baş başa verdiklerini görmüştüm. “Biliyorum. Gördüm.”

“Ondan önce de konuştuk.”

“Önce mi?”

“Sefil hâldeydin anne ve sakın bana öyle olmadığını söyleme. Mackensie babasıyla konuştuktan sonra kendini daha iyi hissetti, bu yüzden ben de onunla konuşmaya karar verdim.”

Kızımın cesaretine inanamıyordum.

“Dr. Lancaster’a yeşil ışık vereceksen anneme layık biri mi emin olmak istedim.”

“Bu bir başka aklını başına getirme konuşması mıydı?” diye sordum.

“Hayır. Dr. Lancaster’ın akli zaten başındaydı, yani özel bir çabaya gerek yoktu,” diye açıklayıp devam etti, “bu adamı sevdim, anne. Yıllar içinde çıktığın erkekler arasında en iyisi Rowan. Daha da iyisi seni seviyor. Hem de çok. Gitmesine izin verirsen çok üzülecek.”

Bütün bu öğrendiklerimden sonra bu adamı bırakmaya niyetim yoktu. Aramızdaki bağ her karşılaşmamızda daha da derinleşip güçleniyor gibiydi. Tam olarak anlamamış olsam da nerdeyse daha ilk gördüğüm andan beri ona çekiliyordum.

“Belki bir gün Allie ile üvey kardeş oluruz,” dedi Mackensie.

Çok hızlı gidiyorlardı. Kesin olan bir şey vardı; hikâyeyi Rowan’ın tarafından dinlemeyi reddetmem korkunç bir hataydı. Artık ona ulaşma sırası bendeydi. Allie’nin Mackensie’yle babasının arasını düzeltmeleri konusunda ne kadar etkin olduğuna bakılırsa gelecekte akıllıca bir tavsiyeye ihtiyaç duyduğumda kızıma gitmek iyi olacaktı.

BÖLÜM 33

*

Maureen

Küçük bir alışveriş terapisi için Tori'yle buluştuk. Bu onun fikriydi ve ben de aklımı Logan'dan uzak tutacak bir şeye odaklanmaya fazlasıyla istekliydim.

“Sana bir şey sormam gerek,” dedim kızıma hayatımda gördüğüm en sevimli tulumu bana gösterirken. Bebek elbiseleri Tori'nin doğumundan bu yana değişmişti. Çok çok daha sevimli ve kullanışlıydı. Kendimi kontrol etmesem tüm mağazayı alabilirdim.

“Tabii, anne. Ne oldu?” diye sordu, tulumun etiketine bakıp alışveriş sepetine atarken.

“Ben tutucu muyum?”

Tori başını eğdi. “Biri sana tutucu mu dedi?”

Yutkunup başımı salladım.

“Kim?”

“Logan'ın bir arkadaşı. Logan beni savunmadı, bu yüzden arkadaşıyla aynı fikirde olduğunu varsayıyorum.”

Tori alışveriş arabasını bana yaklaştırdı. “Seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordum. Saklamaya

çalıştın ama anladım. Hadi, Starbucks'ta bir çay içelim, sonra bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum.”

Starbucks köşe noktada olsa da kalabalık bir mağazada Logan ve benden konuşmak istemiyordum. Endişem birinin konuştuğlarımızı duyması değildi, ağlamaktan korkuyordum. Olay bir hafta önce gerçekleşmiş olsa da hâlâ üzgün ve kızgındım. Bununla birlikte sinirim sahip olduğum en iyi savunmaydı, bu yüzden öfkeme sınırsız sarılıyordum.

“Hayır, gerek yok,” dedim teklifini es geçerek. “Konuşmamayı tercih ederim.”

“Gerek var,” dedi Tori ısrarla. “Bana ne olduğunu anlat.”

Bebek giysileri koridoruyla Starbucks arasında bir yerde o korkunç cuma akşamı olanları, gösterişli Seahawks tişörtüm dâhil hiçbir detayı atlamadan anlattım. Onu yakmayı düşünmüştüm, otuz beş doları çöpe atamayacak kadar tutumlu olmasam yakardım da.

“Daha beteriye,” dedim son detayları vererek, “Logan beni savunmak adına tek kelime etmedi. Arkadaşlarının alaylarına tuz tanesi kadar değer vermemi söyledi. Bana sorarsan bir çay kaşığı arsenik gibiydiler.”

“Anne,” dedi Tori ciddi bir ifadeyle, “inşaat işçileriyle pek takılmıyorum ve nasıl konuştuğlarını bilmiyorum ama erkeklerin özellikle de birlikte takılıp bira içerken çekilmez olduklarını biliyorum. Bence Logan bu konuşmaların bir kısmını duyduğun için utandı.”

“Güzel, çünkü duydum.” Söylenenleri düşününce kasıldım. Logan buna bir son vermek için acınası bir çaba göstermişti ve çok geç kalmıştı.

“Sen de Logan’a arkadaşlarının söyledikleri yüzünden ilişkiyi bitirdiğini söyledin. Ah anne, bu senin için korkunç olmalı.”

Tori ayını Starbucks'ın dışarıdaki küçük masalarından birine bıraktıktan sonra bir sandalye çekip oturdu. Gönülsüzce kendi çayımı masaya koyup yanına oturdum. Bunun kısa bir konuşma olmayacağı belliydi. Olanlardan bahsettiğim için pişmanlık duymaya başlamıştım.

“Tutucu olmamla ilgili sorduğum soruya cevap vermedin,” dedim o konuyu yanlış ele aldığımı anlatmaya başlamadan önce.

Tori yaşının bilgeliğiyile bana baktı. “Buna cevap vermeyeceğim çünkü konu tutucu olup olmaman değil.”

Sanırım haklıydı ama duymak istediğim bu değildi. Jenna'ya olanların çoğunu anlatmıştım ve iyi bir dost olarak hemen benim tarafımı tutmuştu. Gerçi düşününce en yakın arkadaşım olduğu ve sonuna dek beni savunacağı için Jenna'nın objektif olacağına gvenemezdim. Büyük ihtimalle kızım dürüst davranacaktı.

“O zamandan beri Logan'ı görmedin ya da konuşmadın mı?”

“Hayır.” Bunu beklemiyordum da. Ayrılırken gözlerindeki inatçı bakışı grmştım. Gururundan ödün vermeyecekti ve hiç kuşkusuz ben de vermeyecektim. Arkadaşlarının değeri verdiğini iddia ettiğeri kadınla alay etmelerini sorun etmiyorsa o zaman bana göre biri değildi.

“Sonuçtan memnun musun?” diye sordu Tori.

Bu, cevap vermeye hazır olduğum bir soru değildi. “Memnun mu?”

“İsteddiğin bu mu?” diye sordu soruyu değeriştirip. “Geri dönüp özür dilemesini ve bağışlanmak için yalvarmasını mı bekliyordun? Bir kere yaptı değil mi?”

“Ben...” Dilim düğüm olmuş gibiydi. “Artık ne beklediğimi bilmiyorum.”

“Gurur seni ancak belli bir yere kadar götürür, anne.”

“Gururdan fazlası var.” Bunca zamandır kalbimde taşıdığım o ağırlığın üzerinde kafa yormamıştım. Daha en başından Logan ile ilişkimin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Erkeklerle olan tüm ilişkilerim başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve bunun da farklı olabileceğini sanmıyordum. Başından beri haklı çıkmayı beklemiştim ve nihayetinde çıkmıştım.

“Babam yüzünden değil mi?” diye soran Tori’nin bakışları endişeyle gölgelenmişti.

“Baban mı?” Bu ne saçma bir soruydu. “Saçmalama.”

“Yüzleş artık anne, kalbini birine vermekten korkuyorsun. Harika, zeki ve ilgili bir adam nihayet hayatının etrafına ördüğün tuğla duvarı yıkmayı başardı. Ancak Logan sana yaklaştığı anda sen donup kaldın ve bir kez daha düşündün.”

Kızımın sözlerini hızla geçiştirdim. “Üniversitede psikoloji okuduğunu hatırlamıyorum.”

“Kendi annemi tanımak için psikoloji dersi alma gerek yok.”

“Yanılıyorsun, Tori.”

“Farkında olmayabilirsin ama başından beri Logan’dan ayrılmak için bahane arıyordun. Kabul et.”

“Yine yanılıyorsun.” Tori’nin bu fikre nerden kapıldığını anlamıyordum.

“Ben yanıldığımı sanmıyorum.” Yetişkin olan kendisi bense çocukmuşum ve aklımdan geçenleri benden daha iyi biliyormuş gibi başını iki yana salladı.

“O adam için otuz beş dolarlık bir tişört aldım,” diye hatırlatarak karşı çıktım. “Taviz vermeyi dene-

yen o değil bendim. Baleden keyif almış gibi bile yapmadı.”

“Çünkü Logan sana karşı dürüst ve samimi olmayı seçti. Onu bu yüzden mi suçluyorsun?”

Bu şekilde söylediğinde ikiyüzlü davranıyormuşum gibi göründü. “Hayır.”

Tori elini kaldırdı. “Başka bir şey söylemeyeceğim. Bu senin hayatın ve yalnız yaşamak istiyorsan bu senin seçimin. Ama anne, ondan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını gördüm. O ışık artık orada değil ve sen asıl meselenin ne olduğunu kabul etmezken hiçbir şey yapamamak canımı acıtıyor.”

Kızım bana düşünecek bir şey vermişti.

Alışverişimizi bitirip vedalaştıktan sonra kafam karışmış hâlde eve döndüm. Paris planımız üzerinden geçmek için Jenna’yla buluşacaktık. Ona gitmeden önce halletmem gereken ufak tefek işlerim vardı ve zamanım kısıtlıydı. İtiraf ediyorum, düzenli olmayı seviyordum. Bu beni rahatlatıyordu.

Arabayı boşaltırken Tori ile yaptığımız konuşma aklıma takıldı, kararsız kalmıştım. Konuşurken teorisine itiraz etmiş olsam da söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu kabul etmeliydim.

Tartıştığımız günden beri Logan’ı düşünmemek, onu tamamen aklımdan çıkarmak için kendimi zorluyordum. Kolay olmasa da bu ilişkinin bittiğini kabullenmiştim. şimdiyse birdenbire yine düşüncelerimin önüne geçmiş, merkezine oturmuştu ve hareket etmiyordu. Programımın geri kalanını tamamlayamayacaktım.

Eğer Logan’ı düşünürsem –ki düşünüyordum– onun aklından neler geçtiğini merak edecektim ama muhtemelen öğrenemeyecektim.

Aklım sorularla doluydu. Beni unutup yoluna devam edecek kadar sinirli miydi? Kütüphaneye gelip beni görmeyi özlememiş miydi? Hâlâ beni düşünüyor muydu?

Alışveriş torbalarım ve içindekiler yatağımın üstüne yayılmış hâlde odamın ortasında duruyordum. Kalbimde hissettiğim ağırlık mideme çökmüştü. Sanki ekşi bir şey yemiş gibiydim. Bu tatsız hissin ne olduğunu biliyordum: pişmanlıktı.

Tori haklıydı. Gurur beni ancak belli bir noktaya taşırdı. Anlaşılan gururum yolunu tamamlamıştı ve şimdi gerçeklerle daha da önemlisi nedenleriyle yüzleşmek zorundaydım.

İki elimle yüzümü kapatıp nefes aldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tori'ye sorsam bu konuyu Logan'la konuşabilmem için onunla temasa geçmemi tavsiye edecekti. Sırtımdan aşağı doğru inen bir ürperti hissettim. Son konuşmamızda gözlerindeki bakış soğuk ve inatçıydı. Ellerim titredi, düşmemek için bir şeye tutunma ihtiyacıyla komodinin kenarına uzandım.

Nedense aklıma Logan'ın kızı Misty geldi. Logan'ın evinde yemek yediğimiz akşam Misty bana telefon numarasını vermişti. Babasıyla yakındı. Logan'a ulaşmanın en iyi yolunun ne olduğunu ya da ararsam açar mı diye sorabilirdim.

Cesaretimi kaybetmeden önce telefonumu aldım, numarasını buldum, derin bir nefes alıp ara tuşuna bastım.

Telefon birkaç kez çaldı. Boğazım düğümlendi, arama sesli mesaja düşmeden hemen önce Misty'nin sesini duydum.

“Alo?”

“Ben Maureen.” Kısık çıkan sesim bir insandan ziyade fare ciyaklaması gibiydi. Saatler öncesinde kendine güvenen, bağımsız, güçlü kadın tamamen ortadan kaybolmuştu.

“Ne zaman arayacağını merak ediyordum,” dedi Misty, bunca zamandır benden haber bekliyormuş gibi.

“Ben... ben baban hakkında konuşabileceğimizi umuyordum,” dedim duraksayarak çünkü babasından önce onu arayacağımdan emin gibiydi.

“Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“O nasıl?” Sesim titremeye devam ediyordu.

“Sağlık anlamında mı soruyorsun?” dedi. “Gayet iyi. Hiç daha iyi olmamıştı.”

Bu, bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. “Ah... çok iyi. Teşekkür ederim.” Derin bir hayal kırıklığıyla telefonu kapamaya hazırlandığım sırada Misty yine konuştu.

“Ancak ruh sağlığım soruyorsan o başka bir hikâye.”

Kalp atışım beklentiyle hızlandı.

“Onu çok üzmüşsün.”

“Ben...”

“Seninle konuşmamam gerek. Babam öğrense çok kızar.”

“Ben...”

“Aranızda ne oldu bilmiyorum. Her ne olduysa umarım düzeltme niyetindedir çünkü babam sensiz perişan hâlde.”

“Gerçekten mi?” Muhtemelen bunu duyduğuma sevinmem yanlıştı.

“Babam tanıdığım en harika adam.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedim konuşma fırsatı bulduğum için sevinerek.

“Neler olduğunu anlatmadı ama sana şunu söyleyeyim, seni özlüyor. Ne oldu? Babam bir gün bulutların üstünde yürüyordu ertesi gün çok mutsuzdu.”

“Benim sorunlarım var,” dedim detayları girmeden.

“Senin sorunların var. Babamın sorunları var. Kimin yok ki?”

Güldüm. Haklıydı. Herkesin öyle ya da böyle sorunları vardı. Önemli olan kaçmak yerine onları çözmekti.

“Şimdi asıl meseleye geelim sanırım beni babamın sağlığını öğrenmekten fazlası için aradın.”

“Evet,” dedim hemen. “Sence... ona mesaj atsam cevap verir mi?”

“Neden ona mesaj atacaksın?” diye sordu Misty. “Babam anlattığı kadarıyla ona onunla işinin bittiğini söylemişsin. Fikrini mi değiştirdin?”

“Böyle söylediğime pişmam.” İncinmiş, kızgın ve aptaldım ama şimdi pişman olduğumu kabul etmeye hazırdım.

“Başka bir deyişle duyguların değişti.”

“Evet.”

Söylediklerimi düşündü sonra konuşmaya başladı. “Babamla oynama, Maureen. Halıyı onun ayaklarının altından ikinci kez çekip aldın. İlk seferi yeterince kötüydü. Ya varsın ya yoksun. Ne istediğine karar ver çünkü onun kalbini yere atıp çiğnemene göz yummam.”

Bozguna uğramış gibi hisseden sadece onun kalbi değildi. “Ne istediğimi biliyorum ve o da Logan. Geri

adım atmaya hazır olduğumda haber vermemi istemişti. Hazırım. Hazırdan da fazlasıyım.”

“İyi,” diyen Misty’nin sesi memnun çıkmıştı. “O hâlde neden babamla değil de benimle konuşuyorsun?” diye sordu ki bu son derece yerinde bir soruydu.

“Onun buna açık olup olmadığını senden duymak istedim.” Ricam rüzgârda uçan bir balon misali havada kaldı.

“Bu noktada bilmiyorum,” dedi Misty yüksek sesle iç çekerek. “Birkaç gün önce sorsan ümitsiz vaka derdim. Şimdi emin değilim. Çok keyifsiz. Tahmin dahi edemezsin. Babam sana sıırılsıklam âşıktı.”

“Öyle miydi?” Geçmiş zaman kullandığı dikkatimi çekti, kalbim sızladı.

“Sen hayatından çıkmışsın gibi devam ediyor. Bunu yaparsan –mesaj atmak, aramak neyi seçersen seç– harika olur. Ama dediğim gibi ne istediğinden emin ol. Bu değişkenlik işe yaramıyor. Anladın mı?”

“Evet.”

“Sorunların olduğunu söyledin. Onlarla yüzleş.”

“Ben de tam olarak bunu yapma niyetindeyim.” Kalbimin uzun zamandır bu kadar hafıflediğini hissetmemiştim. Beni hizaya getirenin kendi kızım ve Logan’ın kızının olması komikti.

“Teşekkürler,” dedim Misty’ye. “Ciddiyim. Minnettarım.”

Misty’yle telefonu kapadıktan sonra Logan’a ulaşmanın en iyi yolunun hangisi olacağını düşünerek telefonuma baktım. Aklımdan bana cevap vermesini sağlayacak kelimeleri geçirdim. Bazıları komik, bazıları özür diler gibiydi ama hiçbirisi doğru gibi gelemedi.

Çokça düşündükten sonra nihayet parmaklarım hareket etmeye başladı.

Gerçek seni özgür bırakır derler. İşte gerçek: Seni seviyorum Logan.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp gönder tuşuna bastım. Kelimelerin kaybolmasının ardından iletildi bildirimi geldi. Telefonu iki elimle tutup cevabımı bekledim.

On dakika boyunca mutfakta durup telefonuma baktım.

Hiçbir şey gelmedi.

BÖLÜM 34

*

Jenna

Seyahatimizi konuşmak için günün ilerleyen saatlerinde evimde buluşmayı planlamıştık. Zamanında gelmemek Maureen'in DNA'sında yoktu. Bu sabah Allie ve Mackensie ile yaptığım konuşmanın ardından verecek harika haberlerim vardı. Sonrasında Rowan ile buluşmayı planlıyor ve sabırsızlanıyordum. Maureen'le buluşmayı iptal edebilirdim ama konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ayrıca Rowan hastanedeydi. Yıllar içinde kaçınılmaz gecikmeleri olmuştu ancak her defasında arayıp haber vermişti. Bugün aramamış olması beni biraz fazla endişelendirmişti.

Maureen beş dakika gecikmişti. Sonra on ve on beş dakika oldu, çok kötü bir şey olduğundan emindim: araba kazası, bilincini kaybetmesine neden olan bir düşme ya da başka bilinmez bir felaket. Tam panikle Tori'yi aramak üzereyken Maureen'in arabasının evin önüne park ettiğini gördüm.

O daha arabadan inmeden dışarı koştum. Gökyüzü koyu bulutlarla kaplıydı ve Maureen o bulutlardan biri üstündeymiş gibi görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum giriş yolunun yarısında ona yetişip.

Başını iki yana salladı ve evin içine girene kadar bir şey söylemek istemediğini söyledi, bunun tartışmaya açık konulardan biri olmayabileceğini düşünüp sustum. Kapıyı kapatıp içerinin sıcağına girince paltosunu çıkarıp sandalyenin üzerine attı. Daha önce Maureen’in paltosunu öylece attığını görmemiştim. Her zaman düzgünce asardı.

“Alkollü bir şey getireyim mi?”

“Ne var?”

“Kremalı likör RumChata ve açık şişe kırmızı şarap.”

“Şarap,” dedi tereddüt etmeden. Ben kadehleri çıkarıp ikimize de cömertçe şarap doldururken peşimden mutfağa geldi.

“Tamam, dökül.”

Maureen bir yudum alıp kadehi ikimizin de karşılıklı oturduğu mutfak masasına bıraktı. Evin bu odasında ne olduğunu bilmiyordum. Annem ve ben hayatımın en ciddi konuşmalarını mutfakta yapmıştık. Çocuklarımla da aynı şey söz konusuymuştu. Belki de bir masa etrafında toplanmanın aşinalığı o güveni sağlıyordu. Sebep ne olursa olsun Maureen ve ben kalplerimizdekileri ve acılarımızı paylaşıırken kendimizi en çok burada rahat hissederdik.

“Logan’a mesaj atıp onu sevdiğimi söyledim.”

Bu büyük bir şeydi. Büyükten de öteydi. Devasaydı. Maureen duygularını hep kendine saklardı. Ciddi olmadığı bir şeyi asla dile getirmezdi. Kalbini ona

verdiğini Logan'a söylediyse o zaman bu kesinlikle doğrudur.

Bu kutlanması gereken bir şeydi ancak Maureen gülümsemedi. Yüzünde Peter'in taşındığını ve boşanmaya karar verdiklerini söylediği günkü ifadenin aynısı vardı. Kaybolmuş ve acı içindeki bakışları kalbimi sızlatıyordu. Ne kadar solgun görüldüğünü fark ettim.

"Ne cevap verdi?"

"Mesajıma geri dönmedi. Benim gibi hissediyor sanmıştım. O... fikrini değiştirmiş olmalı."

Bunu düşünürken şarabımdan küçük bir yudum aldım. Konunun bu olduğuna inanmıyordum. "Belki de okumamıştır."

"Gördü."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Ekranı iletildi yazdı."

"İletildi evet ama bu okuduğu anlamına gelmez."

"Öyle mi?" Gözlerinde umut canlandı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Aşkla ilgili her şeyi bu kadar zorlaştıran şey ne?" diye sordum cevap beklemeden. Erkeklerle kadınların arasındaki ilişki asla berrak gelmemişti. Çoğu zaman bir çamur birikintisine bakıp bir Picasso tablosu görmeye çalışmak gibiydi.

"Rowan'la senin aranda ne oluyor?" diye sordu.

Öne eğilip dirseklerimi masanın üstüne yasladım ve yüzümü ellerimin arasına yerleştirdim. "Bu sabah kızıyla konuştum ve bana bir sürü şey anlattı. Bana onu dinlememi söylerken haklıymışsın. Seni dinleseydim ikimizi de büyük bir dertten kurtarmış olacaktım."

Maureen geldiğinden beri ilk kez gülümsedi. "Onun doğru kişi olduğunu biliyordum. Sana söylemiştim, değil mi?"

“Bunu nasıl söylediğini anlamıyorum. Bir erkekte istemediğim şeylerin listesini yapacak olsam Rowan’ı tarif etmiş olurum. Bir cerrah. Benimle aynı hastane-
de çalışıyor. Boşanmış ve yakın zamana kadar kızıyla araları açıktı, boşandıktan sonra onunla görüşmesine izin verilmemiş. Bunların benim için büyük sorunlar olduğunu herkesten çok sen biliyorsun yine de ona âşık oldum. Bunu açıklayabilir misin?”

“Hayır,” dedi Maureen. “Hayat tuhaf.”

“Bana mı söylüyorsun. Neredeyse onunla tanıştığım ilk anda aşka düşeceğimi biliyordum. Düşmek derken Golden Gate Köprüsü’nden atlamayı kastediyorum, öyle bir düşüş yani. Aklım birlikte olmamızın delilik olduğunu söylüyor ama kalbim onu dinlemeyi reddediyor.”

Maureen’in bakışları anladığımı gösteriyordu. Söyleyeceği bilgece sözleri varsa da kendine saklıyordu.

“Her şey Gold Creek Gölü’nde yürüyüş yaparken başladı,” diye mırıldandım. “Kolunu belimde hissettiğim an kendimi kaybettim. O andan itibaren benim için her şey bitmişti. Bir yanımda geri dönüş olmadığını biliyordu. Yol boyunca birden çok kez tökezledim. Ama Rowan diğerleri gibi değildi. Ona egosu hükmetmiyordu. Tarifi mümkün olmayan bir sabır gösterdi ve beni bekledi. Yeterince beklerse nihayetinde benim de onun gibi birlikte olmamız gerektiğini anlayacağıma inanmış gibiydi.”

Maureen şarabından büyük bir yudum daha aldı. “Ben de bugün Tori ile buluştum. Beni kendimi dinlemeye ve sorunlarım olduğunu kabul etmeye zorladı. Çocuklarımızın haklı olmasından sen de nefret etmiyor musun?”

“Bu kadar üzülmeyin. Hepimizin sorunları var. Bazılarının diğerlerinden daha büyük. Bildiğin gibi benim de sorunlarım var.”

“Yok canım!” dedi Maureen şaşırmış gibi yaparak.

“Paul hâlâ benimle konuşmuyor.” Onu yine aramıştım ama cevap vermemişti. Bu durum beni öldürüyordu. Aramızdaki sorunları çözmeyi her şeyden çok istiyordum. Bana kızgın olduğunu biliyordum. Daha önce de anlaşmazlıklarımız olmuştu ama asla bir ya da iki günden uzun sürmemişti. Bu yeterince uzamıştı ve çaresizce işleri yoluna koymak istiyordum.

“Paris konusunda ne yapacağız?” diye soran Maureen, konuyu asıl buluşma nedenimize getirdi.

“Her zaman yaptığımızı yapacağız,” dedim. “Paris’e eylül ya da ekim ayında gidebiliriz ama şehri hep baharda görmeyi hayal ettim.”

“Biliyorum. Ben de.”

“O zaman bir yıl daha erteleyelim.”

“İlk torunumun doğumunu kaçırmayacağım bir tarih ayarlayalım bana yeter.”

“O hâlde plan yapıldı.” Kadehimi onun kadehinin kenarını tokuşturdum. Bazı hayaller ertelenmeliydi. Paris’i bu kadar beklemiştik. Bir yıl daha beklemeyi kabul etmek o kadar zor olmayacaktı. Planımızı yapmıştık ama hâlâ Maureen için endişeleniyordum.

“İyi olacak mısın?”

“Yapabileceğim başka bir şey yok. Kalbimi ve gururumu yere serdim. Sonraki hamle Logan’a bağlı.”

Şaraplarımızı bitirip sıkıca sarıldıktan sonra Maureen gitti.

On beş dakika sonra Rowan ile buluşmaya hazır-
dım.

BÖLÜM 35

*

Maureen

Jenna'dan çıktıktan sonra eve doğru yola koyuldum, kalbim göğsümde bir kaya gibi ağırlık yapıyordu. Logan bir mesajdan fazlasına ihtiyaç duyuyor gibiydi. Aşk ilanına cevap vereceğini ummuştum. Vermemişti. Telefonumu kaç kez kontrol ettiğimi saymamıştım. Hiçbir şey yoktu.

Bunun tek anlamı gururumu daha da çiğneyip ona şahsen ulaşmaya çalışmam gerektiği idi. Kendime bir hata yaptığımı kabul etmeye ne kadar istekli olduğumu sordum. Cevap basitti: Logan'ı hayatımda istiyordum. Bu ilişkiyi istiyordum. Geriye dönüp baktığımda Peter ile boşandıktan sonraki yıllarda başka bir erkekle yeni bir hayat kurma şansını her seferinde sabote ettiğimi fark ettim. Bunun yeniden olmasını istemiyordum. Logan yeni bir yolculuğa birlikte başlamak istediğim kişiydi. Âşık olduğum adamı kendim uzaklaştırdığıma göre belli ki bende bir sorun vardı.

Oturduğum sokağa döndüğümde evimin önüne park etmiş bir kamyonet gördüm. Yaklaşana kadar

komşulardan birinin olduğunu düşündüm. Ancak bunun bir komşuya ait olmadığını anlayınca nefesim kesildi.

Kamyonet Logan'a aitti.

Kabinde oturmuş bir şeye bakıyordu. Ya uyuyor ya da telefonuna bakıyor diye düşündüm.

Garaj yoluna park edip arabadan inerken kamyonetin kapısı açıldı ve Logan aşağı atladı.

“Ciddi miydin?” diye seslendi kaldırımdan.

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmaya gerek yoktu. İkimiz de ona gönderdiğim mesajı kastettiğini biliyorduk. Başımı salladım.

“O zaman söyle.”

Etrafıma bakındım, bloktaki komşuların dikkatini çoktan çektiğimizden emindim. Bayan Olson'ın perdelerinin hareket ettiğini ve pencereden dışarı baktığını görmüştüm.

“Bunu içeride konuşabilir miyiz?” diye yalvardım.

“Hayır.”

Ayağımı sürüyerek garaj yolumun kenarındaki parlak renkli bir yaprağı tekmeledim.

“Seni önemsiyorum.”

“Mesajda yazan bu değildi.” Sesi havada sonik bir patlama misali yankılanıyor gibiydi.

“Mesajda seni sevdiğimi yazdım,” dedim alçak sesle başımı kaldırmadan.

“Duyamadım. Ne dedin?” Elini kulağına götürdü ama onun sözlerimi açıkça duyduğunu biliyordum.

İntikam alıyordu. “Tamam, tamam,” diye bağırdım neredeyse. “Sana âşığım.”

Memnun bir ifadeyle yüzüne koca bir gülümseme yayılırken bana doğru yürümeye başladı. Gülüm-

semesi yaz güneşiyle boy ölçüşecek kadar parlaktı. Bana ulaştığında kollarını belime dolayıp beni havaya kaldırarak döndürmeye başladı. Boynuna sarıldım, gülümserken tüm komşuların bizi izliyor olduğunu unutmuştum.

“Artık kabul etmenin vakti gelmişti,” dedi Logan bana sarılarak.

Ben de ona sarılıp yanağını öptüm.

“Sanırım o mesaj benimle işinin bitmediğini söyleme şeklin.”

“Seninle işimin bitmesine yakın bile değilim.”

“Bunu bilmek güzel.”

“Artık beni indirebilirsin,” dedim. Komşulara bir ay konuşacakları bir manzaraya neden olduğumuzdan emindim. “Lütfen?” Yeterince utanmıştım, yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan emindim ve nedeni kesinlikle kasım ayının soğuğu değildi.

Logan gönülsüzce dediğimi yaptı. Elini tutup onu verandadan eve doğru yönlendirdim.

“Sana bazı haberlerim var, zaten spor bara gelmemin sebebi de buydu,” dedim. “Büyükanne olacağım.”

Yüzünü kaplayan koca gülümsemesi içtendi. “Tebrikler!”

Kanepede yan yana oturduk, Logan uzanıp beni kollarının arasına aldı ve oda kontrolsüzce dönmeye başlayana kadar beni öptü. Hiçbir zaman duygusal olduğumu düşünmemiştim. Kadın olmanın fiziksel özelliklerine kapılmayacak kadar ağırbaşlıydım. Ancak Logan’ın öpücükleri doğamın tamamen farklı bir yönünü uyandırmıştı. Kollarımı boynuna dolayıp kucağına oturdum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Kokusunu, tadını... onunla ilgili her şeyi seviyordum.

“Bunu bir daha yapma, Maureen.”

Aman Tarım daha yeni başlıyordum, diye düşündüm.

“Öpüşmeyi sevmiyor musun?”

“Bana kızdığında yaptığın şeyden bahsediyorum. Sanki ilişkimizde bir taşa çarptığım an beni hayatından atacakmışsın gibi. Etrafında, uçurumun kıyısında yürüyormuşum gibi yaşayamam. Benimle kalacağını bilmeliyim... kaçmayıp sorunları birlikte çözeceğimizi.”

“Seninle aynı fikirdeyim.” Hem kendime hem de Logan’a söz veriyordum. Bundan sonra kaçmayacak ona koşacaktım. Ne pahasına olursa olursun spor bardan uzak duracaktım. Bunu söylemeye gerek dahi yoktu.

“Güzel.”

“Seni kıskandım, biliyor musun?” Bunu itiraf etmesi kolay değildi. “Seni o kadınla görünce.”

“Hangi kadın?”

“O gece spor bardaki. O... O inşaatta çalışıyor gibiydi.”

“Sally mi?” deyip bir kahkaha patlattı. “O kadın değil. Evet, yani teknik olarak bir kadın ama ben öyle görmüyorum. Biz uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Benim için diğerlerinden biri gibi.”

“Kolunu atmıştın.”

Logan hafızasını yokluyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Öyle mi yapmıştım?”

“Omzuna,” dedim.

Gülümsemesi yine yüzüne yayıldı. “Ve kıskandın mı?”

Başımı salladım.

“Bu hoşuma gitti. Sana bir sır vereyim. Ben tek kadın severim ve kadını buldum, sensin.”

Yorumu beni gülümsetti. “Bunu bilmek güzel.” Hep doğru şeyleri, duymak istediğim şeyleri söylüyordu.

“Sana bir sorum var,” dedi beni kendine çekip başımı öperek. Kolunu omzuma doladı, ben de başımı omzuna yaslayıp sıcaklığın ve yakınlığın tadını çıkardım.

“Tamam.”

“İlerlemek için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerektiğini hissediyorum. Nereye gidiyoruz?”

Başımı eğip ona bakarken en iyi nasıl cevap vereceğimden emin değildim. “Ben... Nereye gitmemizi istiyorsun? Demek istediğim... olduğumuz yolda devam edebiliriz, birbirimizi daha iyi tanırız, birlikte zaman geçirip tecrübelerimizi paylaşırsınız, yani bunun gibi şeyler.”

Logan başını onaylar gibi salladı ama bakışları düşünceli ve kararsızdı. “Arkadaşlıktan fazlasını istiyorum desem, ne dersin? Sonuçta ahbaplık edeceğim birine ihtiyaç duysam spor bara gidip bizimkilerle takılırım.”

Sorusu giderek netleşiyordu. Benden daha fazlasını istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu.

Ona baktım. “Beni seviyor musun, Logan?”

“Kelimelerle anlatamayacak kadar çok. Aklımı toplamama, hayatımda neyin önemli olduğunu anlamama yardım ettin. Aynı zamanda bana okuttuğun kitaplarla bana meydan okudun. Beni sakinleştirdin gerçi özellikle son birkaç haftayı kastetmiyorum. Seninleyken işin stresi omuzlarımdan kalkıyor. Bana göre bu aşk.”

Süslü sözler söylemiyor olabilirdi ama bu hayatım boyunca duyduğum en samimi aşk ilanıydı.

“İşten eve döndüğümde,” diye devam etti, “senin orada olup günümün nasıl geçtiğini dinlemeni ve

kendininkini anlatmanı istiyorum. Çocuklarım ve torunlarım seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Misty ile zaten tanıştın. Büyükanne olacağın için çok mutluyum. Başka hiçbir şeyle karşılaştıramayacağın bir duygu.”

Ona sımsıkı sarıldım. “Bak ne diyeceğim,” dedim, “bizi nereye götürecek olursa olsun bu yolda seve seve yürürüm ve bence bu yol bizi birlikte bir hayata götürecek. Ama tek bir endişem var,” diye ekledim.

“Nedir?”

“Paris’e gitmeliyim, gerçi ne zaman Tanrı bilir. Jenna ve ben bu seyahati üniversiteden beri planlıyoruz. Onu hayal kırıklığına uğratamam.”

“Paris,” diye tekrarladı.

“Hiç gittin mi?”

“Hayır.”

“Dönünce sana her şeyi anlatırım,” diye söz verdim.

“Tamam,” dedi beni kollarının arasına çekti, dakikalar önce kaldığımız yerden devam edip dudaklarını benimkilere yaklaştırdı.

BÖLÜM 36

*

Jenna

Rowan hastaneye yakın bir barda buluşmamızı önermişti. Personelden birkaçının orada takıldığını biliyordum. Ama buluşma yerinin önemi yoktu. Rowan’la birlikte olmak önemliydi.

Ben gittiğimde Rowan gelmiş, bir masaya oturmuştu, beni görünce ayağa kalktı. Uzattığı ellerini ellerimin arasına aldım. Eğilip yanağımdan öptü.

Yan yana oturduk, Rowan elimi tuttu. Konuşmam bekledi. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama sonra Allie’nin en başından başka tavsiyesini hatırladım. Çok basitti. Çok akıllıcadı.

“Bu sabah Mackensie ile görüştüm. Bana annesiyle büyümenin nasıl olduğuyla ilgili çok şey anlattı.”

Rowan başını salladı. Zaten bilmediği bir şey söylemiyordum. “Aptallık ettim. Sen anlatmaya çalıştın ama seni dinlemeyi reddettim. Üzgünüm Rowan. Sana açıklama şansı vermeyerek hata ettim. Bu yüzden, bize yaşattıklarım yüzünden utanıyorum. Umarım beni bağışlarsın.”

Nazik gülümsemesi şimdiye dek gördüğün en tatlı gülümsemeydi. “Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin. Her şeyi affedebilirim, yeter ki bir daha Rich Gardner’la çıkmayacağına söz ver. Kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum.”

“Kıskandın mı?”

“Deli gibi.”

O gece ben de onu başka bir kadınla görsem aynı şekilde hissederdim. “Endişelenme. Tek istediğim sensin.”

“O zaman iyi miyiz?” diye sordu Rowan.

“İyiden de öteyiz,” diyerek güvence verdim. Rowan böyleydi. Süslü bir dil kullanmıyor, ölümsüz aşkını abartılı kelimelerle ilan etmiyordu. Sadece geçmiş arkamızda bırakıp önümüze bakmaya hazır olup olmadığımızı soruyordu.

Elimi kaldırdı, dudaklarına götürüp öptü. “Seni seviyorum, Jenna.”

“Biliyorum ve ben de seni seviyorum.”

“Şimdi bu meseleyi hallettiğimize göre bana şu yeşil ışık tam olarak nedir açıklar mısın?”

“Kırmızı ışık/yeşil ışık olayını nereden biliyorsun? Kim söyledi?”

“Allie.”

Tahmin etmeliydim. Rowan’a açıklamak üzereydim ki bakışları beni geçip “başarı için görünüş” zihniyetini benimsemiş iyi giyimli bir adama kaydı.

Rowan ayağa kalktı ve diğer adamlarla el sıkıştı. Bir iş arkadaşı olduğunu düşündüm.

“Bill Janacek bu Jenna Boltz. Jenna, Bill. Jenna umarım sakıncası yoktur. Bill’den bu akşam bize katılmasını istedim.”

“Elbette, sakıncası yok,” dedim ama meraklanmıştım.

Biraz havadan sudan sohbet ettik, Rowan ve Bill'in neden arkadaş olduklarını anlayabiliyordum. Bill otuz beş yaşından büyük görünmüyordu. Karizmatik ve hoştu. Birçok açıdan bana oğlumu hatırlatıyordu. Bir süre konuşmaya devam ettik. Erkekler karışık içecekler içerken ben de kahve istedim. Zaten bir kadeh şarap içmiştim ve eve dönüşte araba kullanırken sistemimde iki kadeh olmasını istemiyordum.

“Peki, Rowan’la ne kadar süredir tanışıyorsunuz?” diye sordum Bill’e.

“Fazla olmadı.

Bu yeni bir arkadaşlık olmalıydı. “Sen de sağlık alanında mısın?”

“Hayır,” dedi hafifçe öne eğilerek. “Benim Washington eyaletinde işlettiğim beş restoranım var.”

“Beş,” diye tekrarladım. Bu, özellikle bu kadar genç biri için etkileyiciydi.

“Restoran işine ilk girdiğimde acemi ve beş parasızdım. Bana akıl hocalığı yapan kişi bendeki potansiyeli gördü ve beni eğitti. Daha sonra hazır olduğumu hissettiğinde ilk restoranım için bana borç verdi. Başarı sağlayınca ona borcumu ödedim ve ikincisini satın aldım. O zamandan beri neredeyse iki senede bir yeni restoran açacak şekilde büyüdüm.”

“Bu olağanüstü.” Rowan’ın beni yeni edindiği arkadaşısıyla tanıştırmasının başka nedeni olduğunu sezmeye başlamıştım. “Ve kasabadasın çünkü...?” diye sordum.

“Burada olmamın birçok nedeni var ama en önemlisi başka bir restoran satın almak.”

Bill ve ben konuşurken sessizliğini koruyan Rowan’a baktım.

“Walter, akıl hocam bende girişimci bir ruh olduğumu gördüğünde daha yirmi yaşındaydım. Bunu diğer üniversite öğrencileriyle benden önce yaptığı gibi benden sonra da yapmaya devam etti. Akıl hocalığı yapmayı seçtiği kişilerle ilgili nadiren yanılır.”

Kasıldım. “Walter’ın soyadı Owen olabilir mi?”

Bill sırtarak Rowan’a baktı. “Anlamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum.”

“Bunu sen mi ayarladın?” diye sordum Rowan’a, müdahale ettiği için ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“Hayır anne, ben yaptım.” Paul’ün bara gelip arkamda durduğunu fark etmemiştim. “Rowan’dan bana yardım etmesini istedim ve o da kabul etti. Eğer birine kızacaksan bana kız.”

“Paul.” Oğlumu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki sandalyemden fırlayıp ona rahatsız edecek kadar sıkıca sarıldım. Kalbim patlayacak gibiydi.

Onu bıraktıktan sonra gözlerimi kuruladım. Paul bir sandalye çekip bize katıldı. “Aramızda olanları öğrenince Rowan beni aradı,” diye açıkladı Paul.

Rowan yine elimi tuttu ve nazıkçe sıktı. Benim için bunu yaptığına inanamıyordum. Minnettarlığım gözlerimi onda ayırmamı zorlaştırıyordu.

“Her şeyi daha iyi hâle getirebilecekken,” diye açıkladı Rowan, “seni üzgün görmeye dayanamadım.”

Paul anlatmaya devam etti. “Rowan’ı Allie’nin anlattıklarından biliyordum ve dürüst olmak gerekirse aile sorunlarımı onunla konuşmaya can atmıyorum.”

“Ama konuştun.”

“Bana başka seçenek bırakmadı. Benimle konuşmak için Pullman’a geldi.”

Başımı Rowan'a çevirdim. "Pullman'a mi gittin?"

On saatlik araba yolculuğu önemsiz bir şeymiş gibi omzunu silktilti. Ardından Paul'a döndüm.

"Ve sen de dinledin mi?"

"Evet çünkü senin pozisyonumu anlamana yardım etmek için bir fikri vardı."

"O da bu adamdı," dedim manalı bir ifadeyle Bill'e doğru bakarak.

"Evet," diyerek onayladı Paul. "Rowan ve ben güzel, uzun bir konuşama yaptık. Başta senin haklılığını savunacağını, beni üniversiteye dönmeye ikna etmeye çalışacağını sanıyordum. Onunla konuşmak için heyecan duymuyordum, ta ki beni etkilemeye çalışmadığını anlayana dek. Benden sadece bu kararı vermeme neden olan ayrıntıları duymak istedi."

Ayrıntılar. Alelacele bir yargıya varmadan önce Paul'dan dinlemeyi reddettiğim ayrıntılar. Tek duyduğum Paul'un artık okula gitmediği ve beni aylarca yanlış bilgilendirdiği idi. Onu dinleme isteğimi bu iki gerçeği duyar duymaz kaybetmişim.

"Paul, Walter Owen'ın kendisine başarılı olmak için çok çalışması gerekeceği harika bir fırsat sunduğuna beni ikna etmeyi başardı. Şimdiye kadar gördüklerime dayanarak Paul'un bunu başarmak için gerekenlere sahip olduğunu söyleyebilirim, Jenna," diye ekledi Rowan.

"Rowan da Bay Owen'la ilgili bir sürü araştırma yaptı," dedi Paul.

"Ben de resme bu noktada giriyorum," diye araya girdi Bill. "Paul ile Walter aracılığıyla tanıştım ve Paul da benden sizinle görüşmemi istedi. Gerisini Rowan halletti."

Tüm bu bilgiler çok fazlaydı.

“Peki anne, ne düşünüyorsun? İş başında eğitimle restoran işinde aşağıdan yukarı doğru tırmanıyorum. Bay Owen benden çok umutlu. Sonuç olarak her dakikasından keyif alıyorum. Bu masaları beklemekten daha fazlası. Bu insanları yönetmek, müşteri beklentilerini karşılamak, gıda maliyeti... çalışanları memnun etmek, müşteriler için harika bir yemek deneyimi yaratmakla ilgili... Kendimi basit bir işten fazlasına adıyorum. Bu alanda bir kariyer yapmak istiyorum ve bir restoran sahibi olup başarılı olmak için gerekenlere sahip olduğumu biliyorum. Ve evet, önümüzdeki dönem ana dalımı ağırlama hizmetleri bölümüyle değiştirip derslere kayıt olacağım. Rowan yapılacak doğru şeyin bu olduğuna beni ikna etti.”

Oğluma gülümserken boğazım düğümlendi.

“Anne, hayatımda neler olduğunu sana söylemediğim için beni affedebilecek misin?”

Başımı sallayarak onayladım. “Bence doğru yoldasın, Paul.”

Gülümsemesi kocamandı. “Ayrıntıları duyunca beni anlayacağını düşündüm. Eve geldiğimde sana her şeyi açıklamak istiyordum ama sonra ikimiz de öfkemize yenik düştük.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Seni dinlemeliydim.”

Bill bana baktı. “Bu kutlamayı böleceğim için üzgünüm ama bir sonraki randevuma yetişeceksem artık kalkmam gerek.”

“Anne sakıncası yoksa ben de yeni yatırırim fırsatını incelerken Bill’e eşlik etmek isterim. Yeni bir şey öğreniyorum.”

“Elbette,” diyerek oğluma bir kez daha sarıldım.

“Daha sonra eve geleceğim ve ah, Allie de uğrayacak. Üçümüzün birlikte vakit geçirmesi harika olur diye düşündüm.” Durup Rowan’a baktı. “Tabii, istersen sen de bize katılabilirsin, Rowan.”

“Başka zaman,” dedi Rowan.

Paul ve Bill gitti. Rowan bir şey demeyince ben konuştum. “Bunu benim için mi yaptın?”

“Bu, insanın sevdiği biri için yapacağı türden bir şey, Jenna.”

Gözlerime baktı, kalbim bir mengeneyle sıkılıyorymuş gibi hissettim. Bu adama çok âşıktım.

BÖLÜM 37

*

Jenna

“Ne oldu?” diye sordu Rowan, bana tuhaf bir bakış atarak.

Ona boş gözlerle baktım. Bill ve Paul gittikten sonra Rowan’la yalnız kalmıştık. Kahveme uzandım, fazlasıyla soğumuştı, boğazımı ıslatma ihtiyacıyla bir yudum içtim. Yüzlerce farklı duygu içindeydim. Nefes almakta zorlanıyordum, kaçıp tüm olanları düşünmem gerektiğini biliyordum. Duygularım bir trambolinde gibi durmaksızın zıplıyordu.

“Seni rahatsız eden bir şey var gibi görünüyorsun. Paul mu?” Cevabımı beklemedi. “Bu buluşmanın seni rahatlatmasını ummuştum.”

“Rahatlattı,” dedim. “Hem de çok. Paul, kararı ve okula geri dönüp ana dalını değiştirmeyi kabul ettiği için çok daha iyi hissediyorum.”

“O zaman sorun ne? Seni bu kadar dalgın gördüğümü hatırlamıyorum.”

Zayıfça gülümseyebilmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Sürpriz kutusundan fırlayan oyuncak

gibi sandalyemden kalkıp çantamı ve paltomu aldım. “Benim... benim düşünmek için zamana ihtiyacım var.” Daha fazla bir şey söylemeden çıkışa yöneldim.

Rowan’ın beni böyle bırakmayacağını bilmem gerekirdi. Peşimden kapıya geldi. “Jenna bekle. Ne oldu? Konuş benimle.”

Başımı iki yana salladım. Konuşmaya çalışırsam gözyaşlarına boğulmak gibi aptalca bir şey yapmaktan korkuyordum ve bu açıklama yapmamı daha da zorlaştıracaktı. Restoranda yaşadığımız bu an birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu gözler önüne sermişti. Rowan bunu daha önce hissetmiş olsa da ben henüz idrak etmiştim ve bu da beni korkutmuştu. Koşup saklanmak, başımı kuma gömmek istiyordum.

Uyumak. Şu an en çok ihtiyacım olan buydu. Uyumak. Birkaç gecedir doğru düzgün uyumamıştım. Bu düşünceler aklımı kurcalamıştı. Körfeze açılan pencere beni çağırıyordu.

“Mutlu olacağını düşünmüştüm,” diyen Rowan, kaldırımda adımlarım bana uydurmaya çalışıyordu. Benim adımlarım telaşlıydı.

“Mutluyum,” dedim ve cümlemin sonunda yükselen hıçkırık beni utandırdı.

Kaldırımın köşesine vardık. Durup Rowan’a baktım, akan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı. Yüz hatlarını kabaran dalgalar gibi görüyordum.

“Yalnız kalmaya ihtiyacım var,” diye yalvardım. Başımın içinde dolaşan karmaşık mesajları çözmekten başka bir şey istemiyordum.

Rowan sessizce kabul edip arkasını dönerek bara yöneldi. Ondan yayılan hayal kırıklığı ya da kederi hissedebiliyordum. Akşamüstünün azalan ışıkları altında durup gitmesini izledim.

Bu adamı seviyordum. Gerçek aşkın durağan olmadığı gerçeği bir yıkım güllesi gibi kafama dank etti; ya büyüyecek ya da ölecekti. Geleceğimiz gözlerimin içine bakıyordu, bunun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum ama bize g venmeliydim.

Kendimi tutamayıp ona seslenerek peşinden koşmaya başladım. “Rowan, bekle!”

Arkasını döndü, ifadesi merak doluydu. Ben adımlarımı hızlandırırken barın girişinde bekledi.

Yanına vardığımda nefes nefeseydim. Nefes almakta zorlanıyor, kendimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

“Paul ve benim için yaptıklarına teşekkür ederim.”

“Bana zaten teşekkür ettin, Jenna.”

Dikkatimi ayaklarıma verdim. “Benimle yürür m s n?”

“Tamam.”

Kolumu dirseğine dolayıp ona sokuldu. Kaldırımında yürürken adımlarımız uyumluydu ve ikimiz de konuşmuyorduk.

Sessizliğı Rowan bozdu. “O güzel kafanın içinden neler geçiyor?”

Onun yanında kendimi çekingen ve konuşmaya daha az istekli hissettim. Beni, ona çarpan r zg rın getirdiğı soğuktan korunurken sunduğı rahatlığın tadını çıkardım. “Her şeyi üst üste geldi: Mackensie ve Allie ile konuşmam, Maureen’i teselli etmem, Paul ile görüşmem ve hem kalbimde hem de zihnimde sana âşık olduğumu anlamam. Bunlar kısa sürede sindirebileceğimden fazlası. Tüm bu duygular üstüme hücum ediyor ve ben onlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.” Kulağı aşırı tepki veren bir drama  ğrencisi gibi geliyor olmalıydı ama kendimi tutamıyordum.

Uzun süre bir şey söylemedi.

“Nedenini anlayabiliyorum.”

Bu tam da tanıdığım, âşık olduğum Rowan’ın söyleyeceği bir şeydi. O inanılmaz derecede sabırlı, anlayışlı ve içtendi.

“Kısa süre içinde çok şey yaşadın.”

Artık beni bir kaçık gibi görmesinden endişelenmediğim için hemen ekledim. “Ve bir de yeni tabaklarımı beğenmeyen Allie var... ve Paul’un odasını misafir odasına çevirmemi istemiyor. Ben...”

Rowan gülümseyerek beni kendine çevirip öptü. Burnum akarken ve saçma sapan konuşurken bunun öpüşülecek bir an olduğunu düşünmemiştim.

“Sanırım beni ilk öptüğünde ya da ikincisinde sana âşık oldum.”

“*Sen beni* öptün,” dedi.

“Kesinlikle yanılıyorsun. O ilk öpücüğü sen başlattın.”

“Pekâlâ, itiraf ediyorum sen haklısın,” diye kabul etti.

“Hayatımda ilk kez bir erkek kendisinin hatalı benim haklı olduğumu kabul ediyor.”

Günün ışıkları yavaş yavaş solarken rüzgâra karşı yürüyerek nereye gittiğimizi bilmiyordum. Beni saran sadece Rowan ile olmanın verdiği huzurdu. Dakikalar önce neden kaçmak istediğimi anlayamıyordum. Beni tamamlıyordu. Benim için dünyada en rahat hissettiğim yerin onun yanı olduğunu anladım.

“Sessizleştin,” dedi Rowan.

“Çoğu erkek sessizliği takdir eder.”

“Dikkatini çekmediyse söyleyeyim, ben tipik ‘erkek kalıbına’ uymuyorum.”

“Bu durumda buna şükretmeliyim.”

Elimi tuttu. “Aklında ne olduğunu söylemek ister misin?”

“Şey, daha çok iş arkadaşlarımdan ne diyeceğini düşünüyorum.”

“Gerçekten herhangi birinin birbirimiz hakkında ne hissettiğimize şaşıracağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Rowan gülerek.

“Muhtemelen hayır. Söylenti çoktan yayılmıştır. Sanırım hayli mahcup olacağım. Özellikle de ısrarla söylentilerin hiçbirinin doğru olmadığını söylediğim için.”

Rowan kıkırdayıp iç çekti. “Allie ve Mackensie’ye kardeş olmak isteyip istemediklerini sorma konusunda ne düşünüyorsun?”

Neredeyse Pike Place Market’e varmıştık, sahilin ışıkları önümüzde parlıyordu. Durup bana ne sorduğunu düşünmem gerekiyordu. Anladığım anda gözlerim kocaman açıldı. Süslü romantik sözler ya da ölümsüz aşk kelimeleri yoktu. Sadece basit bir soruydu.

“Rowan Lancaster bana dolaylı yoldan evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Evet.”

“Allie çok sevinecek. O ve Mackensie çok iyi anlaşıyor. Birbirlerini dizginlerler. Sen benim kızıma vekil baba olma konusunda ne hissedersin?” diye sorup konuyu kendi lehime çevirdim.

“Kendime güveniyorum. Paul’dan seni istedim bile. Birkaç zor soru sordu ama bizim adımıza sevindi.”

“Paul ile konuştun mu? Kendine o kadar güveniyor muydun?”

“Hayır, umut ediyordum.”

“Peki ya Allie?”

“Henüz konuşmadım. Sen kabul eder etmez konuşacağım.”

İkna edilmeye ihtiyacım yoktu. Neşe içimde şampanya köpükleri gibi kabarmaya başlamıştı.

“Tatil düğünlerini hep sevmişimdir,” dedi Rowan.

“Ben de. Yalnız şunu bilmen gerek, Maureen ile Paris’e gitme planımız var ve er ya da geç gideceğiz.”

“Buna asla engel olmam.”

“Harika. Anlaştık.”

“Anlaştık.”

Rowan anlaşmamızı mühürlemek istercesine beni sokak lambasının ışığı altında kendine çevirdi, yüzümü iki yandan kavrayıp parmaklarını ensemdeki saçlarımın arasına soktu. Gözlerimin içine bakarak öne eğildi ve ne bugün ne de yarın yokmuş gibi beni öptü. Uzaklarda bir yerde *Casablanca* film müziği “As Time Goes By” şarkısının melodisini duyduğuma yemin edebilirdim. Belki de bana öyle gelmişti. “Bir öpücük sadece bir öpücüktür” repliğini her kim yazdıysa bu adam tarafından hiç öpülmemişti.

“Seni seviyorum, Jenna.”

“Ben de seni seviyorum, Rowan.”

İç çekip alnını alnıma dayadı. Fısıldarken gözleri kapalıydı. “Uzun zaman aldı.”

“Şikâyet mi ediyorsun?”

“Hayır. Anın tadını çıkarıyorum.”

Ardından beni tekrar öptü.

Düzenleme

Ny.ozlem

SONSÖZ

Jenna

Beş yıl sonra

Şükran Günü sabahı erkenden yataktan kalkarken önceki gece bir araba kazasında yaralanan kişiyi acil ameliyata alıp geç dönen Rowan'ı uyandırmamaya dikkat ettim. Kocama sevgiyle bakarken kalbim mutlulukla dolup taşıyordu. Her ne kadar onu sabahları sarılıp öperek uyandırmak istesem de ihtiyacı olduğu kadar uyuması için bıraktım.

Kahvemi içip sabah okumalarımı yaptıktan sonra ben iç dolgusunu hazırlarken oda ısısına inmesi için hindiye buzdolabından çıkardım. Annemi en çok yılın bu zamanında özlemiştim. Bir yıl önce, yetmiş dokuz yaşındayken uykusunda sessizce ölmüştü. Onu bulduğumuzda yüzünde harika bir huzur ifadesi vardı. Mutlu ifadenin yüzüne yaşamla ölüm arasındaki anlık boşlukta babamı gördüğü an yerleştiğine tüm kalbimle inanıyordum. Onu gördüğü an yine tamamlan-

mıştı ve babam onu zamanın ve sonsuzluğun ötesine çekip yanına almıştı.

Annemle birlikte mutfakta hindiyi doldurmak için geçirdiğimiz Şükran Günü sabahlarını hatırladım. Yıllar içinde benimle paylaştığı yemek pişirme ve hayat dersleri için ona minnettardım. Şimdi tavuk suyuna kurutulmuş ekmek, doğranmış soğan ve kereviz eklerken yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Ön kapı açıldı ve Allie'yle Mackensie sürpriz bir şekilde içeri girdi. İkisi öz kardeş kadar yakındı ve Rowan'la evliliğim sayesinde fazladan bir kızım olmuştu. İkisinin de hayatında erkek arkadaşları vardı, yakında düğünler planlayacağımı tahmin ediyordum. Bunun için sabırsızlanıyordum. Allie tahmin ettiğim gibi mezun olduktan sonra Washington'da sosyal hizmetler uzmanı olarak çalışmaya başlamıştı ve Mackensie doktor asistanı olmak için lisansüstü eğitim almıştı. Rowan'ın, kızı kendi ayak izlerini takip edip sağlık alanına girdiği için ne kadar guru duyduğunu biliyordum.

“Neden bu kadar erken geldiniz?” diye sordum bir tahminim olmasına rağmen.

“Hindiyi yapmana yardım etmeye geldik,” dedi Allie çekmeceyi açıp iki önlük çıkarırken. Önlüklerden birini Mackensie'ye verdi.

Mackensie önlüğü beline bağladı. “Benim yapma- ma izin ver,” deyip kalçasıyla beni nazıkçe iterek sos malzemelerini koyduğum büyük kâsedan uzaklaştırdı.

“Eskiden baharatları koyarken büyükannemi izlediğin gibi biz de seni izlemek istiyoruz,” diye açıkladı Allie. “Bir gün bunu kendimiz yapmak zorunda kalacağız, biliyorsun.”

“Yakın bir zamanda değil ama,” diye ekledi Mac-kensie hemen.

“Umarım,” dedim gülerek.

“Hey, burada neler oluyor?” diye sordu Rowan, mutfakta bize katılırken. Kollarını arkadan belime dolayıp boynumdan öptükten sonra kendisine bir fincan kahve hazırladı.

“Biraz daha uyursun diye düşünmüştüm,” dedim, o kadar geç yattıktan sonra erkenden kalkmasına şaşırılmışım.

“Tüm bu eğlenceyi kaçırса mıydım?” diye takıldı. Cümlesini esneyerek bitirdi. Yemeğin ardından uykuya ilk onun dalacağını söylemeye gerek yoktu. Rowan fincanını alıp oturma odasına gitti ve sabah haberlerini açtı. “Paul ve Katelyn kaçta gelecekler?”

“Üç gibi.” Paul ve Katelyn üniversitede tanışmışlardı. Mezun olduktan hemen sonra evlenmişler ve ilk torunumuzu kucağımıza vermişlerdi. Drake şimdi iki yaşındaydı. Paul, Seattle’da bir restoran sahibiydi. Yoğun olduğunu, tatil günlerinde restoranın kalabalık olduğunu bildiğimden iki üç saatten fazla kalacağını sanmıyordum.

Oğlumun ne yaparsa yapsın başarılı olacağına hep inanmışım. Söz verdiği gibi ağırlama bölümünden bir diplomayla mezun oldu. Walter Owen onun akıl hocası ve destekleyicisi olmuştu. Ben de Walter’ı takdir etmeye başlamışım, Paul’a rehberlik edip onu eğittiği için minnettardım. Artık o da ailenin bir parçasıydı.

“Maureen ve Logan uğrayacak mı?” diye sordu Rowan.

“Evet, daha sonra. Misty, Matt ve aileleriyle yemek yiyecekler, sonra tatlı için bize gelecekler.”

“Harika.” Rowan kahvesiyle televizyonun karşısına yerleşti. Sabahları keyif yapmayı sevdiğini evlendikten sonra öğrenmişti. Tıpkı onun bana verdiği gibi ben de ona kendi zamanını veriyordum.

Kızlar izlerken beyaz et çeşnisini, adaçayını ve diğer baharatları ekmek karışımına ekleyip kıvamına baktım. Kızlar sanki bilimsel bir deney yapıyormuşum gibi etrafıma toplandı. Annem iç dolgunun son dokunuşlarını yaparken ben de aynı böyleydim.

Kullan at eldiven takıp hindiyi doldurdum, tereyağı sürdüm ve Rowan da altın rengini alana kadar yavaş yavaş kızarması için dokuz kiloluk hindiyi fırına koydu.

Kızlar iki gibi gelip son hazırlıklara yardım edeceklerine söz vererek gitti.

Rowan kahvesini içmişti, birkaç dakika dinlenmek için yanına oturduğumda gazete okuyordu.

“Burada Paris’e indirimli uçak bileti reklamı var,” dedi bana bakarak.

“Paris,” diye tekrarladım. İkimiz de evlenmeden ve Tori kızını doğurmadan önce Maureen ve ben son dakika indirimli uçak bileti bulmuş ve yirmi dört saat kala haber vererek Paris’e uçmuştuk. Sürekli erteleme-ye devam edersek asla gidemeyeceğimizden korkmuş, ince eleyip sık dokumayı bırakıp gitmiştik. Çılgınca ve harikuladeydi. Paris tam da hayal ettiğim gibiydi. Maureen’in listesi sayesinde başından beri planladığımız her yeri gördük. Gerçekten de hayatımın en güzel gezisiydi.

Balayımızda Rowan’la birlikte İtalya’ya gitmiştik ve Floransa’ya âşık olmuştum. Üç harika günü orada ve üç günü de Roma’da geçirmiştik. Paris’i seviyor

olsam da bir dakika bile düşünmeden Floransa'ya dönebilirdim.

“Bu kez Paris’e benimle gitmek ister misin?” diye sordu kocam kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek.

Başımı omzuna yaslayıp sorusunu düşündüm. “Hayır, Maureen ile yaptığımız seyahatle üniversitede birbirimize verdiğimiz sözü yerine getirdik. Görmek istediğim başka yerler var.”

“Mesela?”

“Yeni Zelanda ya da Avustralya’ya ne dersin?”

“Olabilir.”

Rowan’ın duymak istediğinin tam da bu olduğunu tahmin ederek gülümsedim. Gelecek ay Noel hediyesi mi açarken yaptığı sorgulamanın nedenini daha iyi anlayacaktım.

Pişen hindinin kokusu tüm evi doldurdu, Rowan ile alıştığımız sessizlik çok geçmeden ailelerimizin kahkahalar sesleriyle doldu. Annesinin bacağına yapışan Drake ona ördüğüm sarı battaniyesini sımsıkı tutuyordu.

Allie ve Mackensie arka planda Noel şarkılarının çaldığı mutfakta gülüşüp sohbet ederek çalışırken ev huzur doluydu. Paul ve Rowan televizyonda futbol maçı izlerken Katelyn Drake’i oyalamakla meşguldü.

Allie üniversiteye gitmek için evden ayrıldıktan kısa süre sonra evin boş kaldığı, sessizliğin yankısını duyduğum günleri hatırladım. O zamanlar körfeze bakan pencereden dışarıyı seyrederken günlerimi nasıl dolduracağımı, geleceğin ne getireceğini bilmiyordum.

Ama yuvam artık boş değildi. Artık sevgili kocam, çocuklarımız, bir torunumuz vardı, kahkahalar ve sevgiyle doluydu. Başka türlü süni istemezdim.